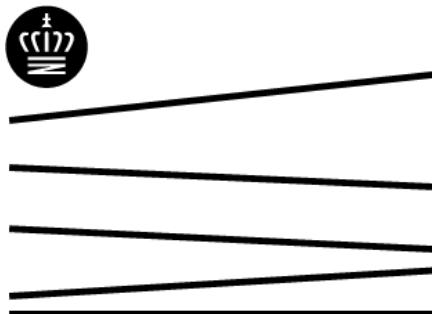

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Suhm, Peter Friderich.; af P. F. Suhm.

Titel | Title:

Smaae-Skrifter

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt og faaes til Kiøbs hos

August Friederich Stein, 1772-1776

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd.

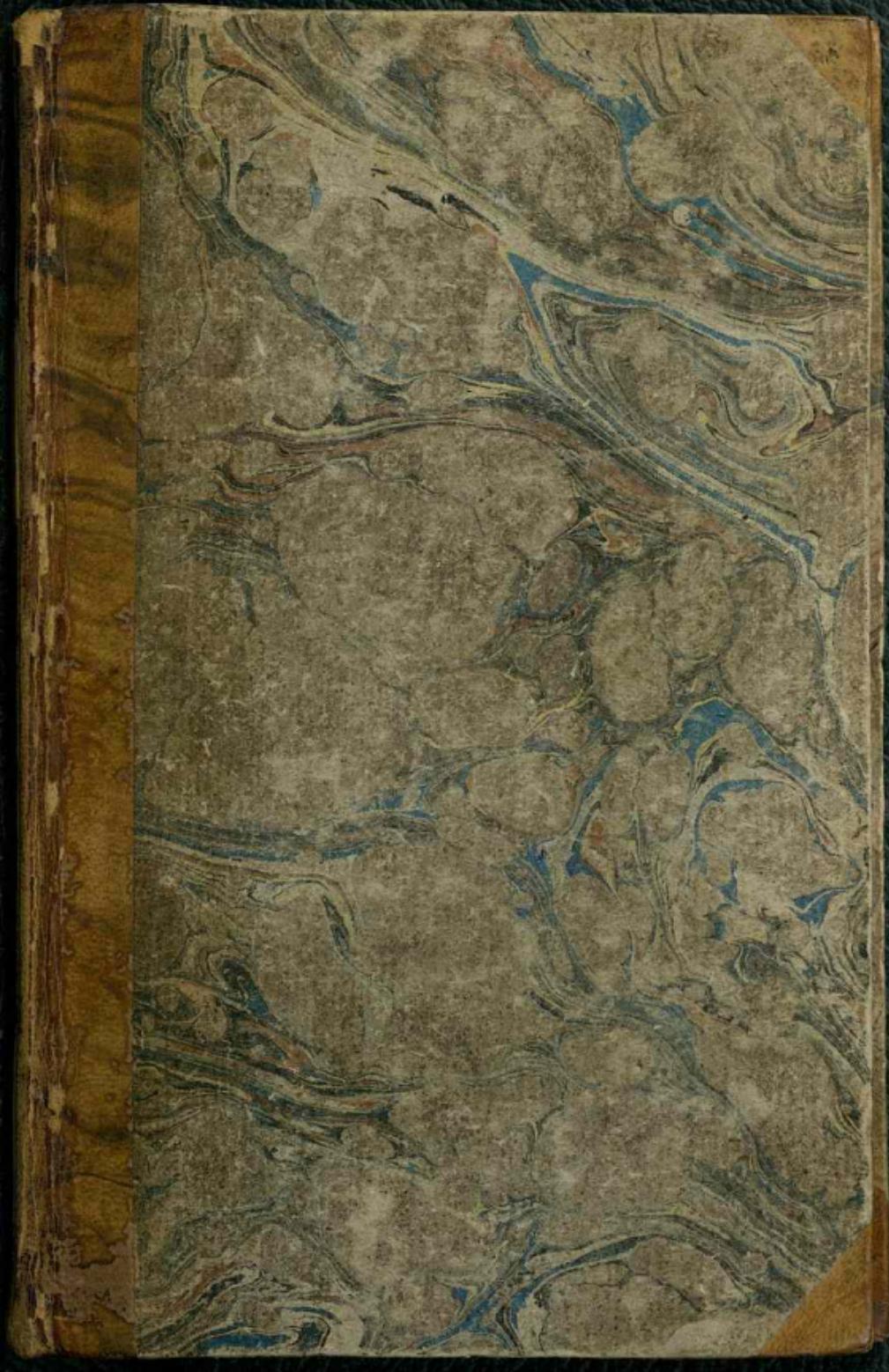
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-108

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

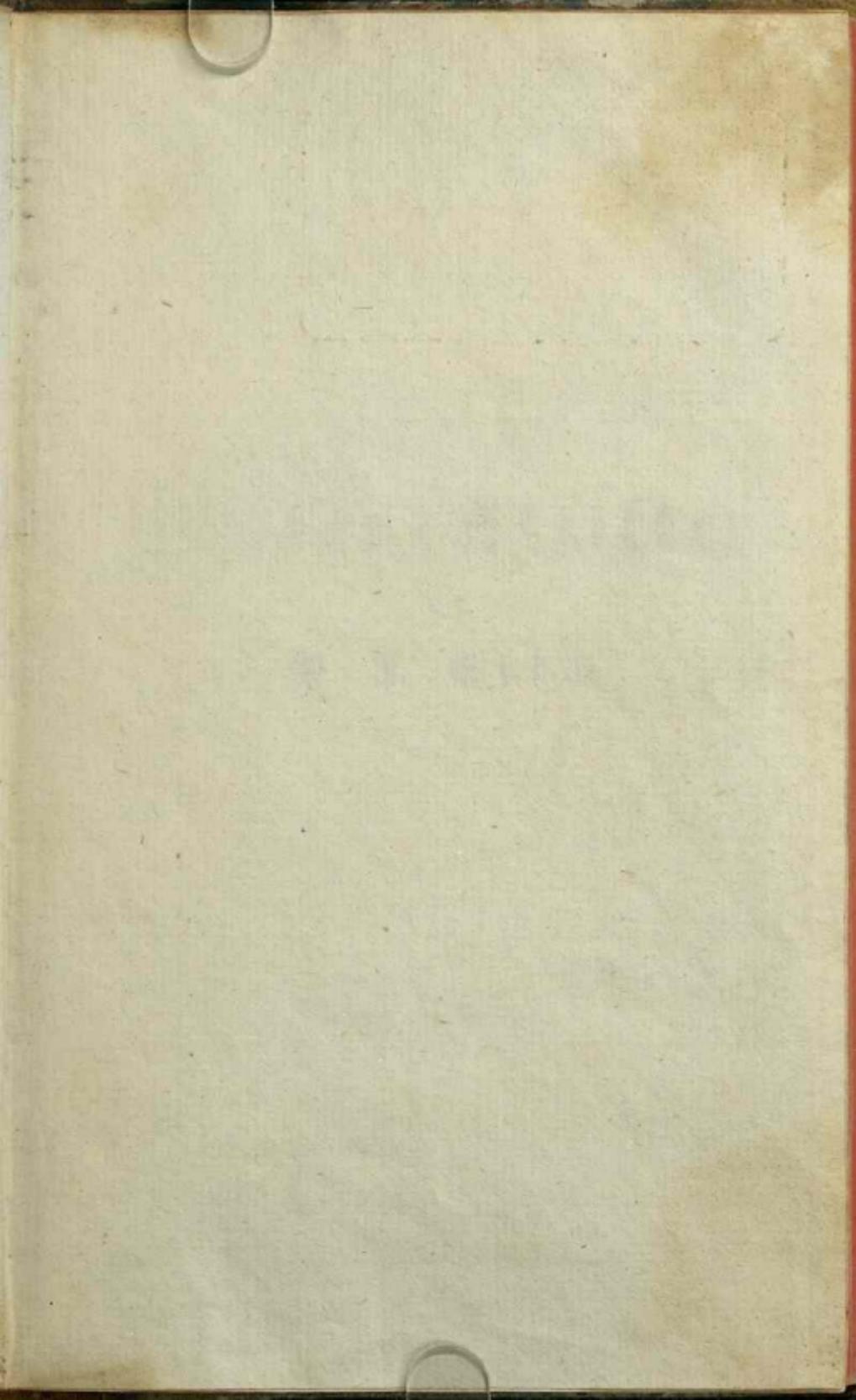

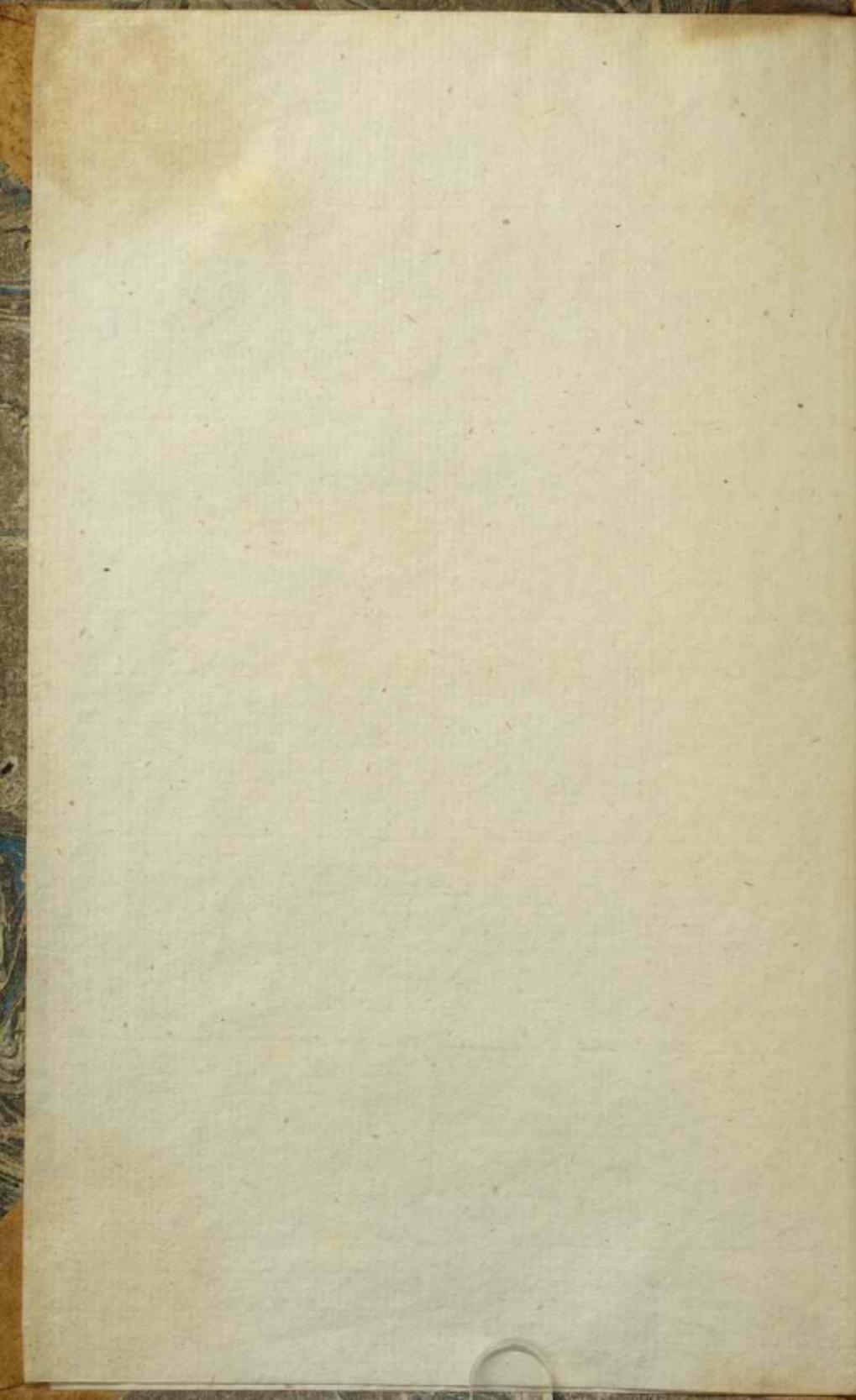
1 1 52 0 8 05239 X

+ Rex

X

Smaae - Skrifster
af
P. F. Suhm.

Fyller
og
Samfaler.

K i o b e n h a v n , 1 7 7 2 .

Trykt og saaes til Kiosks hos August Friederich
Stein, boende i Skidenstrædet
i No. 171.

Salme

do

Salmo

Salmo. Salmo. Salmo. Salmo. Salmo. Salmo. Salmo.

Fortale.

Glade og rolige Timer paa Landet have
frembragt dette Foster. En Theo-
crit, en Virgil, en Pope, en Gesner
har jeg sogt i nogle Idyller at efterligne;
thi Segrais og Fontenelle bor ej komme i
nogen Betragtning. Men udi de fleste
haver jeg fulgt mit eget Genie, og som
jeg fandt, at dem manglede det stille
Sprog, den fine Stiil, den lisiige Bel-
Elang, som egentlig efter Regler tilskri-
ves Idyllen: saa besluttede jeg at sye
dertil det Navn: Samtaler. Ja jeg har
sogt i endeel af dem at foreene sammen no-
get af Idyllens Væsen, med Samtalens
Hæftighed, Munterhed, Styrke, og un-
dertiden Bidsthed efter Luciani Maade.

Hvorvidt dette mit Øjemærke er blevet
opnaaet, overlades til andre at dømme
om. Udi de Stykker, som fore Græske
Navne, har jeg meere villet nærme mig
den egentlige Idylle; men i de, som have
Nordiske Personer, har jeg menet, at
vore Forfædres Bildhed kunde og tillade
mig at skrive noget stærkere. Maast ikke
nogle ville synes, at endel af dem ere et
Slags Fortællinger; Mig er det lige me-
get, hvad De ville falde dem, naar de
kun behage. De faa hif og her forekom-
mende Vers haver jeg ikke ladet aftrykke,
som man gemeenligen plejer; men jeg
meener dog, at de ere nofsomt betegnede,
Deels derved, at der ofte forud tales om
Sang, og deels derved, at hver Linie
af Verset begynder med et stort
Bogstav.

Brynhild.

Brynhild og Halban.

Bryn. **H**er saae jeg sidste Gang min elskete
Fridleif. Her svore vi hinan-
den ævig Trofæb. Her syhede vi Mund
til Mund. Mine Læber hestedes her til hans.
Her var jeg hans. Åk var! Du Freya,
Du saae vor reene Elskov; uskyldig smilte vi
til hinanden; uskyldig, ligesom Du til Od-
dur. Alt er nu borte; Haab, Liv, Lyst,
Glæde. Skoven er en mere grøn, Solen
har tapt sin Glæds. Dette sorhen behageo-

lige Stæd er nu følt, og derfore mig kært.
Min Hjord vansmægter, mine Haar vantrives.
Alting er ude. Freya, giv mig
Fridleif igien, eller tag mig i Din Boslig.
(Hun sætter sig ned.)

Hald. Skarne Brynhild! altid saa
bedrevet. Hvi stedse saa sortigfuld. Øste
har jeg villet nærmie mig, Ømhed for
Din Smerte har afholdet mig. Udes den
i min Barm, den beste Geed i min Hjord
skal være Din.

Bryn. Af Haldan! Hjord, Geed,
Haar, intet glæder mig meere. Behold
dersor Din Geed. Trost haver en Sted
i mit Hjerte. Fridleif er borte.

Hald. Fridleif? han, den rafte,
den unge, den munstre, den snilde Fridleif;
han? var han Din?

Bryn. Ja, den elskværdige, den
troe, den yndige, den bestandige Fridleif;
han var (hun sylinder). Grumme Ran, Du
alleene er Skuld i, at han ikke er. Hvi
slugede Din Belge ikke ogsaa mig. Hvi
lod jeg Fridleif fare alleene. Falles dreve
vi Haarene ud paa Marken; falles joge vi
dem hjem igien. Den Mælk, som de mal-
kede, den drak Du. De Øste, som jeg
pres-

pressoede, dem aad Du. Men disse glade Dage ere forbi, som en Ros ere de forsvundne. Af at jeg havde fulgt med dig, i det mindste kunde vi da have deet i hinanden's Favn, min Land have blandet sig med Din, naar vore doende Ebber havde udstammet det sidste Farvel. — Hvilke fioerten Dage! Men see Haldan, see her Sporet af den elstvoerdigste unge Person. Tusinde Kysse gav han mig her, her i Freya's hellige Lund. Hun saae det, og skinte da med dobbelt Klarched, listende sig frem bag Træerne. (a) Tusinde Kysse giver jeg igien disse Godspoer. Dog Skryge! Jeg raaber, mig svares ikke. Jeg sunker: ingen agter min Klage. Han, som agtede den, han som afferede mine Glædes Taare, han som lagde mit Hoved i sit Skjod, han som levede for mig, han er ded, borte, forloren, og jeg sidder her.

A 4

Hald.

(a) Gemeenligen forstode vore Fædre Maanen ved Freya, men da de blandede Freya og Freyer sammen, saa kan det gierre tillades en Hyrdinde, at gisre Maanen til Freya.

Hald. Undige Hyrdinde! Stor er Din Sorrig, men andre have fristet lige Skæbne, ja vel grummere. Tillaad mig at lindre Din, ved at fortælle min; min som langt overgaaer Din, og dersore bør sætte Grandser for Din Smerte.

Bryn. Hvorvel intet kan bringe mig til at glemme min Sorrig, saa tillader jeg dig dog at forsøge, om det er muligt, at jeg i nogle Øyeblik kan sætte den til Side, for at høre paa Dig, Du guddommelige Skald. Tag Din Harpe, og stem dens hejeste Toner.

Hald. I Bierge giver Gienlyd af min Klage, Du Skov send min angst fulde Stemme tilbage, I Vinde hyler mig imod; Du See oprør Dine Bolger! Min Sicel bruser, hyler, hviner end meere i mig. Solen opstaar, stolt reiser den sig af de blaae Bolger, i majestatis Pragt triner den frem; Naturen leer den i Mede, kleder sig i sin spraglede Pynt, og drænster Balsom ud. Saal smilede Sigrid imod mig. Lyksalige Dage, I ere forbi. Korte, som Matten midt om Sommieren. Hastige, som Hvirvelwinden. I bortsmaaledede, ligesom Sneen for Solen. Da trodsede

sede jeg Odin selv i Lyksalighed. Ikke
 vilde jeg bytte med ham. Af nu liig
 Balldurs Fader. Stor var din Smer-
 te for Balldur. Storre min for Sigrid.
 Du har Guddomis Kroester; men jeg, jeg
 feler Mennesket alt for meget. Paa
 hine Høye, der sloge vi Haand i Haand;
 Odin var vort Bidne; Thor anraabtes om
 Hielp. Ved et naadigt Blink viste han
 sig. Et Blink, Billede af vor Lyksalig-
 hed. Vore Arme vare sammensnoede, to
 Sæle gjorte til een, Tankerne stode af-
 malede i vore Øyne, mine Kinder blusselfede
 af Begierlighed, dine af jomfruelig Und-
 seelse; vi mærkte, vi saae, vi funde? intet
 uden os selv. Den gandske Verden var
 indsluttet i os, vi vare os selv nok. Druk-
 ne af Bellyst, og Skoldunger og Ynglin-
 ger vare ikke til, Odin selv forsvandt for
 vort Sind. Hvorfor ikke øvrig saa? Hvor
 korte ere de glade Øyeblik! Dog altid
 glade, saa længe vi vare sammen. Nu
 hørte vi Faarenes Brægen, nu Hestens
 Brinsken, nu Ørens Brølen, nu Verkens
 Slag, nu Frøens Øvekken. Men hvor-
 for tier nu, nu alt? Naturen sorger, Øy-
 rene ere taupe, fuglen synger en meere:

Sigrid er borte. Græsset haver mistet sin
 Farve, Blomsteret sin lugt: Sigrid er
 borte. Sæn udbryder i hule Sukke;
 Windene storme imod hinanden, Sigrid er
 borte. Maanen er mørk; Solen er bleg;
 Sigrid er borte. Ja hun er borte, den
 Ranke, den Sneehvide, den Forsloede. Min
 Glæde er borte. Vant var jeg at gaae
 paa Jagten; forbandet være den Dag, da
 Bue først kom i min Haand. Haren var
 da en angenem Byrede for mig; Som et
 Pant paa min Kierlighed lagdes den for
 Sigrids Fodder. Jeg gaaer ud, i Bus-
 sken rører det sig, Raen var sprunget did
 ind; Buen tages, Pilen flyver. Brist
 Hierte, brist i tu, Viil sid i det; flyder
 I Taare! Giver Vand I Øyne! Det
 klare Øye er luft; øvrig luft! Min
 Haand, min Viil, mit Hierte! Endda
 spillede Din Siel paa mine Leber; mit
 Siel suede Din Siel begierligen i sig:
 fra den Liid lever ikke jeg, men Sigrid i
 mig. Bid min Siel maatte beboe Dit
 Legeme. Sex Aar ere forgivne, endda
 sidder Pilen her, her (leggende Haanden
 paa sit Bryst). Jeg isler, jeg flyver, ded
 segnede jeg i Dine Arme, dog en som sedes
 vanlig;

vanlig; Forvorpne Medlidenshed, som faldte
mig igien til Livet, for at doe stedse. Øste
satte jeg mig for at folge Dig efter; Udi
Grexe Sal at fortsætte vor Elskov. Men
Straf fortiente jeg, at leve er Straf. (Taare
hæmmede hans Sang, og Harpen faldt af
hans Hænder).

Bryn. Store Skalb. Min Sicel
var færdig at forlade sin Bolig, imedens Du
sang. Din Sorrig opslugede da min; men
nu vender den med dobbelt Kraft tilbage. Dog
kan Dit Tab ey lignes ved mit; thi Du har
ingen Frideif mistet. Verden giver ingen
Glæde meere; I Valhalla bliver den eene at
finde. Men Mørket minder at gaae hersra.

Othar og Eric.

Oth. **H**øjt slaer Lærken nu, og glæder sig ved Dagens Komme. Stilliken quidrer i Lunde. Sødt er det at arbejde. Fræn hopper i Moradsen, quækker og raaber. Skov-Duen klyunker i Træerne. Sødt er det at arbejde. Myren indsamler Vinter-Føde. Ledderen klukker for sin Mage. Sødt er det at arbejde.

Eric. Hvorledes kan Du ved saa tungt Arbejde siunge? Grov Du endda for Dig selv og Dine, men nu maae Du adlyde Din Huusbondes Rost.

Oth. Det er saudt, men naar denne Grav er færdig, og jeg saaer ledet Vandet fra Torve-Mosen, saa tillader min gode Herre mig, at have Resten af Dagen for mig selv.

Eric. Wel nok, men naar Du er udslæbet, hvorledes formaaer Du at arbejde meere?

Oth. Det skal jeg strax sige Dig. Saa snart mit føresatte Arbejde er til Ende, iler jeg hjem; min troe Signe tører Sveden af

af mit Ansigt; mine fire Smaae omfavne
mine Knæe. O, hvor godt smager da Ma-
den. Da lennes jeg for mit Arbejde; da
opmuntres jeg til nye Mene. Et er det da
at drage Plougen, at binde Hummelstænger
om den høye Aft, at omgørde Marken med
Staver, at besnøre Fisken i Nættet.

Eric. Men den hele Dag gaaer jo
paa saadan Maade hort med Arbejde. Jeg
vilde derimod giøre mig til Gode, strække mig
under den skuggesulde Eeg, og indsove ved
Ravnens Skrig.

Oth. Hvorfra skalde da Signe faae
Fede? De Smaae vilde da kriges efter
Brød. Træt kommer jeg hjem, med So-
lens Nedgang forlader jeg Arbejdet. En
Skaal med Mælk staar færdig, hurtig syn-
der sig Signe; fremsetter de røde Jordbær
paa Bordet, eller og Multen, plukket af
Myren; Stundom praler det sorte Brombær
i vort Maaltid, og undertiden ligger den kru-
sede Ørret paa Fadet, nylig sanget i Bækken.
Andre Tider, anden Fede. Vinteren frem-
byder Sild, Torsk, Hugl, sanget i Snære
eller forrasket ved den hastige Pil; og efter
alt dette, hvorledes meener Du, at jeg er
til Mode, naar jeg, bedækt med Biørne-Hus-
den,

den, trykkes af Signe til Hendes kydske
Bryst. Er dette en værd at talke Alsfader
for? Var jeg ikke glad, hvo skulde da være
det?

Eric. Du veed saa lifligen at male
Din Tilstand, saa jeg næsten skulde misundte
Dig, dersom en bedrovelig Erfarenhed en hav-
de lært mig, hvor tung den er; thi vi ere jo
dog ikkun Treelle. Kone og Born har jeg ikke.
Denne Lyksalighed mangler mig, og den maae
Du gieue beholde; thi da jeg neppe kan føde
mig selv, hvorledes skulde jeg da føde andre;
Udi Kone og Born seer jeg intet andet, end
Byrde.

Oth. Men har Din Herre en over-
ladt Dig et Stykke Jord til Eyendom, liges-
saal vel som min Herre, og hvorsor foder den
Dig ikke, uden alleene fordi Du ingen troe
Medhjelperinde har!

Eric. Tornet og Tidtele vore paa denz
af Nælder er den begroet; Skarnthyden prun-
ker der i Stædet for Byg, og Skingrees er
min Havre.

Oth. Tag Spaden, grav Jordens
om, opryk Tidslen, forbænd Tornen, lad
Plougen gaae over Marken, og da skal det
gule Syn glæde Dit Øye; Augen skal bøye
sig,

sig, og frembyde sig til Seglen; Havren skal affalde, hvis Du en skynder Dig med at afmøye den.

Eric. Tiden forstaaer ej til at undrette det mig paalagde Arbeyde; Onde Ord, Skoelden og Stokken ere min visse Læn, naar jeg fremstiller mig for min Husbonde, og endda vil Du, at jeg skal arbejde for mig selv. Kan man og stedse arbejde? Behoves en Hvile? Jo, I trætte Hænder, I stive Arme, I smertesulde Been, I behove Hvile, hvis I ikke skulle ligge under Arbendet; men gud I gjorde det, gud mine Øyne vare lukte, og jeg skilt fra saa megen Plage.

Oth. Hvor er Dit Arbeyd i Dag, og hvortil er Du sat?

Eric. Jeg skulde indelukke et Stykke med Risgiverde; men saasart Opsynsmanden forlod os, snigede jeg mig bort; thi Arbendet var for strængt, og der bliver desuden mere end Liid nok til at svede; Snart bliver jeg vel opsegts, og da vee min Ryg. Men hvorlunde er det mueligt, at Du kan arbejde uden Øphør, vedblive Din Forretning, og endda tale med mig.

Oth. Nu indseer jeg, hvi Tidslee begroede Din Ager, hvi Hunger nager Dit Lejeme,

geme, hvi Misfornøjelse hærsker i Dit Sind, hvorför Din Herre er saa stræng. Frugtbare Flittiged, du Glædens Moder, du avler Roslighed af dig, du forskionner den hele Natur, du fryder Mladen, du alleene giver let Sevn; Tiden bortslyver med Orne-Winger under din Skygge. Elendige Eric! Klag en over Skæbnen, en over Din Herre, en over Tiden, men anklag Dig selv. Hver Stand er lykkelig, endog vor Trælle-Stand; Alsader har givet mig en god Herre, men maaske alle Trælle kunde have gode Herrer, dersom alle Herrer havde gode Trælle. Forsøg eengang Eric, med Flittighed at formilde Opsynsmanden. Hvo veed, om Du endnu ikke kunde komme til at rose hans Fromhed, og Din Herres Godhed.

Eric. Jeg arbejde ligesom Du? Være paa Færde om Natten med Uglen, og om Dagen med Biornen. Men før vil jeg taale min Skæbne.

Oth. Ulyksalige! hvis Kaar en kan forbedres. Ligesom Fisken elsker Vandet, fuglen Lusten, Giedden Barken, Ræven Gaassen, Ulven Haaret: saa elsker Du Ladhed. Dine Lemmer gispe, Din Siel sover. Tak være Dig Alsader! at Du og frembragte

Flit-

Flittighed, Din Dotter, som øvrig smiler med
 Ungdoms Smil, Legemet med Lethed, Hur-
 tighed, paa hvis Pande øvrig Roe staer teg-
 net, i hvis Øyne øvrig Fryd tindrer; den be-
 standig grønne Gran omkrandser Din Tinding,
 den aldrig falnende Furre er i Din høyre
 Haand, og den mørke Barlie i Din venstre.
 Stedse skal jeg følge Dine Spor, De Spor
 dræppe af Honning, Mælk rinder af Dine
 Bryste, Du mangfoldiggier Hjorden, ved
 Dig bugner Treet af Frugt, Jorden bær sin
 Grøde, og vilde Dyr fordærve en Ageren. O
 Alsader! lad mig stedse elskke denne Din Dot-
 ter, lad Tiden glide bort for mig under hendes
 Binger, og lad mig ved hendes Smil op-
 vaagne i Gimle, i Selskab af Signe og
 af de Smaae.

Eric. Behold Du Din Flid, Din
 Signe, Dine Smaae, Din Sveed, Dine
 trætte Lemmer; Heller vil jeg underkaste mig
 den knudrede Stok, end længer høre paa Din
 kædsommelige Sang.

Mirtil, Menalcas, Palæmon.

Mirt. **S**kuggesfulde og høytidelige
Lunde; I ere stedse ørverdige for mig,
thi i Eder saae jeg først min Amaryllis;
I vare Bidne til den rene Lue, som hun
optændte i mit Hjerte: Aldrig seer jeg
Eder, uden Amaryllis rinder mig i Sinde;
Eders Echo svarer mig Amaryllis; Eders
Blomster dunste mig Amaryllis imod.

Men. Lutter Amaryllis, Du har
intet andet end Amaryllis i Hovedet, og
dog kan hun en regnes imod min Glycerium,
men forsvinder ligesom Dampen for
Solen.

Mirt. Ubesindige Menalc, som vil
sætte Din Glycerium imod min Amaryllis.
Bad Palæmon, som følger med Dig, dem-
me, hvo af os der elsker hæftigst og best,
og deraf slutte, hvis Kæreste fortienner
Prisen; Thi den som har opvakt den æd-
lestue Lue, bør og ansees for den beste.

Men.

Men. Wel ; jeg er fornæret hermed. Palæmon være vor Dommer, saa fremt han selv vil.

Pal. Tiden minder vel, at jeg skulde drive disse Faar hjem, men hvo kan imodstaae den Drift, at here twende saa ypperlige Sangere. Men lader os imedens hvile under denne store Bsg.

Mirt. Hvad Priis vil Du udsætte ? Det beste Faar af Hjorden skal være Dit, saafremt Du vinder.

Men. Efter min Fader besidder jeg en Kande af Valbirk ; Alcidamas udskar den med en konstig Haand. Han udskar Venus blot, ligesom da Hun steeg af Havet, den venstre Haand fuld af Tang ; Med den høyre stryger Hun en Lov, som slukker Hendes Fodder. Bingedede Cupidines stroe Blomster paa Hendes Hoved, og i Hendes Barm. Nogle af dem binde Loven med Blomster-Lænker. Den Kande skal være Din, men vind den først.

Pal. Unge Hyrder, Tiden hortgaaer, mine Faar længes efter Stalden, og jeg end mere efter Eders Sang.

Mirt. Som den hvide Klever er for Bien, Eegen for den skjonne Drnade,

Havets blaae Bolger for den sneehvide Nymphae, Endymion for Mattens Hersterinde, saa er Du o Almaryllis for mig!

Men. Huglen elsker Myg, Turtel-Duen sin Mage, Hiorten forfolger Hinden, og Hundten holder sig til sin Herre, saa holder jeg mig til Dig o Glycerium!

Mirt. Almaryllis gaaer; Rosen vores under Hendes Trin. Hun aabner sin Mund, og Balsom aander ud. Nympheerne staae stille, og spørge iblant hinanden, hvor denne ukiendte Nymphe har opholdt sig saa længe? Diana standser i sin Fart, og lader af Misundelse Haaggeret falde.

Men. Lilier fremspire under Glycerie Spoer. En liffig Rosmarinlugt udgaaer af Hendes Mund. Fauner og Satyrer ske til, og blusse af Elskov. Paris vilde en have rovet Helena, om han først havde seet Dig.

Mirt. Cupido vankede engang om i Skoven uden Forretning. Han sandt Almaryllin sovende. Af Raadhed kastede Han Blomster paa Hende. Sagte kastede Han dem; thi jeg vil en vaagne min Moder, sagde Han. Noget efter medte Ham Venus. Moder, tiltalte Han hende, hvi nu mindre skien end for. Kan da en Dødelig bedrage

Dit

Dit Syn, svarede den yndige Venus; Ere Cupido's Dyne saa dumme, at de ikke formaae
at skælne imellem Almaryllin, og Elskovs
Gudinde. Kom selv, betragt, foel og dem,
var den lille vingede Guds Svar. Venus
lod sig føre af ham; Forundringsfuld stod hun
stille, saae, sukkede, fravendte Dnyene, og
blev red som Blod.

Men. Engang forraskede jeg Glycerium i Sovne. Den lette Vesten-Wind
blottede Hendes Bryst. Mig var en anderle-
des til Mode, end naar man gaaer i en Skov,
og seer ind en anden, skilt ved et ringe Gierde
fra den første: Saaledes saae jeg paa Hendes
dehylige Ansigt, og need i Hendes Barni;
Gierne vilde mine Dyne hæste paa det første,
men end hellere paa den sidste. De twende
klare Stierner skiede Liv og Lyst fra sig, i det
Hun vaagnede. Uvis vankede mit Dnyens
paa dem; Det ligesom Vandlings Manden,
der gaaer paa et højt Stæd; En først Sve,
omkraadset med Skove, ligger paa Hans høyre
Haand. Og en anden først Sve paa hans
venstre, liig den første, og dog ulig, begge
prunkende af adskildte lige Skinheder. Dette
behagelige Syn, den friske Lust, den blide
Udsigt giøre, at Han snart kaster Dnyet til den

eue Side, suart til den anden. Ligesaar
uvris henrykt var jeg. Du er vaerd at
elskes, sagde jeg, og Du er ogsaa vaerd
at elskes; I ere det vaerdige begge toe.

Mirt. Naar jeg skuer Dit An-
sigt, milde Amaryllis, da shnes mig at
see Maanen i sin lislige Pragt. God
Henrykelse betager mig. Jeg føler først
intet uden Dig, og til sidst intet. I Be-
gnydelsen leer den hele Natur ad mig;
hver Fugl er Matternal, hvert Vand Hip-
pocrene, hvert Treæ Ceder. Midt om
Winteren smiler da Foraaret. Men leg-
ger Du Din Haand i min Haand, saa
vil jeg ikke bytte med Jupiter selv; Lad
Juno længe nok regiere i Himlen: Ama-
ryllis er mig alt. Alting farer sammen i
eet, alt andet forsvinder; Amaryllis er alt.
Midt paa Dagen, da Solen var høhest,
lagde Du Din Haand i min. Sajte
strynger Du med den anden paa min Kind;
Jeg vaagner, og see Solen er nedgaaet.
Mine Læber vare da hæstede paa Din
Haand. Timer vare blevne eet Øyeblif.
Saa elskke, saa frydes de salige Siele udi
det glade Elysium. Der hersker et bestan-
digt Nu, alting er Eet.

Menn.

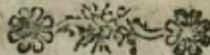
Men. En hortdrive Glycerium og jeg Tiden saa ilde. Vi elskede med Ild og med Rue, men vi kiende dog altid os selv, vi ere os altid selv bevidste. Vi sige tusinde Gange til hinanden: Du er elskværdig. Vi syge Haand i Haand, vi favne, vi kysser, vi — Træt heraf gaae vi til vor Hjord; Undertiden spiller jeg paa min Flechte: Enten herer hun til, eller og geleender hun den med sin Sang. Skion er Hun, den Skinneste iblant alle, men der ere og andre Skinnne. Et staalen Ørekast vinke undertiden ad dem; Kælen vredes da Glycerium, og vor Elskov vender tilbage med fornøjede Kræster.

Mirt. Tumer hortgaae, og jeg formaaer en andet end at skue, at betragte, at føle. Glæde hæmmer mine Ord. En sagte Haandtrykken vidner om Dit Hiertes Tilstand o Almarylli. Lige for Dig sætter jeg mig. Med Glæde male vi hinandens Billeder i vores Øyne. Øybt seer jeg ind, ind i Din Siel. Dit skonne ydige Dække, Din Jordiske Boelig elskes vel af mig, og hvo kan skue den, uden at elsker; Men Sælen, den er det min Altræae egentlig gaaer til. Vore Sæle betragte og fornemme hinanden. Vi svinge os i Venret, langt over

alle Himle, til det Sted, hvor idel Klarhed
herstær; Da see vi Mistanke, Vrede, For-
trydelse, Had, Avind, Letsindighed, Uroe,
Wankelmodighed, Ujevnhed lagde under vore
Fodder. Vi brænde da af rene, af pure, af
himmeliske Luer. Saa vilde Minerva elskke,
om hun kunde elskke. Da hyde vi Sygdom,
Stikkelses Forandring, Tid, Fraskillelse,
Doden selv Trods, at kunne i mindste Maade
forandre eller formindskke vor Kicerlighed. Tun-
gen er for svag til at udtrykke dette, Spro-
get mangler Ord. Glæde vælter ind paa os,
Tanken faaer ikke det vi følez; Sappho og
Anacreon vilde her blive stumme. Kælne
Haandklap, afbrudte Sukke; Dynne, hvorudi
Siclene staae udtrykte; Timevis udsagde:
Jeg elsker Dig. Dette maler stærkere end
en Flod af de zirligste Ord, end en Skare af
de meest vel klingende Vers. Maaneder
gaae, Aar forsvinde, endda er vor Elskov
den samme. Nu staer Amaryllis for mig,
hisset seer jeg Hende, i den hellige Lund svor
Hun mig evig Trofæb. Min Amarylli giv
mig Din Haand. (Han rækker sin Haand ud,
og tager den først efter nogen Tid tilbage, fal-
dende i en dyb Taushed).

Ment. Den Forelskste Sværmer,
drenumer. Men Glycerium, vi vide at forene
Elskov og Lyft, vi giøre en Kærlighed til
Marker. Lad Mirtil længe nok vandre i hine
heje Kredser; Jeg springer med min Glyceria
i Kap. Uden Legeme vilde jeg ikke elskke hen-
de, og skulde hun doe i mine seherste Aar,
ikke vilde jeg vedde den beste Bulk i min Hjord,
at jo Galatea, Lycoris eller en anden kunde
optænde nye Rue i mit Hjerte. Rimeligen
tænker Glycerium ligeledes, men det foruro-
siger ikke mit Sind. Nok, at vi nu elskke
hinanden. At kyssse, at klappe, at favne, at
skærtse, at lee, det være min Deel. Els-
ken i de Elysiske Marker overlader jeg gierne
til Dig Mirtil.

Pal. Solen haver allerede skulet sig
bag hin Lund, det er dersore Tid at ende
denne Kamp. Menalcas elsker som de fle-
ste; Bore Hyrder og Hyrdinder kunne let
folge hans Spor. Den Elskov er maaskee
mere naturlig, men var jeg Almaryllis, da
vilde jeg heldst elskes af Mirtil. Giv dersore
Kanden fra Dig Menalcas, og tilstaae, at
Mirtil er Din Overmand, og at Almaryllis
Overgaer Glycerium.

Frobe.

Frode.

Hagbarth, og Roric.

Hagbarth gaaer krum af Alder, hældende sig paa en Stav. Han siger: Tredive Aar er nu forløbne, siden jeg forlod mit Fæderneland. Ueenighed herskede der allevegne. Odin rasede allevegne. Ven var en sikker for Ven; En Broder for Broder, ja en Far der for Son. Forvorpne Tid! Unkvaerdige Fæderneland; da jeg ikke kunde hielpe dig, forlod jeg dig. I fremmede Lande søgte jeg Krigsen. Nu er jeg endelig efter saa lang Tids Forlob kommet tilbage for dog at dse og begraves her, i Dig o liere Fæderneland. Man haver og sagt mig, at Urolighederne ere stillede, og Frode, som nu regierer, berommes allevegne.

Ror. Hisset seer jeg en gammel Mand, krum og nedbøyet ligesom Haslen, naar dens modne Frugt asplukkes; Den bønde Kiæp truer dens Grene, de drages imod Jorden, og give yndig Fedte af sig. Men tag

tag Kieppen bort, strax stige de i Venret igien, og knejse; Ligesa er der noget Hont i denne Mands Alashn. Mon troe han er en Uddelig, som haver paataget sig menneskelig Skikkelse. Jeg maae tale ham til. Er verdige Mand, hvis hvide Skæg vidner om Din Alder, og hvis Alashn spaer Hønhed. Siig mig, er Du en Uddelig, som viser Dig for os, eller hvo er Du, saastremt Du er Menneske.

Hagb. Menneske er jeg, og skal strax videre oplyse Dig, naar Du først vil underrette mig, om det er Sandhed, som Rygter forteller, at Frode regierer dette Land i Fred.

Kor. Sandhed er det; Fred hersker allevegne, og haver nu i nogle Aar hersket.

Hagb. (Sukkende dybt) Da var det ikke saaledes i min fremfarne Tid. Borger hvæssede Sværd imod Borger. Om Dagen turde ingen lade sig see paa Landevejene, og om Natten dristede man sig ikke til at belure den liffige Mattergal; Naar man tænkte tryggest at sove i sin Seng, omspændte den forræderiske Rue Huset, og Biælkerne fulde ned. Hvad Fienden havde levet, det opaad Landets Indsedde. Disse Dynne have seet Modre

dræbe

dræbe deres egne Barn, for at redde dem fra Trældom; Faderen stode Dolken i Dotterens Bryst, for at bevare hendes Ere. Ja, Fader at sine, og lade Sen ester sig, (her trillede Zaarene af den Gamles Hyne, og ester nogen Taushed sagde han): Saa megen Tanimer nödte mig til at forlade mit Fæderneland, og at giere mig selv landsflygtig.

Nor. En bedre var det i min Barndom. Min Ungdom gik bort under Luther Bulder. Al, hvor ofte saae jeg mine beste Faar slagtes, Hiorden berøves, hortspredes. Tengang, det Syn gaaer mig aldrig af Minde, komme tre sterke, lange, føle Karle, de toge bort, betenk, endog Brædderen selv. Det arme Dyr Brægen gav Gienlyd i Treerne, og jeg troer, at de fulkede med. Mit Hierte var færdigt at briste, og en Brægen vaagnede mig siden ofte op af Sovne. To Gange har jeg seet vor Hytte opbrændt; Tre Gang ge fiendtlige Krigshære at drage over denne Mark. Hist under hin Eeg, blev min Broder myrdet af en forbandet Rovertrup. Mig selv have de ogsaa asklebet nogen. Men Tak være Odin, Landets Gud, og Frode,

Frode, vor gode Konge; nu har Stevens
Klint ti Gange været bedækket med Sne,
og Fred haver imødems omgicerdet pore Lan-
demærker.

Hagb. Maader Du da en gammel
Mand til, at ende sine Dage her, og me-
ner Du, at han kan troste sig ved at leve
saa længe i Fred, indtil han selv vil sege
hen til Odins Bolig. Men den lange
Ven og Mathed minde mig om at sege
Hvile. Kom min Ven, og lad os finde
den under hin Bog, og fortæl mig der
om Frode.

Nor. Som Du vil; De Unge
her adlyde de Gamle. Og endfistendt jeg
ikke har Erfarenhed nok for at give Dig
Raad, saa raader selv Tingen Dig til, at
slæe Din Voepel op i det lyksalige Land,
som derhos er Dit Fæderneland; Lyksaligt,
fordi Frode behersker det. Men da jeg
ikke formaaer værdigen nok at tale om saa
god en Konge, saa tillad mig at fremføre
den Sang, som Regnald, vor Egns beste
Skald gjorde i Fior, og som alle vi Hyr-
der have vedtaget aarligent at syne paa
den Dag, Alsfader meddeleste os saa helsig
en Gave. Er Du ikke hermed forneden?

Hagb.

Hagb. Wisselig; Thi Sang kildrer
endnu mit gamle Dre..

Nor. Tier I Haar; afbryder en
ved eders Brægen min Sang. Du Dre
vær stille, og opfyld en Lusten med din
Brælen. Ingen Wind suse i Træernes
Toppe. Intet forurolige min Sang; Thi
jeg vil siunge om min Konge, den Store,
den Gode, den Wise, om Frode vil jeg
siunge. Jeg saae Stæder nedfaldne i
Gruus, Palladser slyfede, Hytter afbraende,
Taarne nedrevne, Landet øde for Ind-
vaanere, Ageren begroet med Torne, En-
gen fuld af Vand; jeg saae Faderen van-
ke om i Skoven, til sidst afmøgtig at segne
til Jorden, og forbanded den Dag, da han
avlede; Moderen sørderrev med egne Hæn-
der sine Børns Indvolde, slukkede deres
Blod, og højt haabede derved i Mastrond
at fordoble Straffen af sine Forfælgere,
og indviede dem til Loke, Hæl og al deres
Selskab. Hæv Dig Midgaards Orm,
bruse o Egir Dine Bolger, lad dem reise
sig, overskylle, og Sieland er en meere,
anden Gang reise sig og Fyen forsvinder.
Fentis Ulvaabne din Strube, lad det
unaalelige Rum fra Jorden til Himlen
kun

Kun blive eet Gab for Dig. Saa enske-
 de jeg, saa bad jeg, træt af saa megen
 Jammer. Men hvad viser sig? Mine Stoe-
 der opstige af Jorden, skinnere end de
 forrige; Zaarner knynte højt i Lusten, Pal-
 ladser prunke, Hyrden smiler i sin Hyttes
 Dør, Indbyggere vrimle paa Venene, Age-
 ren gulner af Freys Gave, paa Engene
 dandser den unge Hyrde med den milde
 Hyrdinde, Moderen degger Barnet i sit
 Skied; Gud jeg see Dine Børnebørn, beder
 hun højt, og alle istæmmie med hende; Fa-
 deren beklager, at han for seent haver avlet,
 og at Odin en haver tildeelt ham den gamle
 Haldans Skæbne. Hvorfra kommer denne
 Forandring? Vestenvindene hvilte mig imod,
 en synlig Gud har gjort dette. Odin bed-
 Frode at opstige paa Fædre Stoel i Leyre, og
 strax forsvunde indbyrdes Tvedragt, Kiv,
 Strid og Elendighed; De Danske jagede
 nu den flygtige Fiende, forundret over hvor-
 dan det gif til, men dog jaget. Søerenes-
 ten hidfede hastig sine Seyl, og vendte Bag-
 stavnen til Landet; Far vel Strand, som jeg
 saa øste har plyndret, stønnede han ud, det
 skeer aldrig mere, Frode værger Dig nu;
 Svantevit skælver, at hans Prydelse skal sees

paa Thors Skuldre. Hvisser i Westenvinde,
 hvisser sagte, men dog tydeligen, for en at
 forstyrre min Sang, at min Konge er stor;
 fører min Sang til hans Bolig. Dog skul-
 de han vel agte paa Hyrdens Sang? Ud-
 rustet med Pantser, med blinkende Sverd udi
 Haende, og alt bæver for ham; han gribet
 til sin Due og Fienden syer; Maar han op-
 styder Øyenbrynene, da skuler Uretfærdighed
 sig; Jarler ryste, og Herser lade Hovederne
 shuke. Tusinde Sorger, heye Bethyringer
 væltes om i hans Sicel, og endda skulde han
 agte paa Hyrdens Sang? Ja, min Konge
 er god, han er lige saa vel Hyrdens Fader,
 som Jarlens. For min Skyld ryster Jar-
 len, for min Skyld skålver Hersen, for min
 Skyld pine ødle Græmmelser Dit Hierte, o
 Frode, jeg hæmmer Din Sovn; Gierne vil
 Du sive, naar Dine Bern leve vel. For
 min Skyld saae o Jelling, Din Landeven, den
 Kongelige Ring lagt til Bove. Skulde saas
 dan Konge en agte min Sang. Stemmen
 af den usleste Mands yngste Barn, er ham
 yndigere end Nattergalens. Fremmede San-
 gere og Sangerinder vringle ikke i hans Sal;
 hans Undersaatteres, hans Berns Frydeskrig
 er et Chor for ham. Bestænket med Blod,
 med

med fiendtlig Blod, dampende af billig
Brede, omgivet med Stev og Skæf,
huggende om sig som Odin, hurtig, utræt-
telig, uovervindelig som han; I alt dette
erkiender jeg den store Frode, liig mange
af sine Formænd. Men hvo var den,
som sagde: Vedle Medborgere, sætter al
Had til Side, og ville I have, see der
er Fienden, han som haver fortærret eders
Maro, giort eders Land øde, og eders
Born til Trælle; Elster hverandre, elster
mig, hvis ikke, da lad en anden bestige
min Throne, den Throne, som jeg alleene
vil besidde, for at giøre vel imod eder.
Min Mehe skal vorde Eders Hvile, min
Uroe Eders Nøe, min Bekymring Eders
Glæde. Saa tale ikke, de man almindel-
sigen kalder Store, nej den Gode taler
eene saa, Frode taler saa. Hellige Taarer,
jeg saae eder rinde, Eftertiden skal ævigt be-
vare eder. En Kalv blev frembaaret paa
Dit Taffel. En grum Sygdom fortærrede
Øveget. Du forbød, aldrig mere at lade
Kalv see paa Dit Bord, saa lange Sygen
rasede. Jeg kildre min Gane, og mine
Born sukke, jeg spise Landets Fedme, im-
vens Hunger gnauer deres Been. Det var

E

Frode,

Frode, som talede; og ædle Taare, kongelige
Taare runde paa hans Kinder. Springer
I Baedre, dandser I bukke, og I sikre Kier
udbrøler hans Lov. Traer give Gienlyd af
min Sang, hvert Lov blive til Stæmme aar-
ligen med fornhet Kraft at udbrede haus Ære,
til Verden staer i Flamme. Slaaer Haand
i Haand I unge Hyrder og Hyrdinder, og op-
fører en Lovsang for Frode. Det I leve,
det I nyde, det I elsker, Det skyldes I
Ham. See, Kongen smiler; Hans Hierte
fryder sig, Hans Børns Glæde udbreder sig
paa Hans Ansigt. Noksom er han lyksalig,
naar andre ere lyksalige. O gode Konge,
Menneske-Ben, sand Heldt, Fader, Du
rette Store; Din Godhed dæmper min Geist
ved for mange Følelser, den vaaner og falder
i Afmagt; Kan intet mere fremføre, uden
dette eene: En Konges Godhed kom en Skald
til at tie.

Hagbarth og Roric græde; De tie
loenge stille: Endelig siger den første: At red-
de saadan Konges Liv ved at oposre sit eget,
er Salighed, og at leve under Hans Herstak,
er meere end Valhallaæ Glæde,

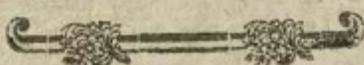
Kor. Nu haver jeg syldestgiort Din
Begiering, syldestgior nu ogsaa min, ved at
sige mig, hvo Du er?

Hagb. Hagbarth er mit Navn; I
Sielland er jeg født. De gruesomme Uro-
ligheder, som i min Manddom herskede her,
joge mig bort; En de, som udvortes Fiender
opvalte, men de, som rasede i vor egen
Barm. Min Sicel kunde en længer udhol-
de, at see Borger-Blod flyde ved Borger-
Haand. Jeg besluttede at forlade mit ulyk-
elige Fedeland, og at rense saa langt bort,
at Rygtet om dets Ulkasse en mere skulde
ramme mit Sind. Et Barn af fire Aar,
al min Glæde, fulgte mig. Nær Strand-
bredden, og i Sigte af det Skib, som skulde
føre os fra det ulkssalige Land, blev vi
oversaldne af en Trop ugrundelige Medborgere.
Med begge Hænder hug jeg om mig; Ra-
sede som Bierninden, hvis Unger ere bort-
tagne. Hug deelte jeg ud, og Hug tog jeg
imod; Blodet fled need af mig. Mat af
Saar og af Harme sank jeg til Jorden, og
vaagnede op igien paa Skibet. Første Raab
var, hvor er Korie?

Nor. (kaster sig paa Knæe for ham, og legger begge sine Hænder i hans Skiod). See her Din Norie, min Fader.

Hagb. Alfader! Norie — Glæde — jeg dør.

Nor. Stet Dig paa mine Skuldre, og folg til min Hytte. Der kan Dit udmattede Legeme finde bedre Hvile end her, og der ville vi mænge vore Glædes Taare sammen.

Sarraka og Beive.

Sarr. Solen har allerede længe siden forladt himlen. Endda tover min Kicereste at komme. Dog gid Beive en have vovet sig ud i dette, føle Sneefog. Af, at han ligge hjemme paa Biornehuden, og tænke paa sin Sarraka. Ja, Allerkicereste, bliv hjemme. Hvor sat er det at forvildes paa Biergene, naar Sneen strax sylder alle Spor, og giv af Bierge og Dale en Slette. Hvorledes gik det Maderatia forleden? Han drog ud, for at sange den listige Ræv; En tyk Sneen oversaldt ham; siorten Gange har Solen siden dalet. Endda er han ikke fundet: Dybt søger hans emmie Moder, og kielne Sesstre. Jumala bevar Beive fra slig Uheld, eller begrav mig i samme Sneen. Men hvor listlig er hans Aslyn, yndig som Maanen, som den nylig faldne Morgendug; Gladere slipper en Ræven ind i sin Hule, sorfulgt af den rafte Jæger, hvis hastige

Piil han undgaaer, end jeg vilde være ved
at skue Dit Ansigt, o du min Allerkjæ-
reste. Men see, der kommer han jo;
jeg hører Skidenes sagte Sufsen paa den
lese Sne. Indbildung! min Længsel be-
daarer mig. Forvorpne Dage! morke
Dage! I beroe mig al min Roe. Ville
I ikke enqang here op at plage mig; fire
Mætter have I nu stilt mig ved min Bei-
ves Favnetaq. Hlyv Beive, hlyv hastig
paa Sne-Havet, ligesom Pilen i Lusten;
Jil til den, som elsker Dig mere end sig
selv. Men bedrager min Hørelse mig;
Noget suser frem, hastig suser det frem.
Af Wind, du drev Spot med mig; hvor-
fore frembringer du Skidenes Lyd, den
mig saa behagelige Lyd. Aldrig trykker
en kærlig Moder sit spedte Hoster op til
sin Barm med saadan Ømhed, som jeg
nu vilde trykke Dig, min Beive. Kom,
hvil Dig i dette Skied, mine Arme staae
aabne for at imodtage Dig, mine Bryster
hæve af Længsel. Dog nej, vor Dig
ikke ud, Bierge af Sne dynges op, om
Du mat, langt borte, kravlede under dem,
om Du — Hvor vilde Din Sar-
raka da blive af? (hum springer hastig op)

Af

Af Sneen vilde jeg grave Dig op, i
Sneen vilde jeg legge mig ved Din Side,
og dse. (Hun seigner need, græder, og sid-
der længe med sammenlagte Hænder i en
dyb Taushed). Hvo rørte ved mig?
Beive er det Dig, min Glæde?

Beive. Undigste, Du er næsten
skultz af Sne, stiv frossen af Skulde, kom,
leg Dig paa min Ryg, og lad mig bære
Dig ind i Dit Telt. (Han bærer hende
ind).

Sarr. Nu, saa er det dog
sandt, at jeg holder min Beive i mine
Arme. Af, hvor syngede jeg! Jeg on-
skede, at du en maatte gaae ud, og jeg
syngede ogsaa dersore.

Beive. Hvad bare skulde vel
skække mig fra at haste hen til min Pas-
seware (a), mit Lys, min Glæde, min
Soel. Toe Mile, nej ikke ti. Hvor
belønnes jeg i dine Arme, et Kys for-
der al Meny. Maar Jægeren haver længe
over spidse Stene, dybe Moradser, steile
Stæder, høye Klipper forsultg den sygtige
Ren, og han da naaer den, skyder den,

(a) Gaa kalve Lappene beres hellige Vierge.

treffer den, og nu sidder paa dens døde Krop,
fuld af Glæde, saa er min, sterre er min
Glæde, nu jeg favner dig; Hvilke Høye af
Snee, hvor kruse sig de bruunlokkede Haar,
Mælken er en saa hvid som dit Bryst, og
Morgen-Dugen glindser en saa af Solen,
som dine Øyne glindse.

Sarr. Nu kiender jeg først din
Værd. Skilsmissen havet lært mig den.
Hvor rinder Sveden need af dine Kinder.
Kom hid min Yndigste, lad mig astorre den
med mine Hovedhaar.

Beire. Om nogen vilde hylde mig
tusinde Rener, legge Elgen til, proppe dette
Tælt fuld af Rens Øste, paa Vilkaar at for-
lade dig. Jeg vilde svare: Behold dine
Rener, dine Elger, dine Øste, og lad mig
beholde min Sarraka. Om end Jumala
tilbed mig sin Sal uden dig, saa vilde jeg ej
ta ze imod den. Visligere vilde det vere med
dig paa det meest øde Fjeld, i det stærkeste
Sneefald.

Sarr. Forsleden friede den rige Finn
til mig. Han bed min Fader tusinde Rener;
Mig vilde han give to tusinde. Men hvad
var dette for mig, naar jeg skulle forlade min
Beire. For mig er ingen Glæde i Verden,
uden

uden naar jeg seer dig. En heftig Ald leber
da igiennem mine Alarer; Winterens Kulde
er allerede fordrevet; Frel, hvor mit Legeme
gleder. Og jeg skulde forlade dig, min
Soel. Ulyksalige Fiendskab innellem vore
Forældre, du giv, at vi maae skule vor
Kierlighed.

Beive. Maaskee den dog hier os
nogen Tienescie. Da jeg forleden lokkede een
af mine Diener, den strax kom, og jeg slag-
tede den, faldt mig ind, hvor meget behage-
ligere det er at forselge den vilde Ren. Snart
taber jeg den af Sigte, nu synes mig at kunne
rere ved den, nu forvildes Sporene for mig,
nu seer jeg dens Takker staae op over Sneen,
svedig, aandeles, uden alt Haab, naer jeg
den endelig med den visse Pil. Du er den
vilde Ren. Andre Fin. Tomfruer de tamme.
Ikke vil jeg bytte min vilde Ren bort for tu-
sinde tamme.

Sarr. For mange Dage siden fandt
jeg udi et huulst Treæ en sed Saft, begicer-
sigen samlede jeg den op med Fingrene; En
liden Fugl kom ud og stak mig, det sviede,
men ikke lod jeg mig hindre i at sanke Saf-
ten. Flere saadanne Fugle, ja mange saa-
danne, soermede om mig; een stak mig i

Gret, en anden paa Øjet. Det svolnede,
og lenge bar jeg Mærke derefter, mange
forstukke mine Hænder; Dog holdt jeg ikke
op, førend jeg havde slikket al Saften i mig.
Sæd var den Saft, men langt sedere ere dine
Kys. Den syntes at give mig Kræfter, men
jeg hensegner i dine Arme. Al, at min
Fader fornam Halvparten af den Glæde, som
nu blusser i mit Bryst; Ikke skulde han
skille mig ved min.

Beive. Som Venen, forfulgt af
Myggene, der stinge hans Ryg, og gnave
sig ind til Venene, Blodet flyder ned langs
hans Lænder; han flyver, neppe berører han
Jorden i sin hastige Flugt, Vanden forgaaer
ham, han stenner, Tungen hænger ud af
hans Hals; han slæber langsom Venene efter
sig; I det samme bliver han en Kilde vær;
Han samler sine sidste Kræfter sammen; I fire
Spring er han ved den; Nu fastar han sig
paa Bugen, og sluger det kielige Vand i sig;
Udstrakt, og som ded ligger han ved den;
Saaledes og jeg, mat af at arbejde mig gien-
nem Sneen, var jeg færdig at falde om i
den, da en kiendt Røg af dit Tælt oplivede
mit Mod, gav mig nye Kræfter, for hastigen
at

at kaste mig i dine Arme, og at dse ved dit Bryst.

Sarr. Ney Allerkærest, dse en ;
 Nu er det først Tid at leve. Først ville vi
 begge kyss, klappe, tage i Havn, naar da de
 sneehvide Haar bedække vort Hoved, da først,
 da ville vi bede Jumala om at dse i hinan-
 dens Arme. Strange Moder ! hvorlunde
 kan du nægte mig Beive, du haver jo dog een
 Gang selv elsket. Selv haver du sagt mig,
 at vort Liv vilde være overmaade bittert uden
 Elskov. En Asten, en Winter-Asten, sad
 du jo ved Ild-Gruben, og sortaalte mig,
 hvorledes din Fader vilde ikke, at du skulde
 elsk og øgte min Fader, og hvorledes du
 fandt, at du var skabt til at giøre en anden
 lykkelig, som en kunde skee uden ved følles
 Elskov. Og nu, nu vil du, at jeg skal sælge
 mig for Neuer ; Det er saa Skik, siger du.
 Mit Hierte fordommer denne Skik. Elsko-
 ven kommer, siger du, naar man har været
 gift sammen nogen Tid. Siig, sicere Beive,
 siig, er dette troligt ?

Beive. Aldeles ikke. Mit Hierte
 føler, at det umuelig kunde elsker dig mere
 som

som Hustrue, end det nu elsker. Den Smukkes Dynne tvinge til at elsker, at elsker strax.
Hvad ey eet Øyeblik frembringer, det formaaer Tiden ikke.

Sarr. Men liere og troe Beive,
Hvor kommer det, at mig dog synes at flettes
noget midt i min bændende Elskov; En hæstig
Alttraae, jeg veed ikke ester hvad, foruro-
siger mit Sind, min Forneyelse er lun halv,
hvor kan mig manglæ noget i dit Selskab.

Beive. Jeg føler sanime Leengfel.
Midt i vore sedeste Forneyller, er der en
Kunkt Uroe, som nager mit Hierte. Liere
Sarraka, det mage uden Evil være Frygt for
at miste hinanden, Frygt for at vore Forcel-
dre skulle opdage vor Elskov, og betage os
Verhlighed at see hinanden. Brist Hierte,
brist, serend saadant Peer. Sytten Vintre
have nu besneet mit Hoved, og aldrig har jeg
havt græsselfigere Tanke.

Sarr. Femten Sommere have seet
blidelsen paa mig, men aldrig haver jeg fors-
get saaledes for som nu. Mon du, min Li-
vets Glæde, mon du skulde blive dristig nok
for at at begjøre mig af min Fader. Dog
med min Ungdom unskyldte jeg mig, at jeg
ikke kunde imodtage den Renzige Fin. Og

hvad

hyad vilde min Fader sige, at jeg om saae
Dage havde giort mig gammel nok til at see
paa Mand.

Beive. Smaae Piger ere vankelnio-
dige, vilde han sige. Denne Banskelighed
var nok at overvinde; men sterre er den, som
vore Forældres Uvenskab legger i Veyen.
Dog jeg vil see at sange de vilde Nener, Saæ
Ienge vil jeg stæbbe, indtil jeg har syldt tusinde
Tallet; Da vil jeg sige til din Fader: Nu
formaaer jeg at give lige saa meget, som den
rige Fin; See, her ere Nenerne; Giv mig
nu Saraka.

Sarr. (Med en skallagtig Latter) Men hvor skal jeg da saae mine to tusinde
Nener?

Beive. (Kyssende hende hæftig) Der
har du to tusinde Kys.

Sarr. Ja min Glæde, hvert Kys
af dig er mere end to tusinde Nener. Aldrig
kan jeg betale din Elskov.

Beive. En Smil af dig, du sort-
ehede Pige, er mere end al den Glæde Iumala
eher. Naar du hndig, skallagtig leer, din
lille Mund trækker sig i Folder, da synes mig
den lissige Maane at male sit Skin i de syæ-
vende Bolger. Min Sands, mit Syn, min
For-

Forstand forgaaer ved at see paa dig; De ere
hæstede paa dine Øyne, paa din Mund, paa
din Hals, paa dine sneehvide runde Bryste;
Lad mig der samle dem op igien.

Sarr. Du begierer dit eget; Næk
mig din lille Mund, farvet med Morgenro-
dens Farve, lad mig see din Aande i mig;
Læber hæste til Læber, vore Tunger kysse hin-
anden; Åk at jeg var hos dig! Dog dit Bil-
lede staaer indpræntet i min Sicel, i mit Hier-
te; Jeg tænker ikke i mig, men i dig. Men
ak føde Nærvarelse! du er snart forsvundet,
Lampen er næsten udbrændt; Veyen er lang:
Nedvendigt er det at skilles ad; Tænk paa
din Kiereste.

Beive. Lad os endnu dvoelle noget
sammen; hvor langt er det ikke til i Morgen-
Aften. Hvad er Forældres Brede, imod at
skilles fra sin Kiereste. Fortræd, Umag,
Besværlighed, Ned, alting er glemt, naar
jeg kun seer dig.

Sarr. Naar din brune Haand om-
slunger min Hals, da tænker jeg paa intet
uden dig. Men ak! Forældres Brede kan
øvrigt adskille os. Staae derafore op; jeg skal
binde Skidene paa dine Fedder; Til hiem,
førend

førend Dagen reber din Bortgang; men
tenk paa din Sarraka.

Beive. For østere at sees maae vi
vel skilles ad. I mine troe Følgesveune,
I Skider, glad baudt jeg eder paa, men
nu . . . ak!

Sarr. Vær ved et frit Mod,
stræb at sange dine Rener, og forsøm hel-
ler en Nat at komme til mig, end at san-
ge dem. Paa min Side skal jeg og sange
Rener, og vi ville kappes, hvo af os der
kan sange fleest. Elskoven skal give os
Styrke til saae Tallet fuldt.

Beive. O kære Sarraka! jeg frug-
ter kun for, at dine spæde Fodder, uvante til
at gaae paa Skiden, skulle faae Skade; at
dine svage Kneee ej skulle udstaae den Fart,
og at dine bleede Arme ville trættes ved
Stangens Byrde.

Sarr. Hvad tungt, naar Kærlig-
hed understytter! For at bekomme dig, vil
jeg rende fra den ene Ende af Lapmarken til
den anden. Elskov skal give mig Vinger
og

og Styrke; Sædt er det at lide for sin Els^rer, men Tiden minder. Vi maae skilles ad, unedig, men dog skilles ad; Det er haardt. See Himlen tindrer af Stierner, den blide Maane lader sig see; Den ser merke Lust er nu opklaret; De tiene vor Elskov. Elskov geleynde dig, hvor du staer og gaaer. I mig boer den. Kys mig engang, endnu engang. Lad os blande Kyssene sammen, at ingen Spaae-Ovinde skal vide deres Tal, og skade os.

Beive. Er det nu saa, at vi skal skilles ad, da gier o maegtige Jumala! at vi snart igien maae samles. (Han græder).

Sarr. Den Elskvoerdigste græder, og det for mig; Lad mig sliske dine Taare. Kostbare Taare! I veje paa mit Hiert. Men nu min Allerkjæreste; Frisk vovet, det kan ey anderledes være. (Han render bort, og hum brister i Graad). Tid var det, at du gik; Nær havde jeg qvaltes i Taarer; Ned besoel mig at ile paa Din Flugt; Hvor tungt at forjage sin Els^rer! Men see, der kommer du jo igien; Elskvoerdigste! O Kjærlighed uden Lige. (De omfavne og kysser)

Kysse hinanden, De kryste sig tet op til
 hinanden, De mænge Deres Zaarer sam-
 men; De falde Begge ned paa Jordens, og
 holde sig fast om Livet, Mund paa Mund.
 Endelig slider Han sig af Hendes Arme,
 springer op som en Rasende, og iles bort
 med højt Skriug og Graad; Hun følger
 Ham med Dynene, og kan ikke tale før
 Graad).

Mornerne.

Fridleif og Ingeld.

Fridl. Mine Giedder vantrives, og
Mælken forgaaer dem. Den strænge Vinter,
da saa mange Virk og Gran ginge ud, er
Skyld derudi; thi nu mangler de Næver og
Bark. Hisset gaaer den rige Ingeld, han
eyer vel hundrede Kiser, og utallige ere hans
Faar; men mig synes dog, at han er misfor-
nevret. Hvorimod Mornerne have siunget for
min Bugge, at jeg vel stedse skulde være fat-
tig, men dog fornæhet og elsket af alle, hvilket
hidindtil rigtig nok har truffet ind. Men
han kommer mig lige i Mode; See, hvor
stolt han gaaer.

Ing. Arme Fridleif, din Skuebue
gaaer mig til Hierte; Jeg har Medlidshed
med dig. Du strober af alle dine Kæster,
staer op med Solen, og legger dig med den
om Sommeren, sover kun lidet mere om Vin-
teren, og er og bliver dog fattig. Men hvor
kommer

kommer det, saa mig en Gang, at du dess
uagtet er altid glad, smuler, danser, sprin-
ger, og er stedse vel til Mode?

Fridl. Det skal jeg sige dig, men som His-
torien er lang, saa ville vi intedens sætte os
ned under denne høje Fur.

Ing. Ja vel, jeg er dermed for-
nevnet.

Fridl. Nejpe var jeg fød, forend
Dørerne, tre i Tallet, komme til min Faders
Gaard. De vankede da om, for at spaae
Menneskerne deres Skuebue, hvilken de have
i deres Magt; thi den nye Lære foraarsagede,
at man en mere saa flittig besøgte deres
Templer, som forhen. Man havde sagt mig,
at de alle tre varer smukke og vel vorne, dog af
forskiellig Skonhed; Den ene var alvorlig og
fuld af Majestæt; Den anden naadig og mild,
og den tredie lystig og skalkagtig. Eder er
for nogen Tid et Barn fød, sagde de til mine
Forældre, vi forstaar vel at forudsige Mennes-
skets Lykke, naar vi ikun nogen Tid see paa
ham. Mine Forældre, mysgierige for at
vide min Skuebue, bragte mig strax ind til
dem. Den første blev ligesom forseendet, ved
at see mig; hun stod længe stille, taug og
havde Øjnene fastede paa mig; Endeligen ud-

bredt hun i disse Ord: Den Son, som nu er
 fød, bliver eder til lidens Baade. Bedre
 usæd end ussel. Hærdet Haand, træt Hod,
 lidens Sovn vil blive hans Deel; Og dog skal
 Armod svæve over hans Hoved, Hunger age
 paa Vogn med ham. Jeg seer forsultne He-
 ste, udhungrede Gedder, forfalden Hytte,
 indtil selvgræde Haar skule hans Hoved og
 hans Isse blottes. Den anden saae ved disse
 Ord medsynsom paa mig; Min Søster har
 tildelet dig haarde Kaar, sagde hun, men jeg
 vil lindre dem; thi du maatte ellers bukke un-
 der Byrden. Rig kan jeg ikke giøre dig;
 thi den ene Norne formaaer ej at cendre, hvad
 den anden haver udsagt. Men du skal ikke
 føle din Armod; Fornøjelse skal stedse tindre
 paa Din Pande, Rolighed sidde paa Dine
 Øjenbryne, Glæde skal udvide din Hud, og
 afstrynge alle Rynker; du skal siunge i Man-
 gel, dandse naar du hungerer, og den Rige
 skal misunde dig din Lykke. Her loe den
 tredie Søster hent; Du tænker at fåsse Glæ-
 de min Søster, sagde hun, uden Elskov, men
 den Glæde er død. Jeg giver ham smuk
 Skabning og Deylighed; I Sang skal han
 overgaae Mat-Waken, og de ypperste Hyrder.
 De deyligste Piger skulle kappes om at behage
 ham,

ham, de skulle rive ham hinanden af Hænderne, enhver af dem skal blive red, naar han ikke seer paa hende, af Fortrydelse skulle de slaae Dynene til Jorden, og sige: Den som i Dands overgaer alle Hyrder, som saa ødel fører Troppen an i swingende Kredser, han som trænger Træskens til at tie, og at lyde paa hans Sang, han vil ikke see paa os; Al at vi kunde have ham, og at han var mindre deylig: men han skal ikke agte uden een. Saaledes min fiere Ingeld have mine Forældre berettet Nørnernes Sang, og sandt er det, at intet vil lykkes for mig, al Arbejd og Konst er forgjøves, mine Gledder vanfægte, og deres Mælk er som Vand. Hungeren vilde see mig ud af Ansigtet, dersom andres Undest en opholdt mit Liv. Men dog er jeg altid glæd, og veed af ingen sorrigfuld Time at sige. Det lader ellers, at Nørnerne eller dog en Guddom, hvem den endog er, misunder Mensnesket en fuldkommen Lyksalighed, og dersore blander noget Bittert i hans Lykke.

Ing. Lykkelig er du midt i al din
Ulykke. Men siden du taler om din
Sang, og jeg haver hørt den meget be-
romme, og dog aldrig været tilstæde, naar
du fornøjede dig med den, saa udvis mig
den Tieneste, nu da vi have intet andet
at bestille, at foreslunge mig et Stykke,
hvilket du selv vil.

Fridl. Siden du sætter det i mit
eget Val, saa vil jeg synge for dig om
en rig Mand, som Nørnerne ogsaa have
forudspaaet haus Skiebne. Rigdom med-
dejte jeg dig, sang den første Nørne, ved
maadelig Flid skal alting lykkes for dig.
Gron seer jeg din Eng, med Blomster
beprydet; Hvidt og Rødt Kol zire dine
Marker; Dine Hjørder bære Hinbær, og
Munken groet allevegne paa Myren. Dine
Hår føde wende Lam, og hvorvel dine
Hjørder mangfoldiggjeres utastigen, saa kun-
ne de dog ikke fortære Græsset paa din
Eng, eller Hoet i din Lade. Dine Kier
malte tre Gange om Dagen, og alle
Spande labe over. Bækken opsvolmer af
Fist, og Myren frembar selv sin Virak.
Der er ingen Ende paa din Illd, og dine
Tied drijpe af Honning. Ingen Syg-
dom

dom formindsker din Hjord, ingen Hagel
afslaaer dine Blomster, ingen Hede for-
brænder din Eng. Udi Søvne voxer din
Rigdom. Hvert Aar, og dine Aar skulle
blive mange, fordobbles din Formue, (her
smilede Ingeld). Alvorligere, end sædvan-
lig, saae den mellemste Søster paa hende:
Nu er han altsaa ret lykkelig, men hvad
er Rigdom uden Fornøjelse, tænker du uden
mig at giere lykselig. Lad ham besidde
Hugleiks Skatter, og enddu skal han være
ælendig. Hans Sovn skal være uroligere
end andres Baagen. Han skal stedse hige
ester mere, og en være fornøyet med det
nærvoerende. Hans Naboes sede Hjord af
ti Kalve skal smerte ham mere, end hans
egen af hundrede skal glæde ham. Naar
en andens Buk bræger, da skal han bleg-
ne, og alleene finde Glæde i sit Hierte,
naar Haglen nedslaaer hans Søsters Eng,
og skaauer hans egen. Han skal forvare
den mygjordte Must, og den mylig bringgede
Mæd til næste Aar, for en at lide Man-
gel; men det næste Aar skal aldrig komme.
Han skal derfore hades af alle, men hans
Stolthed skal ikke see det. Her fogger-

loe den tredie Søster; Og ingen skal elße
ham, kielent Spøg skal ey opkomme i
hans Hue, og han skal ikke vide hvad det
er at skærtse; Ingen Hyrdinde skal der-
fore nogensinde slette Krauds om hans
Hoved, og Foraars Blomstret skal ey pryn-
de hans Tinding. Den Ulykkelige! han
skal ikke synes at det er Mangel, og
det skal aldrig rinde ham i Sinde, at
dele sin Rigdom med nogen; thi han skal
frygte for, at flettes. Han skal ey
dronne uden om Græs, Hoe, Haar, Gied-
der, Kiser, Rigdom, Møye, Sinds Uroe;
Aldrig skal den unntre Hyrdinde fremstille
sig for ham i Sovne. Skeer det engang,
og hun udøeker Haanden til Dands,
strax trækker han sin tilbage; thi han tæn-
ker, at hun beder om noget. Konelös,
bornelös, vennelös, hadet, beleet og fors-
agtet skal han døe.

Ing. Da jeg hverken har Kone
eller Born, og derhos besidder nogen For-
mue, saa passer denne Sang sig herudi
paa mig.

Fridl.

Fridl. Men er du hadet af alle
er du misfornøjethet; hvorledes kan du til-
egne dig fligt?

Ing. Det gier jeg ikke heller,
men takker dig for din smukke Sang, og
naar jeg engang bliver rig, da skal jeg
forære dig = = = et = = = Ekhorn,
fanget i Skoven.

Fridl. Tak for din Gave, men
jeg frygter for, at den kunde hindre, en-
ten dig, eller nogen af dine Folk, fra at
oppasse dine Sager.

 Almyntas og Chloris.

Almynt. **D**udige Haar, smaae lille
 Dyr, hvilke Felelser opvekker eders Bræ-
 gen i mit Sind. Tilsorn herte jeg allene
 paa eder med Forneyelse uden Uroe, men
 siden Chloris Stemme har trængt ind i
 min Siel, synes mig i eders Brægen at
 høre hendes kielne Sang. Nu er eders
 Lyd mere selerig for mig, men opvekker
 tilligemed en mig forhen ubekjent Smerte.
 Jeg vil kaste mig ned paa Græset, for-
 noye mig over eders Uskyldighed, og tæn-
 ke paa Chloris; Maatte hun imedens
 driver sine Lam her forbi.

Chlor. Uskyldig var mit Herte,
 Glædde sig ved Lamnets Syn, Daar det
 i klare Bakke Fremviste sin Gestalt. Men
 nu er Lammet traurigt, Forsvunden er den
 Glede, Som før behersket mig. I kielig
 Østenlust Jeg her Almyntes saae; Udstrakt
 han

han laae paa Gresset, Og Zephyr kysset
 ham; Med gule Rot den spilte. Og sagte
 rused frem. Paa Brinken baag ved eene,
 Jeg stod og saae det an. For Munden
 Haand jeg holder, At Glad ey skulde re-
 res, Og vogne Hyrden op. Slight Dø-
 blit af Glæde, Det hele Liv opvejer.
 Bort Faar, bort kælne Lam; Amynatas
 eene herstær, Udi mit unge Bryst. Men
 mon jeg ham er verdig; Jo Bakken si-
 ger det; Mit Ansigt og har Tække, Gid
 kun ogsaa for ham, Med dig jeg eene
 vilde, I Hytten boe fornhet; Med om-
 kringshynget Arm, I Skoven vil jeg gaae;
 Da Lam saae Undighed, Da Faaret kæ-
 lent bræger; Nature fornher sig, Som uden
 dig er død. Al, at du Smerten vidste,
 Og Glæden som bestorme, Mit unge Bryst
 tillige; Medhyl du vilde have; Med undig
 Haand du vilde, De Tægre terre af, Sour
 stremmevis nedriude. Men al i mig ey
 her! Maaskee en anden Pige, Dit Hjerte
 just nu rorer; O uden lige Smerte, Jeg
 doer og segner hen. (Hun tier).

Amynatas, som imidlertid har listet
 sig gandstæ sage igennem Buskene til hende,
 om-

omfavner hendes Hals baag fra, og siger: For min Skuld skal du ikke dee, yndige Hyrdinde. Mit Hierte har lense været dit.

Chloris farer op, og siger: Forvorne! Almyntas, er det dig? Haver du hert min Sang?

Almynt. Ja, deylige Chloris; Jeg har hert og følt den.

Chlor. Saa har du og følt mit Hierte. See der, Elsfærdige Almyntas, min Haand, leg nu din i min. Hvilken sod Fornemmelse.

Almynt. Som efter Torden + Vær, Den blide Soel fremskinner, Saa muntrer Nashn dit, Min bange Sicel til Glæde. Føl der, hvor Hiertet banker; Det deer af Glæde hen.

Chlor. Ney, lev Almyntas, lev, For mig du nu skal leve. O sed Henrykelse, Alt elſſe og at elſſes; Alt elſſe den, som elſſer, Mit Liv begynder nu, For dig jeg kun vil leve.

Almynt. See Bækken rinder her, Lad saa vort Liv fremglide, O store Jupiter, Du Altings Hersker, Herre. Hvor klar er denne Bæk, Urert den stedse synder; Vort Liv ret blive saa, Lad aldrig Sygdoms Bee

Min

Min Chloris Bryst bespænde. Elysium du
vinker, Lad sinlend begge døe, Udi himan-
dens Arme.

Chlor. Den Dag opkomme sildig.
Keen Bellyst lad nu mydes; Ublendet Fryd
skal hvile, Paa vore Læber her. Som
Honnug er dit Kys; Langt sedere end
Mælken. Dit Syn mit Syn opliver; O
Glæde uden lige!

Amynt. Stillitsen freidig quidrer;
Træsken slaaer saa højt. Hvo kunstig tril-
ler saa, Det Mætergalen er. Hver
Fugl jo glædes ved, Min Chloris at be-
skue, Af Glæde siunge de. De snable
sig med Fryd, Vor Lyst de og vil følge.

Chlor. Tier I Fugle, Bliv taus
du Mætergal; Amyntas taler, Lifligere end
Bogfinken, Undigere end Bagtslen. Hol-
der op at siunge, Min Ricereste taler,
Sod er hans Rest, I børve mig hans
Ord. I siunge for Dret, Han siunger
ind i Hiertet. Hvilken Ild! hvilken Lu
Giennemleber mine Aarer. Ret nu kan
jeg en bære min Enhedsalighed, Lad mig samle
Kroester paa dine Læber; Al du rører mit
Hierte; Mit Bryst hopper mod dig af
Glæde.

Amynt.

Almynt. En undres jeg, at Paris
tog Helena; Bort Rigdom, bort Ere,
Elskov er alt. Wel, at Paris en saae
dig, Chloris, du Denligste blant Piger-
ne. Dine sorte Øyne have seenglet mit
Hierte, med din Haand omfnyger du mig.
Ak, at vi kunde blive til een. At see
dig, at elsker dig, er eet; Paris vilde
have glemt Helena, thi her er mere end
Helena.

Chlor. Paris var Konge-Son,
Men du er min Hyrde. En var han
saa deiligt som du; Kunde han elsket som
du. Betragt dig i Bøffen, og dem;
Hvilke Haarlokker, brune Løkker! Indig
smile dine Øyne, ligesom Maanen i Bæl-
ken. See Fuglene snables, de sukke af
Elskov. Skalkagtig leer din Mund, snable
mig engang. Almyntas, min Almyntas,
salig skulle Hyrderne prisere mig, salig fordi
jeg er din. Hyrdinderne salme, de have
alle mistet dig. See Krandsen saldt af
mit Hoved, du russer mine Haar. Skalk-
agtige Almyntas, sæt dem igien til rette,
og knyt dem i Knude.

Almynt. Hvor smukt flagre de sorte
Haar om dine Kinder, Matten er en sor-
tere,

tere, og Dagen en klarere end dit Aften.
Lad mig kyss dem, de sorte, de krusede.
Jeg vil knytte dem til mine, sønderriv da
de Lænker, om du kan.

Chlor. Med langt sterkere Lænker
er jeg bundet til dig, med Kierligheds
Lænker. Lad Knuden verfor los, knyt op,
og lig i mine Øyne. Der, der staar
Almyntas malet, den skallagtige, den blide
Almyntas; Kiclen er hans Smil, og El-
skov pryder hans Kinder.

Almynt. O Venus! lad vor Lyksa-
lighed vare; En begirerer jeg, at den skal
fornieres; thi det er unueligt. Men lad
alle Aar blive, som dette Øheblik. Lad
Chloris altid blive Chloris, og Almyntus
den yndige Dreng, saa skal GranatÆblet
en mangle paa dit Altar, og Jaarets Blod
udgydes til din Ære.

Chlor. De beste Lam skulle vœ
for dine Fodder, og Krandse pryde din
Tinding, naar Chloris kun altid maae
blive den samme for Almyntas. En beder
jeg om, at elſſe den gamle Almyntas, som
den unge, thi mit Smid er usoranderligt.
Den unge, den gamle, den syge, den friske
Almyntas, er altid Almyntas, altid liflig,

og

og boer i dette Bryst. (Hun trækker ham op til sig).

Amynt. Men Chloris, hndige Chloris, tillad mig at bede din Fader, at jeg altid maae kalde dig min, at Hymen maae svinge sin Hakkel over vore Tisser. Intet ont Øye skal da mere adskille os, lad Kragen raabe paa høyre eller venstre Side, det ønsker mig ikke.

Chlor. Saa skal det være; Med Haand i Haand, med sammenstoede Arme, ville vi gaae til min Fader; Fader, vil jeg sige, lyksaliggier din Døtter, lad Amyntas blive min.

Amynt. Min Faders Kneee vil jeg omfavne; See her din Son og hans Lykke. Lad Chloris blive min, og intet mangler. De ømme Fædre see mildt ned paa os; Vor Lykke er Deres.

Amymone, eller den døende Moder.

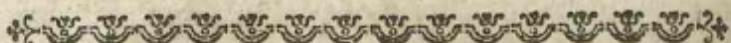
Stille var det, og Maanen bæskins
nede Baegg i Hytten. Nær var jeg at inds-
sove; Et Ønske herskede kun i mit Hjerte:
Guderne tage fra dine Dage, og legge til
Amymones. Men i det samme hørte jeg en
Stønning, og en svag Stemme: Epicharis
skynd dig, lad mig velsigne dig og døe. Hur-
tig sprang jeg op, og saae ved Maanens Skin-
den beste Moder bleeg, mat, døende. Den
kolde Sved trillede ned af hendes Kinder. Med
den høyre Haand understedte jeg hendes Ryg,
og med den venstre det kære Bryst. Hun
slyngede sine Arme om min Hals. Farvel
min Dotter, sagde hun med en mild Mine,
Guderne bevare dig. Af Amymone, kæreste
Moder, en tenkte jeg at opleve din Død, men
Guderne kunne maaskee endnu spicke dig
Livet paa nye til mig. Gudernes Willie
skee, svarede den omme Moder; Dog best
selges Naturens Orden, naar den Gamle

doer førend den Unge. Intet krenker mig,
 uden at esterlade dig, som en atten Aars
 Pige ugift; Dersore, saasintart du saaer
 brænde mit Legeme til Aske, saa tank paa
 den unge Amyntha Kicerlighed. Der ere
 mange langt rigere blant Hyrderne, men
 ingen tanker saa ødeelt som han. Nej,
 Amymone, din Villie er mig vel en Lov,
 men hvorledes skulde jeg saa hastig kunne
 glemme dig? Kicere Epicharis, sagde den
 emme Moder, og trykte mig i det samme
 til sit Bryst med svage Hænder. Bedre
 ører man de Afdøde ved et roligt Sind,
 end ved Sorrig. Best er det, at følge
 deres Spor. Jeg har været Hustrue og
 Moder, bliv du ogsaa Hustrue og Moder,
 det er din Pligt og Bestemmelse. Om
 en Tid skulle vi og favnes i det liflige
 Elysio. Alk, min Siel higer efter dig, o
 Elysium, og hvilken Glæde vil det da
 være, naar du fører til mig andre Ari-
 stodemmer og Amymoner. O Epicharis!
 hvorledes kan du alleene sørge for min es-
 terladte Hiord; men naar den stærke Amyn-
 tha kommer dig til Hielp, da vil Moven
 forsvinde. Det kielne Faar, som spiste og
 drak af min Haand, det aubefaler jeg dig.

Pley

Plen vel den Myrthe-Hække, som Aristote
demus plantede med egen Haand. Nu
min Dotter! Elysium falder ad mig; Jeg
seer allerede din Fader; Lev vel, lev for-
nevret, else Amymntam, og tenk paa Amys-
mone og den Glæde, hun nu nyder. Hun
gjorde ligesom et Forsøg for at ville reise
sig, og give mig det sidste Ans, men
hun sank tilbage, og hendes Aland veeg fra
hende. Glæde smilte paa hendes Læber,
og en sod Roe var udbredet paa hendes
Ansigt. Guderne lade mig leve som hun,
og siden dee som hun. Guderne lade mig
blive lige saadan Moder og Ægtesælle,
saafremt de værdige mig disse hæderlige
Navne. O Amymone! Giid dit Liv og
din Ved aldrig gaae mig af Minde, og
gid jeg stedse erindre mig den beste Moder.

Regner og Svanhvide.

(taget af Saxonis anden Bog, Pag. 22-24.)

Regn. Skammeligt er det, at jeg som Konge-Sen maae her ved min Sted-Moders Dudskaab være demt til denne lidet berommelige Haandtering, at vogte Øverg. I Stedet for at behandle Sværd, Bue og Piil, maae jeg den hele Dag lebe om, for at opsoge Kiser og Stude. Andre Prindser ligge ude paa Krigsskibe, og vinde baade Ere og Bytte i Orlog og Ledingsfart, og jeg verimod hendriver min Lid i en nedrig Forretning. Men hvad skal jeg giøre? Sætte mig op imod min Fader? Dertil er jeg baade for svag, og om jeg end var stærk, saa var det dog ikke billigt. Dersore maae jeg oppebie Linden, som Odin har bestemt til at befrie sin Afskom. Dersom hun Svanhvide ikke faaer min Skriebne at vide; thi jeg kender denne knæntre Prindesse, hun vil da vist

vist ile, for at befrie mig, og o Skændsel, om hun saae mig i saadan Tilstand. Men jeg hører nogen komme; jeg maae lobe at skule mig, thi det kunde være een af mine gamle Bekendttere.

Svanh. Wie gode Hyrde, bie; Du kan desuden en undgaae min raske Hest, Weed du ikke, hvor Prinds Regner opholder sig? Thorildæ Ondskab skal have fordulgt ham.

Regn. (For sig selv) Af det er Svahnwide selv . . . Jeg kiender hverken Regner eller Thorilde; Hyrden bekymrer sig kun om sin Stav og Pose.

Svanh. De Svenske Hyrder pleye dog at kiende og elste deres Prindser. See, dette Guld-Armibaand skal være dit, om du vil sige mig Regners Opholds Sted.

Regn. Om Kiser og Stude kan jeg give dig Beskeed, men Regner kiender jeg ikke.

Svanh. (stirrende paa ham) Denne Stemme traenger ind i mit Hierte; Den signer Regners. Du er jo selv Regner.

Regn. Jeg Regner! Naar blev Hyrden til Prinds? Uden Twivl er Regner en modig Herre, og han skulde fornedre sig saa dybt?

Svanh. Net; Heri kiender jeg ikke Regner. Den Regner, jeg hav mit Hiertet til, havde Spyd i Hænde, og denne har en Stav. Hien Regner har Skjold paa sin Skulder, og denne bær en Pose. Min Regner jog tapre Mænd paa Flugt, og denne vogter Kieer. Men fast dette uverdige Redskab bort, og iser dig igien Helte-Dragt, strax kiender jeg min Regner. Samme Gang, samme Voert, samme Ansigt, samme Øyekast. Det nyttet ikke, at du forstiller dig; Allene noget pynteligere var han, men her rinder klart Vand i Bækken, som snart kan astve de Pletter.

Regn. Aldrig svingedé min Haand noget Spyd, aldrig beklædde Brynje mit Bryst, aldrig var jeg i Herre-Sal, og endda skal jeg være Regner.

Svanh. Feige og frygtagtige Træl, skabt til at følge Koen, og at holde Botten for Pigen som malter; Du tor af Frygt en være Regner.

Regn. Jeg vil en være Regner, fordi jeg er ikke ham; Men hvorvel jeg er Træl, saa frygter jeg dog ikke for nogen vred Mands Aalsyn, og jeg turde gaae i Kamp mod hvem det skulde være, undtagen mod Thor, for hvil-

hvilken alle Guder selv skielve; Og vel dig,
at du er en Qvinde, thi ellers skulde din
kaade Mund komme dig dyrt at staae.

Svanh. Saa taler Regner og Træs-
len ikke. Sæt dog al Forstillelse til Side, og
vær en længre undseelig for din Kiereste. Gaae
i Spidsen for vor Hær, og hevn dig paa din
Stedmoder og hendes ugadelige Anhang ved
deres Dod.

Regn. Jeg hverken er, kan, eller
vil være Regner?

Svanh. Nu vel; Uden dig skal jeg
bestorme Sigtun; Danske Blod rinder i mine
Aarer, og aldrig har endnu nogen Danske
taalt Forhaanelse. Op I mine Maend, I
Kæmper, I Danske Helte; Afstraffer Tho-
rilda, bader eder i hendes affyelige Blod.
Med dette Sværd skal jeg giennemøre Hun-
dings Bryst, og uden dig bestige det Upsal-
ske Konge-Sæde.

Regn. Af spar Hunding, min Fa-
der! . . . Nu nytter det ikke længer, at
fordelge mit Navn. Jeg er Regner, men
uværdig at være den stolte Danske Prind-
sesses Beyler.

Svanh. Verdig, saasnart du viser
dig i din forrige Gestalt.

Regn. Men en Fæhrde omfavne
Skoldungers Askem?

Svanh. Skoldunger og Freys Et
passe sig vel sammen.

Regn. Jeg er pialtet, og bær sen-
derrevne Kleder.

Svanh. Et ædelt Hjerte fiendes og
under dem.

Regn. Jeg er sort og skiden.

Svanh. Vandet gier reent.

Regn. Jeg har vanceret min høye
Byrd ved at adlyde en ond Qvinde, og at
paataage en Træls Skikkelse.

Svanh. Følg mig, vært dig i dine
Fienders Blod, og den Skicundsel er strax
afstoet.

Regn. Gierne gjorde jeg det, om
Spyd en skulde losies imod min Fader. Hvor-
ledes skulde jeg møde ham i Strid, og be-
holde Farve.

Svanh. Nu har jeg min Regner
ighen; Hyrde Dragten har dog ikke valgt
det Kongelige hos ham. Du skal drage
med os, du skal stride, men en paa den Elen,
hvor din Fader er. Overlad ham til mig,
og jeg skal staane hans Liv, ligesom det var
dit eget.

Regn.

Regn. Men jeg sidde paa Thronen,
imeden han lever.

Svanh. Det skal du ikke heller, thi
naar vi have vundet, og Seyeren ere vi visse
paa; Thi Danske stride. Da ville vi lade
ham blive paa Konge-Sødet, og alleene for-
sikre dig Thronfolgen efter ham, thi den til-
kommer jo dig, og en Thorildæ Unger.

Regn. Svensk er jeg, og dog figte
mod Svenske. For hvem er ogsaa min Far-
ders Tapperhed ubeklindt; at overvindes og
at dse, er eet for ham.

Svanh. Forurettelser bør hevnes.
Alle ørlige Svenske on্সে den retmaessige Ar-
ving paa Thronen. Meget maae overlades
til Skiebnen. Strid, dse, Svanhvilde doer
ved din Side; Strid, vind, Svanhvilde lig-
ger i dine Arme; Strid ikke, Svanhvilde bli-
ver aldrig din.

Regn. (Han rækker hende Haanden)
Fader, Fæderneland, Guder forsvinde, Svan-
hvilde 'er alt.

Den goddædige Hyrde.

Lyon, Damoetas og Cimon.

Lyc. *V*e mig Glendige, hvad
skal jeg svare min Herre, naar han tæller
Faarene, og savner de twende. Siger jeg
Sandhed, at Ulven har taget dem, saa
enten troer han mig ikke, og meener, at
jeg syner Logn til Lyverie, eller og be-
skylder mig i det mindste for Efterladens-
hed, og den kan jeg ikke gandske friekien-
de mig selv for. (Han græder).

Dam. Kære Lyon, hvorsor græ-
der du? Andres Zaare udlokkle mine.

Lyc. Edle Damoetas; Ulven har
borttaget twende Faar af vor Hjord, og
Menaleas er min Husbonde.

Dam. Det vil sige saa meget, at
Mellen bliver din visse Bon. Arme Lyon,
mig yntes over dig; Gaae til mine Hior-
de,

de, og udseq to Faar af samme Sterrelse
og Farve, som dem du haver mistet.

Lyc. Min Tunge formaer en at
fremføre den Tak, som mit Hjerte er fuldt
af; Men Guderne, der lenne fromme
Gierninger, skulle lenne dig.

Dam. Alt hielpe en Ulyksalig, er
Velgierning imod sig selv; Dersore er al
Tak overslodig.

Lyc. Tillaad mig at spørge: Hvor-
hen du agter dig med den store Spand
Mælk, da det ikke endnu er ved den Tid
at Arbends-Folkene i Marken spise?

Dam. Mælken er gaaet fra den
Stakkels Thesylis, og som hun er fattig,
saa ere hun og Barn nær ved at om-
komme af Hunger. Jeg bærer dersore
dette lidet Mælk til hende, at hun ders-
med kan vederqvæge sig og Son. Men
tie stille hermed, at ikke andre saae dette
at vide. Thi ingen uden Vedkommende
bor vide Velgierninger, saasom Hornøhelsen
er ellers borte. Dig kunde jeg ikke af-
slaae dette, siden du har skaffet mig saa
stor Vellyst i Dag. Men jeg maae ile;
thi medens jeg her taler, forsmægter The-
stylis.

Lyc.

Lyc. Den guddommelige Mand!
 han gier Godt, og vil ikke at andre skulle
 vide det; han ligesom undseer sig ved sin
 Gavmildhed. Andre kunne aldrig nok ud-
 basine det mindste Gode de giere, og den-
 ne sezer med al Flid at skuse det. Hvil-
 ken Mand! Men see! der kommer Ei-
 mon; Han er nye kiendt med Damoetas.
 Jeg maae give mig i Tale med ham, for
 ret at udsorske Damoetæ Goddædighed; thi
 større Fornshelse kan ikke være, end at
 høre tale vel om sine Venner. See hid,
 fiære Cimon! til een, som længes efter at
 tale med dig.

Cim. Er det dig Lyccon? Du er
 ret en god Dreng, men jeg beklager ofte
 din Skæbne, at du har saa haard en
 Herre. Vil du maaskee søge Raad hos
 mig?

Lyc. Nej Cimon; Din Ven Da-
 moetas, har nylig bevist mig en usignelig
 Belgierning, dersore brænder jeg af Attraae
 efter, at høre denne goddædige Hyrdes ov-
 rige Belgierninger.

Cim. Den Attraae er priselig;
 Men at opregne alle Damoetæ ædle Gier-
 ninger, er umuelig. Thi alle Dage bes-
 tegnes

tegnes ved dem. Det vil være lenge nok, at fortælle de fornemste, og derfore ville vi imidlertid sætte os under denne Ceder.

Lyc. Ligesom du vil. Gid hans Navn og Gierninger stode udgravede i Cedreret !

Cim. Hans Fader efterlod ham anseelige Hiorde af Møbler, Riser, Faar, Giedder; Esler Lovene hørte alting ham til, og han var ikkun forbundet at underholde sine tvenne Søstre, og naar de giftede sig, da at deele Huus-Geraadet med dem. Men han lod sig ikke noye med, selv at udsege verdige Mænd til dem; han gav dem endog Frihed paa Bryllups-Dagen, hver at udlede 200 Stykker Avoeg af hans Hiorde, hvilke de selv vilde, og da de, saavel som deres Mænd, vare undseelige over, at modtage saa stor en Gave, og sagde, at han forarmede sig selv, svarede han: Man beriges altid, ved at giøre Bel imod andre. En Gang træf han Alphoe-siboeum i Begreb med at sticke et Lam fra sig, og som han tiltalte ham haardt, thi jeg kan ingen Uret lide, sagde han, og den anden undskyldte sig med, at den yderste Ned og Hunger havde drevet ham hertil,

saa

saa forespurgte han sig hos Naboerne, om det
forholdt sig saaledes, og da de bevidnede Sa-
gens Rigtighed, da lod han ham ikke alleene
gaae, og beholde Lammet; men sagde endog:
Tag Moderen med, thi de ville ellers loenges
efter hinanden. Kort efter bebryndede en
ham, at han havde været utidig god imod en
Thv; Den er ikke Thv, svarede han, som i
yderste Trang tager kun til Livets nødvendigste
Ophold, thi alle Mennesker have Ret til at
leve og til at spise; Men den Kige er Barbar
og Thv, i hvis Egn nogen omkommer af Hun-
ger. Hans Bord staer aabent for alle Fat-
tige; Frugterne i hans Hauge tilhører enhver
Forbigaaende; Utallige Syge og Nedslidende
faae tilsendte jævnlig Mad, uden at vide,
fra hvem den kommer; Dette eene reber ham,
at enhver nu veed, at ingen paa ti Mile rundt
her omkring, tenker som Damoetas.

Lyc. Den godbedige Mand!

Cim. Siig og den Lykkelige. Midt
i sin Hauge har han oprettet et lidet Tempel
til den godgjorende Zeus, og der aflegger han
sin Bon til ham to Gange om Dagen, ved
Solens Opgang og ved dens Nedgang, og hvad
mener du vel, at han da beder om?

Lyc.

Eyc. Om Sundhed, et langt Liv,
at det maae gaae ham og hans vel. Om
Formerelse af sine Hjorder, for at kunne
giore Godt imod andre.

Cim. Nej, han beder saaledes:
Du store og du gode Zeus, hvis Magt og
Godhed have ingen Grænder, du gør vel
imod Menneskene, uden dersor at vente
nogen Belønning. Lad mig herudi ligne
dig, og alleene vente den af din Haand
i det yndige Elsio; Lad mig elſke alle
Mennesker, som mine Brødre; Viis din
Maade mod mig i Dag, ved at give mig
Leylighed til at lade dem faae det som er
deres, og skicke mig og Mine intet Got,
uden for saa vidt, at jeg lader mine Brø-
dre nyde Deel i den Belsignelse, som du
giver mig. Lad mine Naboers Enge,
Hauger og Hjorde trives, og lad dem bære
dobbelt mere end mine. Saa bad den yperlige
Mand, og jeg stial mig til at høre
denne Bon bag Citron-Busken.

Eyc. Den usignelige Mand! Glæ-
de og stille Roe maae stedse boe i hans
Hierte.

Cim. Dersom du haver Tiid dertil,
saa vil jeg foresunge dig den Sang, som
Mycon

Mycon har giort til hans Ere, thi min
svage Tunge formaer en værdig atprise
ham.

Lyc. Hvorvel jeg skulde ester given
Tilladelse af Damoeta hente to Faar i hans
Hjord i Stedet for de tvende, som Ulven ha-
ver revet ihiel af min Herres Hjord, saa vil
jeg dog bie; Thi jeg haver det Haab til den
Algode Zeus, at han bevogter mig for Uloem-
pe, da jeg sætter mig i Fare, for at here
tale om en Mand, som i Dyder slægter ham
paa.

Cim. Hør da Mycons Sang: Zeus
saae paa Jorden, Merkhed herskede alle-
vegne, thi Medlidenhed, Goddædighed og
alle godgivende Dyder vare bortvegne; Jeg
vil skabe Damoet, sagde han, og Gudsfrugt
smilte. Lyst blev det paa Jorden; Hunger,
Mangel, Armod forsounde; Muntre Drenge
og glade Piger svunge sig nu i Kreds; Fry-
deraab hertes, hvor fer alting var tyft. Him-
melske Godgierenhed, Du binder Menneske-
Slægten sammen; Du gier, at de føle deres
Broderskab. Ubekiedte, behagelige For-
nimmelser groe i deres Sæle; De finde, at
det er saligere at give, end at tage. Da-
moet viser sig: De Smæle omfavne hans
Knae;

Knæ; De Mindre rafke Hænderne ud imod
Ham; Pigerne stroe Blomster for hans Fod-
der; Karlene behænge ham med Kranser;
Fra Modres Bryste opstige utsalte og hemme-
lige Sukke og Belsignelser til Himlen: Mæg-
tige Zeus! Lad vor Fader overleve os, thi
hvo skulde ellers sørge for vore Barn; Men-
dene raabe højt: Zeus lyksaliggjøre dine Trin,
du vor Beskytter og Hielper; Den Gamle
humper hastig frem paa Krykken: Lad mig
nyde det rare Syn, stemmer han ud, at see
den som gør Got, for at gjøre god. Da-
moetas gaaer med nedslagne Dyne, løfter dem
undertiden op til Himlen, og siger: Fader
Zeus, hvi belønner du saa overslodigen, da
jeg dog gør intet uden min Pligt, og har al-
tid Fornehelsen og Fordelen deraf i mit Hierte.
Elskværdige Damoet! Dit Navn, din Hus-
kommelse skulle øvrig vedblive; Achilles var
tapper, men grum. Agamemnon stridbar,
men stolt. Ulysses klog, men undersundig.
Du derimod er Godheden, Oprigtigheden selv,
Du synes en allene at være god, men er vir-
kelig god, Dit Hierte viser sig aabenbare.
Eftertiden skal prise Dig salig: Men hvad er vor
Noes? Zeus skal tage Dig til Regel, naar han vejer
Fortjenester, og ligesom nogen i Under kommer Dig

ner, saa skal han og nærme sig Zeuses Throne, men du skal sidde nærmest op til ham.

Lyc. Hvormed skal jeg giengielde din Sang; Min Evne er ringe; Hiertet maae bøde paa Mangelen. Men der kommer Damoet tilbage; Hvilken Rolighed i hans Ansigt; At Zeus, giv mig ikke hans Formue, men hans Gleede.

Dam. Kære Lycon, endnu her? Jeg vil hæste hjem, for selv at sende dig Gaarene.

Lyc. Cunon og jeg have her behageligen fordrevet Tiden, med at tale om den beste Mand, om Damoet.

Dam. Om mig? At opfylde sine Pligter, er let; Dette Bryst soler idel Glede derved. Egennytte driver mig dertil.

Cim. Gib alle vare da egennytige som Du.

Dam. Solens Hede paaminder os om at sege Skygge. Du Lycon, folg med

med og annam Faarene; Jeg vil skænke
dig en smuk Hyrde-Stav for den Angest,
som du haver udstaet; og du, min liefe
Ven, tag til Tølle med et farveligt
Maaltid.

Cim. Men hvor Glæde hersker,
hvor Frihed og Fortroelighed oplive alle,
hvor Saften, trykket af de friske Druer,
paaminder os om at hyde Tak til Zeus, den
Mægtige og Store.

Hrolf og Einar.

Hrolf. Intet er dog lykseligere, end at være sin egen Herre, at staae under ingen, at sinage Frihedens Godhed, da arbejder man med Lyst, thi eens Børn nyde Godt deraf, og Efterslægten høster Frugten af Forsædrenes Møye.

Ein. Det kan jeg desværre ej sige, thi endskjont Thorgrim ikke er den værste Herre, saa falder det dog meget tungt at arbejde for andre, og at være overbevist om, at vore Børn skulle friste samme Skiebne som vi selv, og alt hvad man slæber for, at være spildt.

Hrolf. Dersore har jeg heller ingen Ecelle til at dyrke mine Jorder, thi jeg bær Alskye for at see min Broder i Treldom. Daglennere, frie og muntre Folk, stræbe for mig. Hvor frydfuld gaaer jeg til min Hvile, fordi jeg er overbevist om, at mit Arbende er blevet sorrettet, uden at nogen sukler over mig.

Ein.

Ein. Al, at alle tenkte som du;
Landet vilde da snart sees dyrket allevegne;
Beyene vringle af Mennesker. Men nu
betager Mangel endog den Tanke, at see
blid paa den hidige Moe, og hvorfore
skulde man avle Odelsbaarne til Elen-
dighed.

Hrolf. Dersom Tiden tillader det,
saa vil jeg fremsette den Sang, som jeg
haver giort om Frihedens Fordele og Træl-
doms Unkvaerdighed, og imidlertid ville vi
hvile os under denne greenede og tætte
Turre.

Ein. Med Fornsynelse vil jeg høre
paa dig, og for en Tid glemme min Jam-
mer; Desuden kan jeg ikke blive ælendi-
gere end jeg er, om end min Herre blev
vred paa mig, da saavel Ønske som Haab
ere mig betagne.

Hrolf. Edle Frihed, Du Ódins
Gave, Nedstig fra Alsaders Sæde, Og
opliv min Sang. Du giver Sirelene
Kraft At tenke og at handle. Ved dig
besythes Havet, Ved dig opgraves Jordens
Ryg, Helte opklækkes ved dig. Fien-
den kom, Trællen saae ham og flyede;
Thi han havde intet Fæderneland. Den

Frie satte sit Bryst til en Baern; Her
igiennem maae du bryde, Om du vil sette
God paa mit Land; Den Stolte saae
ham, Og veeg tilbage. Gron seer jeg
Marken, Gult, hvidt og blaat prunke i
den. Straaene funne en heere deres
Byrde, Og Haenderne forstaae en til Alt
afmeye Frehys Gave, Lyden af Vuer og
Piber Zone allevegne i mine Dren. Den
zitrende Lust Boxer den glade Og frie
Sang til mig. Med egen Sved Bedug-
ges min egen Jord, For mig arbendt
mine Haender, Hustrue og Born skulle
Engang glæde sig derved, Og sige: Sodt
hvile dine Been! Ingen myndig Herre
skal Nyde Frugten af min Mehe; En
skal han udjage min Aftom, Og hovmo-
deligen sige: For mig have I arbendet,
Eders Sveed, Eders Mattevagt, Eders
Belostning, Det altsammen er mit; Men,
Frihed omgierder mine Egne, Og jeg tra-
der paa egen Jord. Disse Ord gieuen
trængte min Siel, Og den blev stor ved
Frihed. I det samme forblindedes mine
Øyne Bed et klart skinnende Lys, Men
ester nogen Tid Saae jeg en herlig Skab-
ning Staae for mig, iført Hvide glim-
rende

rende Klæder; Majestæt lyste af hendes
 Pande, Edel Stolthed af Dønene, Hver
 Smil forkyndte Lyksalighed. Enten er du
 Freya, Eller Frihed, sagde jeg; Men det
 Mod, som fremstår Af dine Øyne, viser,
 At du er den sidste. Ja, svarede hun, jeg
 er Frihed, Som saa mange af dine Landss-
 mænd mistiende; De holde deres Medbrødre
 Jen skammelig Trældom, Kiende en Mennes-
 skets Værd, Og sætte samme Priis paa ham,
 Som paa Last-Dyret. Stokken skal udrette,
 Hvad de ikke ville ved Hornusten. Jo usle-
 re, mere gusten, Nedslaget, bojet til Jor-
 den Deres Medborger seer ud, Jo større
 synes de sig at være. Men Tiden kommer,
 Den kommer snart, Da Norge med rette
 Skal faldes frie, Og ingen Trælle mere fin-
 des; Da skal Normanden Blive virkelig stor,
 Edle Felesser opkomme Jen hans Siel, og
 Frihed Udvide hans Hierte. Men det Folk,
 som Skoldunge etten bekersker, Skal under
 et myt Og hæderligt Navn Sukke under Træl-
 doms svare Byrde, Og smaaesielede Herrer
 Skulle agte deres Jagthunde Og de ødle Men-
 nesker, Som fedte dem, lige meget. Bold,
 og Tyrannie Ville da beraabe sig Paa Hævd,
 og den Herre, Der næst plager sine Brodre,

Vil ansec sig for klogest. Hjætten skal for-
 falde, Traet fortørres, Barnet vantrives,
 Algeren begroes med Ukrud, Øvæget van-
 slægte, Engen visne, men Herren skal se-
 des Ved andres Ulykke, Trives ved Jam-
 mer, Glædes ved Sorgeskrig, Og mene
 Uret at skee, Naar man troer, At den
 Usle Ogsaa haver Rettigheder. Forbandet
 være Dagen, Som drog Hovmod af sit
 Morke, Som satte Pris paa Mennesket,
 Ligesom paa Faet; Et øvigt Morke skiu-
 den. Og merkt blev det, Og Friheden
 forsvandt, Og min Sang forvirres; De-
 sighed betager mit Hoved; Let udslukker
 Treldom Sielens Gnist.

Ein. Ja, vel kan den udslukke.
 Da Friheden beslungedes af dig, da glemte
 jeg min Tilstand, men nu, nu føler jeg
 Trellen i sin gandske Bidde; Mod, Lyst
 og Sands forgaae ved at betenke, at jeg
 og Aftom i tusinde Leed ere demte til
 Hammer og Ned. Jeg saaer, en anden
 høster; Jeg planter, en anden spiser Frug-
 ten; Andres Hejt er mit Arbejde. In-
 tet under jeg frit uden Lusten. Hvo der-
 for arbejde mere end yderste Træng udfor-
 drer. Nej, ød og drik min Siel, og
 døe.

dee. Af maatte mine Born i det mindste opleve den glade Dag, da alle Nor-mænd skulle vorde frie. Thor, hvis Guds-dom du tienet, paa hvis Altar du sout Preest daglig bringer Offer, har vel aa-benbaret dig denne Dag.

Hrolf. Guders Hemmeligheder tor jeg ikke robe. Vær imidlertid ved saa frejdigt Mod, som mueligt, og betenk, at Nørnerne tildele enhver sin Skiebne. Utaalmodigheden laster jeg dog ikke hos dig, thi Grunden dertil er alt for retmæssig, og hvo maae en segne under Byrden af evig Trældom, Armod og Jammer for sig og sine. Men Tiden er nu at ofre til Thor; Annam dersore denne Trost til sidst: Alsfader skal engang domme den gandste Jord, Den fromme Træl skal indgaae til Gimles Glæde, men den ubarmhertige Herre til Mastronds Oval, og Forstiel imellem Herre og Træl skal en findes mere.

Bacchi Fæst.

Evende Bacchanter, Silenus og Egon.

(Scenen er i Sicilien, da Hiero den
Anden regierede.)

I. Bacch. Lader os hoppe og traabe,
Thi Bacchus kommer; Glæde og Letsin-
dighed følge ham.

2. Bacch. Bort Sorg, bort Be-
kymring, Vor Lyceus kommer; Viinkilder
springe op Ved hvert Trin han gaaer;
Satyrer og Fauner dandse for ham.

I. Bacch. Menesket gik eene,
Misnogenet og traurig; Bacchus lod Den
frydesfulde Saft Flyde i Beggeret: Drinker
og bliver drukne, Tumler af Glæde, sagde
han, Og Verden blive snever for ever.

2. Bacch. Liflige Drik, Nectar
bliver Vand, naar du smages; Den Fat-
tige sidder paa Konge-Thronen, Naar dine
yndige

hndige Dunster fulde hans Hoved; Ven-
leren naer sine Ønsker, Hyrden besidder tu-
sinde Hjorder, Haabet slaaer aldrig fejl
For Algerdyrkeren, Saa lenge du En seyler
i Kruset.

1. Bacch. Hisset seer jeg Silen
komme, Krandsen faldet er af Hoved, Taars
sidder han paa Estet, Og alle Miner vise,
At han er fuld af Baccho.

2. Bacch. Lyksalige Mand, som
glemmer Verden og sig selv; Som stedse hort-
jager den gamle Tummel ved en nye; Dine
Dage forsvinde, uden at du tæller dem, og dig
fattes intet, naar kun Kanden altid er for
din Mund.

Sil. Sode Bacchus, jeg dig priser,
Vinen gier mig altid glad, Brune Piger an-
dre elске, Men jeg Vinen kun har kicer, Ju-
piter han Nectar valgte, Thi han Vinen
kiendte ey, Naar kun Kanden aldrig kommes,
Hele Verden maae da falde, Jeg dog freidig
siunge vil, Fuld i Haar, fuld i Dag, Al-
drig jeg mig oedrue mindes; Tanker jages bort
ved dig, O du sode Druesaft, Dyr at lique
Altraae er, Og Bekymringslos at leve, Det
er Deel og Hodden min, Losser gruble kun paa
det, Som de ikke kan begribe, For at kiende
Livet

Livet ret, Glemme de at leve her. Neh friss
Mod, Lad Eithar høres, Og den brumlende
Trompet, Skalmen skal mit Sind fornoye,
Men o Kande du er best, I din Bug reen
Bellyst findes, Throner, Piger, Klogskab
viig, Vinen er den største Glæde, Vinen er
mit Lives Lyft.

I. Bacch. Som en Klog du taler
her, Daarer laste kun dit Væsen, Nid paa
deres Tunge sidder, Avind udi deres Bryst.
O, at Saften engang maatte, Kildre deres
barket Gaue, Strax de Kanden vilde kryste,
Op til brændende Bryst og sige: Al, at vi saa
lønge have, Savnet dig vor Glæde, Fryd;
Gid vi dee med dig for Mund, Og i Lovsang
til vor Bacchus.

2. Bacch. Men see engang, just
paa denne store Dag, indviet den godgierende
Baccho til Ere, paa hans Fæst, just da van-
cerer denne Hyrde saa frydesuld en Stund, og
drinker Vand, der rinder ud af Klippen. Her!
Hvad heder du?

Eg. Egon er mit Navn.

I. Bacch. Det passer sig ret paa
dig. Men hvorfore drinker du pure Vand
paa Bacchi Fæst?

Eg. Fordi jeg haver intet andet.

Sil.

Sil. See, Kanden jeg dig rækker,
 Med klædest Druesast, Det rene Vand af
 Bakken, Al Værd mod den vist taber, Drif-
 een, ja twende Sange, Og tre, om du saa
 vil, Ved Guddomis Kraft vor Baechus, Han
 magte, at den ikke, Af nogen tønnes kan.
 Vær fattig, Mig du bliver, Vær syg, du bli-
 ver frisk, De muntre Sange lalle Paa fer-
 uvante Lunge, Lad Kierlighed kun vige, En
 Moe, om hun er brun, En de med hvide
 Kinder, Dit Hierte røre skulle, Thi Vinet
 alting er. Om end sortenget Pige, Engang
 dit Sind bevegte, En seye Tid lad vare, Til
 Kanden strax du vendte, Der, der, du Elskov-
 drukne, Og alle Sorger med, Nye Verden
 du dig skabe, Og nu ad Hiorden lee.

2. Bacch. Men bør du ikke mere
 Agt for Silen, end at lade ham række dig
 Kanden saa længe; Fort, tag den af hans
 Haand, og deel Glæde med os.

Wg. Ney, Vandet er sundere, og
 eders Glæde forekommer mig heel følsom; J
 ville, at jeg skal glemme min Phyllis, min
 Hiord, mig selv og den gandske Verden. Hav
 mange Tak, jeg vil sole min Glæde, og Phyl-
 lis bytter jeg ikke hort for al Bacchi Biin.

Sil.

Sil. Jeg gierne dig tillader, Med
Phyllis Speg at drive, Naar hun dig en be-
siddere, Lad andre Piger nyde, Deel i dit
muntre Sind; Men ingen bor dit Herte,
Til Enedom indtage, Det Vinen herer
til; Med Krus i høyre Haand, Den ven-
stre om din Phyllis, I Morgen om en
anden, Og saa hver Dag paa Rad, Det
Livet ret forsøder, Og gier al Mene let.
Dog uden Pige, Nymphe, Er best hver
Dag at drive, Ved Vinens sode Kluk.
O Kande, sode Kande, Du meer end
Livet er.

Eg. Nok incærker jeg, at I ikke
kiende de rolige, de stille, de indtagende
Forusneller. Wel smager Vinen god, men
kun til Maade; Den Syge bor vedr-
qvæge sit Herte ved den. Men da jeg
ikke kan sjunge som I, saa vil jeg sige
eder en Sang, som Vion har giort om
langt andre Felelser: Skyggesulde Lunde,
hellige Stæder, I med Mos begroede
Stene, Rindende Vand og faldende Bæk-
ke, I med Granater og Figen tildælte
Huler, I røre mit Herte, Liflig lyder
Haarets Brægen i mine Ørne, Undig er
det

det at see Giedden paa Klippen. Roe,
 din Broen er angenem, og Hestens Brin-
 sken er en uden Følelse; See Natten be-
 klædes med Mørkhed, Lynild iler slangevis
 frem over Marken, Torden brøler med sin
 Rost, Dog skælver dette Hierte ikke, Thi
 Usfylldighed boer i det, Nu fornær Na-
 turen sig, Solen fremtræder, og Stierne-
 ne svinde bort, Fuglene quiddre i Sko-
 ven, Fiskene springe i Vandet, Verledraa-
 her hænge paa hvert Blad, og Sole vise
 sig i hver Draabe. Alter fremvælter Seen
 Maaner i hvert Bølge, Og Mattergalen
 staaer Triller for sin Mage. Hvilket
 Syn, at staae i Dalen, Og see op til de
 optaarnede Bierge, At være øverst paa
 Fjeldet, Og see ned i den dybe Afgrund;
 Synet taber sig over det store Hav, Og
 Verden er uden Grændser. Rosig, hen-
 rykt er jeg, Men dog kan Glæden vore.
 Galatea kommer, Og al Skionhed med
 hende. Undighed flagrer om hendes Læ-
 ber, Og Kærlighed sidder paa hendes Kin-
 der. Undseelig seer hun paa mig, Men
 dog seer hun, Med en mild Unseelse seer
 hun. En sagte Ild løber gennem mine

Nærer;

Mører; Tale vil jeg, Men Elskov hemmer
 Lungen. Dyrnene tale, Kinderne blusse,
 Af Elskov og Arbedighed. Saa megen
 Glæde ved eet Dykast, Eet Haandtryk
 vilde giøre fuldkommen lyksalig. Det seer,
 og de Ord legges til: Vion, jeg er din.
 Fra den Tid veyer Galatea Op mod den
 hele Natur; To Galateer vilde rove min
 Lyksalighed. Fævnt flyde mi mine Dage,
 Smaae hoppe om mig, I dem seer jeg
 mig hoppe, Dersore elsker jeg dem. Al,
 at jeg en Lovsang kunde, Værdig nok din
 Magt og Ere Siunge for dig store Gud,
 Du al Verdens Hersker, Styrer, Du,
 du store Jupiter; Du det bed, Og Verd-
 ner løbe, Udi fast bestemte Kredse; Du
 det bed, Og Siele fæde Fra dit store Al-
 magts Hav. Tanker spændes, Geisten
 flyver; Gierning din vi deri kiende; Jor-
 den grennes, Frugter bær; Liv og Aande
 alting sylder; Prægtig Bolig vi besiddes;
 Det jo og din Gierning er. Eviq vil
 jeg dersor pris, Denne Majestet og Magt,
 Maar Elysie Mark mig favner, Kneeler jeg
 for Thronen ned. Wise Plato, Du min
 Leder, Du Almagtens egen Tolk, Der alt
 Dur-

Dunkelt du forklarer; Socrates, din store
 Lærer, Maaskee storre end du selv, Herlig
 der afmaler Dyden, Og dens Ven iudsam-
 ler vist. Bort I vilde, cekle Lyster, Som
 af Dumhed kun tilbedes; Sten, og Sti-
 men, Viin og Utugt; I som Glede kalde
 Her; I som Elskovs hellig Navn, Tor
 vaneere og paatage; Kom du Elskov, sande
 Lyst, Kom Naturs Betragtning, Hvile For
 min matte Siel og Geist, Kom Goddæ-
 dighed, du Moder Til al sand Fornyel-
 se; Kom du Gudsfrigt, idel Glede,
 Kom du Læsning, Sindets Trost; Da
 Lyksaligheden vorer, Og sin rette Hønde
 naaer. Uvis Wellyst andre elße; Jeg
 den sande attraaer kun, Og vil Dyden
 stedse favne, Op til Himlen swinge mig.

I. Bacch. Bel var det denne
 lange Snak engang sik Ende; Lange siden
 havde jeg lebet bort, dersom en Bacchi
 prægtige Optog skulde just gaae her forbi.

2. Bacch. See der han kommer,
 Med Cimbler og Harper, Tigre drage
 hans Bogn, Selv spiller Pan paa Flente,

G

Og

Og den sande Glæde Tindrer i hvert Ansigt.

Sil. En springer og dandser Philosophen som de, Altid er Glæde paa hans Læber, Og Sorrig udi hans Hierte. Men, Vinen den fryder, Og drikke ville vi; Kander skulle temmes Vor Baccho til Gre, Og Karle og Piger Springe om i Dands, Til de liflige Dunster Betage Hiernen, Og Fedderne falde Bort under dem.

Eg. Alle tanké ikke paa een Maade. Jeg vil imedens gaae hjem til min Phyllis, passe paa den Hjord, som Jupiter har betroet mig, see til mine Huusfolk, og glæde mig over den Sundhed, den Lykke, den Stilhed i Sindet, som han, den store Olympi Beherfster haver givet mig.

Noe,

Roe og Grythe.

Roe. Lyksalig Dag, du Foraars
første Dag, idel Glede indgårde du i mit
Hierte, thi den lange Vinter har nu Ende,
og Grythe gaaer nu ud. Alk, hvor læng-
selfuld haver jeg seet hen til den Kant,
hvor din Waaning ligger. Paa Skie har
jeg gaaet, og svævet om dit Huus: Men
altsammen forgivernes; En kunde jeg faae et
Blink af dig. Kielne Foreldre holdte dig
indsluttet, at en Vinterens Kulde skulde
skade din Hud. Ved Rokken maatte du
hendrive de lange Aftner. Mon du og
haver tønkt paa mig? En maatte jeg
besøge dig: Anstrengthed forbød det, men
hvi tover du. Her faae jeg første Gang
dit Ansigt, lig den blide Himmels. Ved
disse Genebærbuske oplivede du mit nedslag-
ne Sind. Lev, lev, jeg elsker dig; Disse
sode Ord vare Honning for min Sicel.
Men Giedderne bræge: Grythe kommer:
Mon de, som elsker, bedrage sig selv? Ney,

hun kommer; Hvilken Morgenrede i min
Siel. Grythe, Elsfværdige, er du Roes
Grythe?

Gryt. Ja Grythe er din, ligesaa
kælen, ligesaa em somi fordum. Hvilke sex
Maaneder. Roe, min Glæde; Lad mig
omfavne dig. Søde Belønning — Glæ-
de — Vinter — Længsel — Jeg
doer.

Roe. Grythe, du blegner! Skræk
— Angest — Vand — (Han tier
noget, løber endelig til en Kilde, samler
Vand i begge sine Hænder, og stærker
hende i Ansigtet).

Gryth. (Slaaer Øynene op) Min
Roe, hvilken Glæde, at see dig; thi du
var endog forsoundet i eet Øyeblik.

Roe. Nu bliver jeg lyksalig paa
mne, da Sundhed staarer etter malet i dine
Kinder, og dine Øyne brænde af Kærlig-
hed. Hæl mit Hjerte, det slaaer for dig.
Men hvorledes har du fordrevet denne
Winter, og levet uden mig; Dog jeg har
ogsaa maat undvære dig, og endda levet;
Haab om Foraar opholdt mig.

Gryth. Forud tænkte jeg, at det
ikke var muligt, en at see dig, og dog
leve.

leve. Men du var saa dybt indpræntet i mit Sind, at mig syntes stedse at see dig, at tale med dig; Vaagende tenkte jeg paa dig, og i Dremme stod du for mig, og da var jeg mere frie, end jeg nogensinde har turde være i din Nærvarelse. Ligesom Hiulet gik om paa Rokken, saa vankede Tankerne i mit urolige Sind. Tufinde Gange vilde jeg nedkaste mig for mine Forældres Fedder, og sige: Lad Roe blive min. Deres høye Mod holdt mig tilbage, thi ingen agte de mig værdig, uden han haver seet den blaae Solge, og det skummende Hav; og fært Roe hjem fra fremmed Strand. Gid sligt en anfaaes for Helte-Gierning, eller gid h jeg være mindre um; Dog nej, ikke vil jeg beroes min Lyksalighed. Ved hver Gang Hiulet drehede sig om, nævnte jeg Roe, og du var stedse paa min Lunge. I min troe Ammes Barm nedlagde jeg min Bekymring. Hun biefaldt min Kierlighed; Gid Solen snart sees over hine Biergetoppe, sagde hun; Et penligt Smil kastede hun til mig, naar jeg gjorde Forslag at faae dig i Tale. Timerne glede, og det var langt over Midnat; Endda var jeg

ikke træt at tale om min Roe, og den
Gamle nikfede dertil, og blundede.

Noe. O sed Fornsynelse, at elskes
af Grythe; Om nogen vilde tilbyde mig,
at herske over den hele Dal, og at forla-
de dig, saa vilde jeg svare: Et Aks af
Grythe er mere. Og at see dig i en
andens Arm, det vilde overstige Nastrands
Plager.

Gryth. Men Allerkjørreste, hvorle-
des har Roe hændrevet denne Vinter, har
du saa ofte tænkt paa mig, som jeg paa
dig?

Roe. Utallige Gange tænkte jeg
paa dig; Skovene gave Gienlyd af Gry-
the; I Træernes Bark staaer Grythe ud-
gravet; Grythe sværvede for mig om Da-
gen og om Natten, men med ingen funde
jeg tale om Grythe. Priset være Freya,
at hun heri haver giort din Skæbne lyk-
keligere end min; hun tage stedse fra min
Fornsynelse, lade mig allene sele Elfovens
Byrder, og dig ikke, uden dens Bellyst,
saa er jeg lykkelig, fordi du er lykkelig.
Stundom bedede jeg Dyr, Stundom san-
gede jeg Fuglen i Garnet, men alting var
tomt for Glæde, thi Grythe var ikke hos;

At

At see Grythe, at tale med Grythe, at
 favne Grythe, det gier Aar til Dage, men
 uden dig blive Dage til Aar. Øste vilde
 jeg omsfavne dine Forældres Knæe, og sige:
 Grythe elsker mig, men jeg fandt mig
 uden Fortienester. Om din Bolig soær-
 mede jeg, fastede Lokkespise ud for Hugle-
 ne, og raabte: Lader jer fange ved Gry-
 thes Bolig: Elskerens Stæmme, tenkte jeg,
 trænger maaskee til Grythes Sicel. Men
 intet vilde høre mig. Al, hvilken Belon-
 ning vilde da ikke et Glimt af dig have
 været. Engang fangede jeg Haren i Sneen.
 Dristig gik jeg til din Faders Dor,
 bankede paa, den ærværdige Gamle kom
 ud; Stottrende sagde jeg: En Gave —
 mit Hierte — Fader — Haren fan-
 get i Sne; Ikke vidste jeg hvad jeg
 sagde, thi Grythes Fader stod for mig.
 Blodet skied mig i Kinderne, ligesom da
 jeg første Gang saae dig. Min Son,
 svarede din Fader venligen, jeg har ingen
 Gave forsyldt af dig, men dog vil jeg
 tage imod den, at det en skal synes, at
 jeg forsmaaer din Gave. Han bad mig
 sidde ned, han istikenlede den klare Mieb,
 og drak mig til; Ikke frydedes mit

Hierte, thi Grythe var sorte; Saa nær hende, og dog ikke see Grythe. Hvert Øyeblik laae dit Navn paa min Tunge, men Frngten overvandt Haabet.

Gryth. Elskelige, saa nær, og ey sees. Ulsedvanlig Bekynring omspændte engang mit Hierte; Det var ligesom det vilde springe af Livet. Uden Trivl var min Kjæreste mig da nær. Af, at jeg havde haft Kundskab her om, Kjærlighed skulle selv have givet mig Anslag at komme ind i Stuen, men nu er altig glemt, thi jeg sidder ved min Roes Side.

Roe. Ey surreer Duen saa sedt i Skoven, som din Stemme henrykker min Sicel. Tusinde Forneyelser indsamler jeg paa dine Baaber, Honningens Sødhed maae vige for deres. Nede ere de, rede som Tyttebæret. Ey blomstrer Myren af Muster saa skøn, som dine Kinder farves af Lue og Mælk. Hvidere ere dine Tænder end den hvide Uld, og din Hud er blodere end Vædersuglens Dun. Din Aande lugter af Virak, og dine Trin ere som Freyas. Guldkommen er du, og min er du, og jeg er din; Giv mig tusinde Kno. Af kunde alle Norges unge Karle

see min Lyksalighed; De vilde beundre dig,
og glemme min Lykke ved at skue dig.

Gryth. Som Dugen lædster den
terstige Jord, og Remmen glæder Kramis-
Fuglen; Som Mos fryder Renen, og
Ladderen klukker for sin Mage; Saa trø-
stes min Sicel ved Roe. Han er mit
Glæde, Elskov brender i mit Bryst. For-
hen tænkte jeg at være lykselig; Blomste-
ret fornøjede mig paa Marken, naar jeg
saae Giedde-Moelken i Spanden, da tak-
kede jeg Alfader for hans Gave. Mine
Forældres Alashn overgydede mig med en
stille Fryd, og jeg priste mig salig, at være
deres Dotter. Men jeg saae Roe, og
min Sicel blev henrykt; Glæde, Hvile,
Fryd, Liv, Lyst og Fornøjelse er nu al-
leene hos ham. Du taler, og mit Hjerte
bærer; Dine Øyne mæde mine, og min
Siel forvirres; Uroe og Langsel forsøge
min Fryd, og jeg finder Behag i Smer-
te. — Men Roe, min Roe, du, ved
hvilken jeg lever, paa det yndige Foraar
folger den grumme Vinter; Lad Glæde ej
vugge os i Sovn. Du gaaer nu i dit
attende Lar, Tiden er forhaanden at Ere
bor søger. Mit Hjerte føler hele Vægten

af det Raad, jeg nu vil give. I mine
Dyne er du mere end værdig min Elskov,
men Fredres Skifte sige nej. Gaae der-
føre paa den med Blod besprængte Bey,
traad de Norske Heltes Fodspoer, og seel,
at du er Normand. Tænk paa Belon-
ningen, Grythe er Belønningen, og hviler
da i alles Paashn i dine Arme, thi
Helten er da, ester Folkets Tanker, hende
værdig.

Noe. Jeg skilles fra Grythe, langt
fra hende vanke paa det vilde Hav; hun
imedens sukke, og forgaae af Sorrig. Ma-
skee mine Dyne aldrig see hende meere,
og hendes tomme Skygge alleene svæver
om mig paa hendes Hon.

Gryth. Nej Allerkæreste, Haabet
skal give mig Kroester, og paa onde Dage
skulle de glade folge, og Julen skal op-
rette, hvad Sommeren haver tabt. Freya
har forsikret mig herom, thi da jeg for
nogle Dage var nedsenket i Bedrevelse,
og kunde ej tenke for Sorrig, aabenbarede
sig en mere end menneskelig Skabning for
mig; Aldrig havde jeg forhen seet Freya,
og dog kiendte jeg hende strax. Med Mild-
hed sang hun: Dit Sorg belæmte Bryst,

Mit

Mit Sind til Medhuk rører; Fra Guders
 Bolig steeg jeg ned, Og Kierlighed vil
 troste; En anden Mey lykselig gior, End
 den med Blod er tegnet; Strax Roe
 Seylet hidser, Og hen til fremmed Land,
 Med Novbegierlig Aaland, Sin kielke Krigs-
 her bringer, Strax Grythe Ven skal være,
 Af elsket Fader legges, I sejerrige Arm.
 Tael kun, han strax skal fara, Og Freya
 Borgen er, At han med Are kronet, Skal
 lande i sin Havn. Jeg selv vil ham be-
 skytte, Og fiendtlig Vuul avende; En
 Sværd skal hannem stade, Thi Hugget
 jeg optager. Vel tungt at filles ad,
 Maar selles Elskov brænder, Men Klog-
 fab byder det, Maar Maaler opuaaes kan.

Roe. Gudinden besaler, forsikrer
 sin Skyts, dersore maae jeg ikke töve løn-
 ger; Jeg vil strax give mine Forældre
 mit Forsøt tilkiende, reise om i Dalen,
 samle Folk, nedstige til Strand-Bredden;
 Skyde Snekken fra Landet, hugge ned for
 Fode, sankt Nov, komme hjem, nedlegge
 det for dine Fodder, og unde Besonning
 paa din Mund.

Gryth. Elskverdigste, ill, skynd
 dig, lad mig savne dig serend Winteren
 kom-

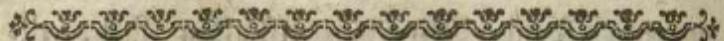
Kommer, Julen vil da blive dobbelt Jul,
og intet skal mere adskille os. Men en
Bon haver jeg til dig: Gudindens Lovte
er vel vis, hendes Beskyttelse moegtig, men
styrk dig dog ikke i sor megen Fare, tenk
paa din arme Grythe, og overven, at El-
skov gier frygt som.

Noe. Elskov skal baade temme
og oplive mit Mod; Jeg vil tenke paa
Besønningen, og Grythes Erindring skal
giøre det saa, at jeg hverken ved Feighed
eller en overdrevne Tapperhed skal miste
hendes Person. Men jo længere jeg nu
er hos dig, jo længere bliver jeg siden
borte fra dig. Farvel — sidste Kys —
elst Roe — glem Frygt — I Stri-
den skal du soeve for mig.

Gryth. Mit Hjerte sonderrives —
Glade Sammenkomst — Sorgelige Skils-
misse — Adskilt ved Havet — Fien-
dens Pile — Skæf — Haab —
Min Roe, Roe, min Bekyrring, elst
Grythe, Grythes Siel higer efter din —
Du er han borte, den elskværdigste er
borte, og du staær her, hvilket løber du ikke
esther ham? Hvilkens Nine! af Kærlighed
maac jeg være grum; Naadige Freya, til-
giv

giv en elskende Pige en uskyldig List, til-
giv, at hun har misbrugt dit Navn; Selv
haver du jo elsket; Du er idel Elskov;
Du er de Elskendes Beskytterinde; Bevar
min Roe, Lad ham uskad komme tilbage,
med Hæder og Sejrer. Dog du Grum-
me, hvad haver du giort; Du haver skus-
set din Kiereste, jeg vil salve ham tilbage,
med Graad vil jeg omfavne ham; Jeg
haver digtet om Gudinden, det var mit
egent Paafund, vil jeg sige. Men, hvad,
paa anden Maade kunne vi en naae vort
Ønske; Hierte tie, baer din egen Byrde,
haab, og — da skal jeg vel finde Bey
at komme snart til Roe, thi der er ikun
en Haandhred imellem Døden og Livet.

Stærkodder og Æsleif.

(Anledningen er taget af Saxonis 6te Bog,

Pag. 104 og 105. 116, 117 og 118).

Sterko. Signet være du elskete Land, hvor Frode før herskede; Hvi maatte denne gode Konge saa tilig sætte Livet til. Nu Idenges jeg efter at tale med hans Son, thi ikke vil jeg haabe, at han er saa vanslægtet som Nygtek siger. Men hisset seer jeg min gamle Stald-Broder, med hvilken jeg ofte haver drukket Øl af Horn, og føldet Kjæmper til Fode i at brydes ved Frodes Hof. Vær velkommen Æsleif; Thor formere din Styrke! Er Ingeld saa blædagtig, som han udraabes for?

Æsl. En beskrives han saa ilde; at han jo fortienner værre. Tapperhed er foragtet, og tapre Mænd ansees for rasende. Hans Faders Mordere holder han for sine beste Venner, og deres Søster hviler i hans Skjød.

Udi

Udi Sange prise de Eiderne lyksalige, og afsmale Frode som Tyran. Han hører det, og tier, og drifker dem til, og Skamfuldhed blusser en paa hans Kinder. Hænken er for haard, og Hynde legges paa den; Skammeligt er det at sove paa Straae, og Bolstere dække Legemet. Solen maae en skinne paa Ussen, og noget de kalde Hat, skal afværge dens Straaler. Miod er hver Dags Drik, og neppe vil Treullen smage Øl, reent Vand overlades til Hundene. Salt Mad hemmer Fordryhelsen, og Fleskestinker lugte ilde i Næsen. Lydste Kokke tillave stegt og sedet, og Sodden gør Maden ukiendelig. En Kok agtes mere end en Kjempe, og Alvorlighed er forsvundet. Jeg er den sidste af hans Faders Beinier, som forlader Hoffet; Thi Kramsfugle smage en min Gane, og det økker mig, at see Maend vende Gumpen af en gildet Hane i Mundten, at see Skisge-Fagter i Stædet for Kielen Blusefærdighed, at see Fruentimmer overgaae Mandfolk i Dristighed, at see dem østere selv frie end blive befriet.

Størko. Jeg ulyksalige Mand. Bledagtighed drev mig fra Hugleiks hof, og her finder jeg Eiderlighed; Frodes Son lidenlig. Til, skænd dig til Zethra, og fordriv

drev det Skamlese Pak. Giv Landet igien sin
Reenhed og Styrke, og red Sønnen af din
Ven.

Jsl. Du vil kun heste Foragt og
Fortræd; O hvor ont vil min Bens Forhå-
nelse giare mig!

Stærko. En kan qvindagtig Mand,
En skamles Horeskare, Den tapre Hest for-
haane; Han deres Dom beleer, Hans Alashn
fælder Dom. Til Kongens Borg jeg haster:
Uverdig Konge-Sen, Uverdig den, som el-
fster Sin Faders Mordere; Som Pligt og
Guder glemmer; Som Marren høyre statter,
End Heltens store Mod. Vær Konge, else
Dit Folk, hvis en, da stig af Thronen, Og
lad en bedre sidde der. En glemmer jeg de
Dage, Da Frode Spiret holdt, Retviished
herskte da, Og Fred var udi Landet; Men
Fienden skælvede; I Kleder, Mad og Drik-
ke Var Kongen tarvelig, Saa stort et Myn-
ster fulgtes, Af Hyrde, Helt og Bonde. En
blev i Middden druknet, Den Styrke Landet
værger, Den Klogskab Landet styrer, Man
elskete Kionnet, men, En saldt man det til
Gode. De Danske, Danske vare, For dem
tog Fienden Flugt, Og fremmed Mand en
herskte, Blant Skjolds Afskom og æt.

Jsl.

Isl. Forgiæves mærker jeg det er,
at ville bringe dig fra dit Forsæt, men tænk
paa Isleif, naar du væmmes ved at see
Frodes Son. Du haster jeg fra dette uly-
falice Land; men fortæl mig dog, hvordan
det gik dig i Upsal?

Steinko. Der Hugleik herskede, Af
gammel Konge-Stamme, Men ung udi sit
Sind Fra Sigtun Sædet flettes; Thi Kon-
gers Grav og Høje, Gebrehedelse udbredte.
I Upsal Lyst kun hersker, Man Guder tie-
ner der, Med Cimbler, Tromme, Bicelder,
Lætsærdig udi Dandsen, Man Mør svinger
om. Kied-Gryder altid færdig, Staae udi
Rad og Orden; En mandigt Ord der høres,
Men kun en Læsse-Sang. I Munden
Misdden gydes, Man neppe Forstiel kiender,
Imellem Mand og Kvinde. Blodagtig udi
Fagter, Den første nærmer sig, Den sid-
stes kælne Lader. En Gøbler mere ag-
tes, End kælle Stridsmands Mod; Den
sidste Hunger lider, Naar Dandseren fulde
op, Af Kongens Naade myder. For-
vorpne Land og Tid, Naar lette Spring
de sættes, For Heltens tunge Gang, Maer

Skisgens Smil og Latter, Langt over
 Wiisdom skattes, Naar Kongen Onier er,
 Imod fortiente Helte, Men Skatter eses
 ud, Til Sangere og Daarer: Naar Kon-
 gen som en Qvinde, I finest Klaedning
 gaaer, Med pene Skridt fremtriner, Og
 taler lespende. Mit Mod afflyer det Land,
 Min Krop vil sig en bukke, For Bellyst-
 aandend Qvinde, Og Mand, der Moe vil
 vere, Og lændre Landets Skil. Best
 styres Riger, naar En Kæk ved Moret
 sidder, Og Helte er ham næst; Naar
 Qvinde bliver Qvinde, Og Dandseren en
 stedes, I Raadet ind at komme. Men
 ubekjendt Lyd, Mit Dre tresser, Hisset
 hopper Hugleik, Kongen han hopper, Lan-
 dets Gavn borthoppes, I blode Kleeder
 han fremgaaer, Mon Kongen det er? Vist
 er det ham; Gøglere, Narre og Qvinder
 Omringe ham jo, Paa sligt bor Konger
 liendes.

Tsl. Heraf merker jeg, at Sver-
 rige en bliver det Land, hvorhen jeg bor
 haste. Imidlertid, naar Regenten en for-
 semmer sin Pligt, indseer jeg ikke, hvorfor
 han

Han en undertiden maae fornehe sig, uagtet vore strænge Sæder.

Sterko. Hvad Fornshelße? Pligt er Fornshelße. At beherske sine Undersætter, at skifte Retten til dem, at giøre dem lykkelige, det er Glæde og Hvile for Sælen. Og naar han vil have Bellyst, tilladelig Bellyst, da har han sin Dronning. Men min Hu staær til Lethra, Farvel Ven, enten skal jeg forandre Ingeld, eller og dze.

Ecoris, Daphnis,
en Majabæ.

Lyc. I blant disse Citron - Buske
vil jeg sætte mig, og tænke paa min
Daphnis; thi næst han er intet behageli-
gere end Landets Yndigheder. Hvilken
sed Luge dunste disse Blomster en ud?
Hvor prættig prunker det Gule i blant det
Gronne. Mange smukke Træer findes her,
men intet som Citron-Træet. Paa det
hænge modne og umodne Frugter, udbrudt-
te, myskabte og salmende Blomster i blant
hinanden. Fornemst er det i blant Træerne,
ligesom min Daphnis i blant Hyrderne.
Hvor sedt triller Nattergalen, men Daph-
nis Stemme er dog sedere. Hvoraf mon
det komme? Ikke veed jeg det, men det
veed jeg, at i hans Sælskab er jeg best
fornøjet, og at mig ligesom flettes noget,
naar

naar han er borte, Længe kiendte jeg ikke Aarsagen hertil, men tilsidst mærkede jeg, at Traurigheden altid forsvandt ved hans Komme. Men jeg hører en Sang, det er Daphnidis Sang.

Daphn. Naar andre gaae til Hvile, Mit Hierte Attræae finder, At naae den yndig Mse. En stille Glæde boer, Ved hendes faure Side. Et vist jeg ikke kiender, Gior hendes Sælfskab sed. Hos lystig Sælfskabs Broder, Mig Tiden falder lang. Jeg kiedes ved at dandse, Og verelviis at swinge, Vor Dals udvalgte Miser. Min Lyst det forhen var. Men nu at sidde, tie, Og Tomfrue-Haand at holde, Lycoris at bestue; Det eene Bellyst er,

Lyc. Daphnis!

Daphn. Lycoris!

Lyc. Sæt dig ved min Side, thi da tænker jeg alleene paa dig.

Daphn. Det er al min Længsel. Men deylige Lycoris, hvoraf kommer det, at Arachne, Chloris, Telesilla ere nu en mere skienne i mine Øyne, og at du allene er skion? Ingen Sygdom har dog forandret

dem, og forhen kunde jeg see paa deres Skieu-
hed, og mit Sind blev dog lige roligt. Nu
gider jeg ikke engang see paa dem; Og jeg
seer ingen uden dig, og det glæder mig, men
dog er jeg betaget med en Slags Banghed
derved.

Lyc. En bedre gaaer det mig Daph-
nis. At dandse med Mycon, Amyntas, Ti-
thrus, Menaleas, er nu en Pine. Men at
sidde stille hos dig, er idel Fryd. Jeg er gaudske
forandret, og synes en at kunne leve uden dig.
Dit Alsyn glæder mig, men der er dog noget,
jeg veed ikke hvad, som foruroliger mig der-
hos, og gør mig frygtagtig. Maaskee vi
giore vore Forældre imod? Men hvorledes
kan det være dem imod, at vi fornoye os?
Imidlertid tor jeg dog ikke sige dem, at din
Mærvoerelse glæder mig mere end deres, og
altid maae jeg slaae Dynene ned, naar de
ere hos, og du kommer til. Mon der skulde
være noget Ondt deri, at vi trykke hinanden i
Hænderne?

Daphn. Det kan ikke være; Thi jeg
har ofte trykket Pigers Hænder i Dands,
men jeg har hverken felet Fornøjelse eller
Smerte derved. At vore Forældre skulde
for-

fortryde herpaa, er ikke mueligt, da jeg ofte
har seet min Fader trykke min Moders Haand;
ja kyss den, og Munden med. Vil du tilla-
de mig, at giore ligesaa; Thi herudi maae
være noget Got, ellers havde mine Foreldre
ey giort det.

Lyc. Kan jeg negte dig noget? For-
leden Dag saae jeg og Turtel-Duerne giore
ligesaa.

Daphn. Af, hvilken Bellyst!
Hvilke bløde og behagelige Læber. Mælk
er min beste Mad, den smager liffig, men dette
er liffigere, gierne vil jeg lade andre beholde
min Part af Mælken, om det end var i otte
Dage, naar jeg kun imedens maatte stedse
heste paa dine Læber.

Lyc. Hvilke Fornemmelser! Dine
Kys ere behageligere end Druen. Men jeg
bliver saa urolig derved; Mig synes at have
tabt noget; Forhen var jeg mere stille for-
synet; Nu er min Glæde heftigere, men
blandet med en vis Uroe. Mon vi og handle
ret; Dog vor Fryd skader jo ingen, og hvor
kan det være Uret, min lille Daphnis, at
holde af dig.

Daphn. Ret eller uret, saa er jeg overbeviist om, at det er sand Glæde, at kysse Lycoris Mund. Vel sandt, der seyler mig endda noget; Min Glæde vorer, og tillige min Uroe; Hvordan dette kan være, begriber jeg ikke. Men jeg vil sege at slukke denne Altraae, ved at seye Mund til Mund, Bryst til Bryst, Øye til Øye; Maaskee det da kan blive got; Kunde jeg kun blive Lycoris, da vilde jeg først være fornøjet, thi da var jeg stedse hos dig.

Lyc. Af Daphnis! bliv den du er; Thi jeg fornemmer, at det vilde være mig utsaaleligt, at miste dig. Men mit Hiertet betrynges, mine Øyne briste i Graad; Mon det og skulde være uret, at kysse dig. Dertil ere de Kys alt for sode. Kan det og være uret at fornøje sig, uden at fornærme nogen. Men Daphnis, hvad mon det kaldes, som vi føle for hinanden; thi alting har jo dog et Navn. Om jeg uskyldige Pige en veed det, saa kan det dog ikke seyle, at du jo maae vide det; Du som veed alle Ting, som danser saa net, som spiller saa lislig paa Flente, som sunger saa hndig, som kysser saa indtagende,

Daphn.

Daphn. Hvad jeg veed, det havde
du lært mig. Lidet var det bevendt med
min Sang og med mit Spil, førend jeg
første Gang saae dig paa hin Høy ved
Cereris Fæst. Nye Styrke og Behændig-
hed fuldte jeg til at dandse, naar du holdt
mig ved Haanden. Og naar du ikke er i
Dansen, da kan jeg neppe stæbe Fodderne
frem. At kyssé, har du lært mig; Thi
Ængsel derefter, fandt jeg aldrig ved at see
paa anden Hyrdinde. Af lad din Aalande
besiegle mig, den Aalande, som lugter bedre
end Balsom; Høest dine Læber til mine.

Eyc. Min Frygt vorer, og tillige
min Attræae. At negte dig noget, var
kun at giøre mig selv ulykkelig; Thi min
Siel higer efter din. Mon Maauen
skulde have nogen Holesse, ved at skinne i
Floden? De see begge blidt paa hinan-
den, ret ligesom du paa mig, og jeg paa
dig; Hvo veed? Levende Væsener boe i
Floderne, i Treerne, i Maanen, i Stier-
nerne; Maaskee de og ville være sammen,
ligesom vi? Maaskee Solen vorsor løber
saa rundt om Jorden? Du smiler, og seer
stedse paa mig.

Daphn. Forhen saae jeg øste med
Fornvælse paa Maanen, og dens milde
Skin i Vandet; Men nu er hvert Øye-
blik tabt, hvorudi jeg ikke seer paa dig.
Mine Ord ere for svage, til at udtrykke
hvad jeg føler; Thi min gandske Siel
førestiller sig intet andet end dig. Hes-
tigheden af min Altraae forvirrer mit
Sind; Gierne vilde jeg flye, men jeg kan
ikke, og hvorhen flye? Dit Billed staer
indgravet i mit Sind.

Lyc. Daphnis min Glæde! Min
Smerte er en mindre; Dog kan jeg ikke
tenke paa at flye fra dig. Al, at Gu-
derne vilde stille den Ild, som brænder i
min Siel, og give mig igien den lidet
Hornemmelse af Uroe, og den sedte Be-
kymring, som jeg fandt i Begyndelsen, da
jeg lærté at kende dig. Mine Krester
forsvinde, og jeg shuker under Byrden af
Glæde, Uroe, Sorg, Frugt, Længsel, Be-
gierlighed. Men Himmel, hvad seer jeg?
Vandet røres; See did; Noget opstiger
deraf; Monne en Guderne see saa ud?
Maaskee det Væsen, den Olympe, som
hoer deri?

Nuj.

Muj. Ufhyldig Hyrde, Moe, Det
 kielne Sprog mig glæder, Og den Natur,
 som findes I Elfov's rene Lue, Der
 brænder i Jer Bryst. Gaaer til Førsl-
 dre hen, Og siger friligt ud, Den Geist
 I ledes af, Strax Hymens Baand skal
 knytte De unge Hierter sammen; Uroe skal
 da forsvinde, Utalte Glæder samles, Og
 røge Sielen ind. Fast Guder skal misun-
 de, Lyksaligheden nydt I ægte Fryd og
 Vellyst. Men vil I en adlyde, Da
 Fryd skal reent forsvinde, Og Sorrig
 Hierter klemme, Og Elfov traurig endes;
 Thi ægte Elfov kun I Hymens Arme
 findes. Vanartig Elfov ene I Ste-
 der seges maae, Som bramme af stor
 Pragt; I stille Hyrde-Bolig, Neen El-
 fov, ægte Fryd, Naturens egne Gaver,
 Sit Sæde derimod, Har uden Twist op-
 slaget. Gaae nu lykselig Par! Og ind
 den sande Glæde, I Dyden eene findes.
 Fornehet her at leve, Gier og fornehet
 der, Hvor Dyden skal belenes.

Daphn. Saa var det da Elfov,
 som foruroligede vore Hierter; Den El-
 fov

skov jeg stundom har hørt tale om, og aldrig funnet satte.

Lyc. Min Animæ har undertiden fortalt mig om Elskov, men altid har hun forestillet mig den, som fielen og fornevret; Dog dette Hjerte har suudet dens Uroe, hvorvel den er meget bortganget ved Nymphens Tale. O hvor inderlig længes jeg efter reent at fordrive den ved Hymens Hjælp, endstikt dette er en gandske mort Tale for mig.

Daphn. Ja klogere er jeg ikke heller paa den. I midlertid ville vi hæste hjem, og aabenbare vore Forældre den hele Sag, og da vente Virkningen af Nymphens Læster.

Skaldans Sang ved Regnalds
Grav.

Merkt blev det, Og Dagen bort-
 veg, Stierner funkede ikke, Maanen sved-
 te sig i Skye, Sølen er borte, Naturen
 rier, Stille er det, Faelt stille. Helten
 er ded, Regnald er ded. Til Guders
 Holig han opsteg; Ved Sværd sig Ven-
 did banet; I eget Sværd han faldt. Høymodighed
 det voldte; De store Siele en
 Kan for de Smaae sig bukke. For Den
 vælger jeg, End Skambesudlet Liv.
 Hvad Dod, ved Deden han Et evigt
 Navn opnaaer. Valhalla, rette Liv! Paa
 Bønk med Odin sidde! Valkyrier isskænke
 Den klare, liffig Mied. Eintheriar de
 grues, Fra Sædet springe op: At figte,
 for var Lust; Men Regnald ene giclder
 Meer end Valhallas Helte. Ja Odin
 selv

selv han skielver, Regnald meer tapper er;
Ved lange Hævd sig troster, Og Norners
assagt Dom. Meer ædelt dog det var
For Helte-Haand at falde End Fentis
Ulven tiene Til grusom Hævn og Hode.
Hvad Skin mit Øye blinder? Regnald
i Herlighed. En majestætisk Mine Krigs-
Guden viser frem; I Øye Odin tindrer,
Som Tyr han Sværdet svinger. Taage-
fulde, merke Skyer Dæmper den Ild, det
Skin, Som opfylder Lusten; Min Siel
forgaaer: Dodelige kunne en stue den
Glands. Suser I Winde, Hvisler I
Træer, Springer I Bierge, Dands du
Jord, Udbasuner hans Ere, Alander Fryd
ud; Thi Hæltens Sejer har sanget, Sy-
vald ligger for hans Fedder, I Valhalla
ligger han, Lethrae Thine viug, Hans
Throne er storre. Hvi vil du græde As-
laug, Evig Ere beklæder din Mand,
Hyl en Hjordys, Guder misunde din Sen,
Thorgils see din Ven, Og mærk paa
hans Spor, Othar bliv stor ved ham.
Evig Ere skal dig krone, Du ophevet
hndig Mee, Lidt er Konge-Datters Rang,
Men at sele Hæltens Værd, Det dig ene
stor

stor skal giøre, Og paa Tidens flygtig
 Vinge, Sigrids Navn vist voxe vil. Den
 som vandrer forbi hine Store Stene og
 den Høj, Som vor Heltes Afse skuler,
 Modet reise vil i Bryst. Edle Afse,
 du uddunster Uforsærdet Sind og Roe;
 Helte skabes, ved at skue Mindesmærket
 af din Grav. Edle Danske, Verdens
 Under, I vil stedse Priis erholde, Hvis
 I Helten altid følge, Stor i Ded og stor
 i Live, Helten ene ubetyunget, Da enhver
 for Syvald knælte. Kiere Land og Fodes-
 sted, Gid utsalte Led maae synde, Og en
 Regnald aldrig fartes, At betegne hvort af
 dem. Forfængelige Dusker, Helten er for
 stor, Ingen opnaaer Hans sande Værd,
 Rose skal du dig, O Fæderneland! At
 have besiddet En Regnald.

Leonidas og Iſmenias.

Leon. Den Thebanske Feldtherre
er her bleven sat Stevne af mig. En
skulde jeg troe, at han indbilder sig at over-
tale mig til sit Partie; Thi han kiender vist,
hvordan en Spartanſe Borger tanker. Men
kan jeg derimod haabe, at bringe ham paa
rette Ven igien. Duske vil jeg det, men
vanskelligt er det at blive dydig, naar Easter
engang have indtaget vort Sind. Dog
han kommer, jeg maae ſege at ſkiule den
Fortrydelse, som hans flerte Opsorſel har op-
vakt i mit Bryst, for derved, om mueligt,
at vinde ham.

Iſmen. Store Konge, du Græ-
kerlands eeneste Stette, du som alleene var
moden den mægtige Xerxes, da alle andre flye,
stor ved den Tanke, men langt sterre, der-
som du forſtaffer Fædernelandet Fred.

Leon.

Leon. Hvorledes skal jeg giøre det?

Ismen. Det er let; Thi Perserne forlange intet uden lidet Jord og Vand, til Tegn paa vort Vensteb.

Leon. Sijg Underdanighed.

Ismen. Eigesom du vil, men kun en Underdanighed i Ord; thi det Persiske Rige er en uhyre Stat, hvor Stadholderne i Ionien, Lydien giøre allerede hvad de ville. Hvor meget mere vilde det skee med os længre bortliggende Græker?

Leon. Men Græker falde sig underdanie af et fremmed Folk? Græker krybe for Barbarer?

Ismen. Det er kun et Navn, opfundet af Hovmod. Tænk Leonidas, du kan leve; Du kan blive ved at regiere, du kan faae større Regimenter, du kan blive overvældet med Rigdom; Alleene at du giver den Persiske Konge et forsøngeligt Navn af Herre, og eengang seer ham, og beviser ham den sædvanlige Ere.

Leon. Det er falde ned for ham, og tilbede ham som en Gud. O Ismenius, er du en Græker? Forgiveves smigrede jeg mig med det Haab, at oppuste den sande Ære paa nye i dit Herte; Thi nu mærker jeg, at hvor Æren engang er uddød, der kommer den aldrig mere til Live.

Ismen. Hvad kalder du Ære? Er det en Ære at være fornem, mægtig, anseet, riig, at have mange Slaver, mange at herske over.

Leon. Nej, det er Ære, at opfyldte sin Pligt, at sele Menneskets og Borgerens sande Henhed, at elsker sit Fæderneland, at stride, at døe for det, at være Herre over sig selv, at agte Æren mere end Livet, og Skam værre end Døden. Hvo en tænker saa, er ingen Græker, ingen Spartaner, men god nok til at bære gyldene Lænker i Persepolis, til at opvarte i Fruerstuen udi Susa.

Ismen. Hvad nu? Vil du giere mig til en Bagoas? En Thebansk Polesmarch opvejer vel en Spartaner.

Leon.

Leon. Skal Rang og Verdighed
afgiøre det, da bliver vel en Konge mere end
en Polemarch.

Ismen. Ja, en Konge under Epho-
fers Øpsigt, og som altid staaer under For-
mynderstab.

Leon. Altid skal det være min Ros,
at adlyde Lovene, og at glæde mig over, at
de bestemme mine Gierninger.

Ismen. Ja, de bestemme og, hvor
thyd den sorte Suppe skal være. Eders
Tapperhed er dersore virkelig Raserie og
Kiede til Livet, o I Spartaner.

Leon. Den er en feig, som modig
kan dse. Men lader os sætte Gebreyndel-
ser til Side, og siig reent ud, om du en
vil formaae dine Theburer til at seje de-
res Folk til de andre Grækere, og med dem
møde Xerxi i Marken.

Ismen. Det lader jeg vel blive.
Har Raserie betaget eder, at I endeligen

ville døe, og sigte imod den Mand, der ans
fører Millioner, da tanker jeg ikke saaledes,
men vil redde mig og mine Landsmænd.

Leon. Nedrige Siel. Er det at
redde, naar man lever som Træl. Dør
jeg, da deer jeg dog frie, og seer mit
Fæderland endda frit. Tufinde Perser,
Trælle vilde jeg sige, skulle først falde for
min Haand; Hvo veed, om dette en af-
stækker dem fra at drage videre frem, og
bære Skjold imod et Folk, der har beslut-
tet enten at vinde eller døe.

Jønien. Ewig klinger Frihed for
vore Øren, et intet betydende Navn, og
Welstand, Mølighed, Fred, Kongens Ven-
skab, magelige og gode Dage, lutter sande
og virkelige Fornøjelser, agtes for intet.

Leon. Er Frihed intet? Er det
da intet, at være en Stat, at være et
Folk, at have sit eget Sprog, sine egne
Sæder, Skifte, Love? Er det da intet,
at beherskes, regieres, styres af og ved
Mænd, sedte iblant os selv, underviste i
vore

vore Love, Skilke og Sprog? Er det da intet, at have sine egne Guder, og at dyrke dem paa den Maade, man vil? Er det da intet, at naae øvigt Navn, og at ophøye det Grækiske over alle andre Folks? Er det da intet, at regieres alleene ved Love, og ej ved Lune; at ikke øre andet end sande Fortienester, at ej krybe for den nedrige Hofmand og den stolte Undling, at ej tilbetle sig hans Smil, at kiende, at sele, at smage Menneskets sande Værd, at ophøye Menneskets Natur, at kunne frit tale til sit Fædernelands Beste? Er dette intet, da sig qvindagtige og af Konge-Maade svimlende Mand, hvad du falder noget?

Jømen. Saadan Brede var best, at giemme til Fienden. Noget falder jeg: at beherskes af een Konge, at øre Konges Stammen i ham, at see Besalinger hastigen i Veerk satte, at finde Orden og Fred allevegne, at give de Store den tilberlige Ere, at bukke for Majesteten, at seje sig i Tiden, at dæmpe sin Stolthed, at agte Liv og Rolighed høyere end alle

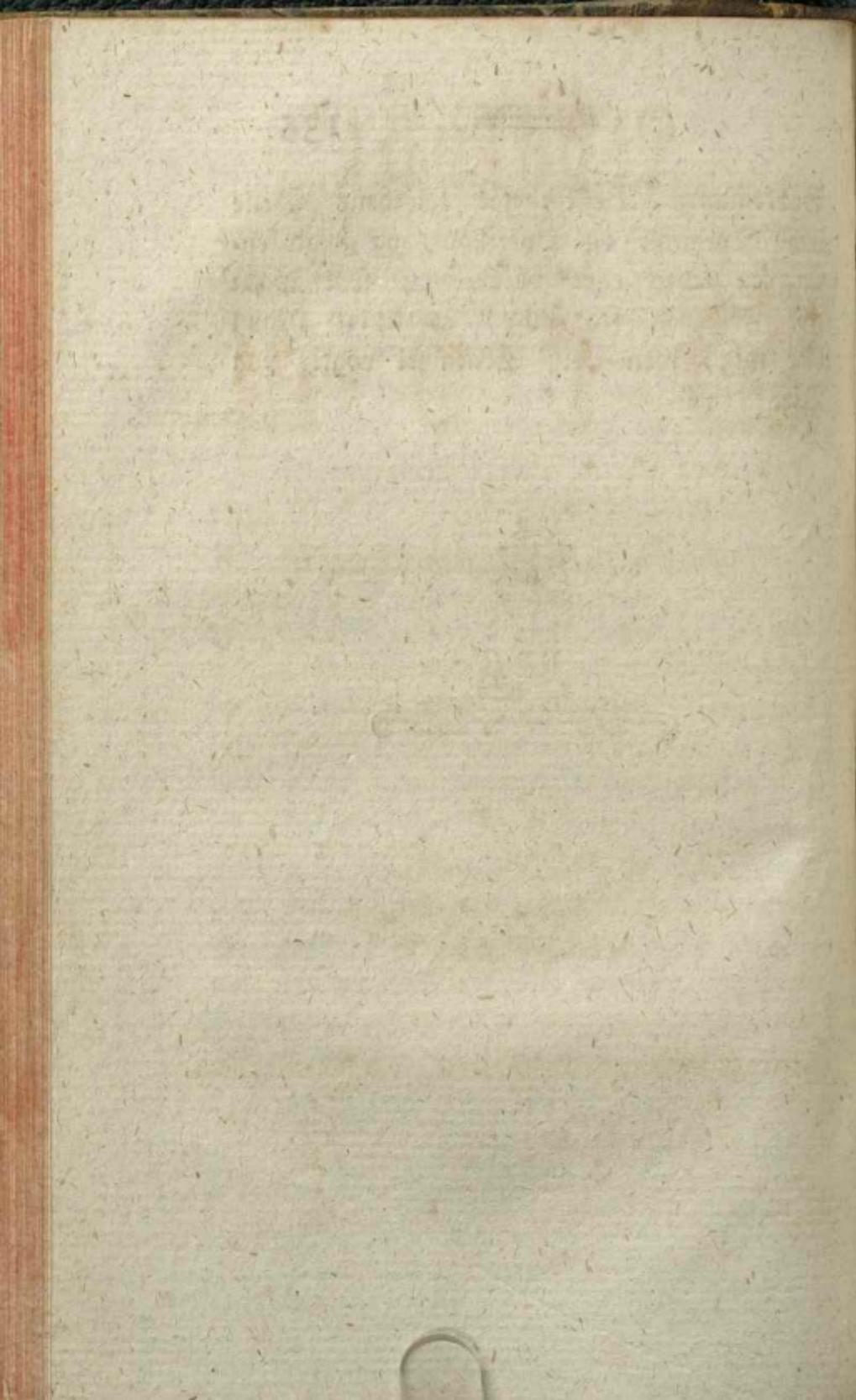
S 3 Zing,

Ting, at lade andre have Byrden og selv
nyde Nyitten, at hverken tale, tenke eller
skrive om det man ikke er sat til; Men
intet falder jeg: at brumle i Forsamlinger,
at gribte efter Skygger, at miskiende sig
selv af Hovmod, at ansee dem for Trælle,
der dog en bære Lænker, at sovle ved
Frihed, og dog holde sig for lykkeligere,
end de, som i Enevolds Lande sedes ved
god Fede, at

Leon. Nok; Lev længe, lev van-
ceret, lev Barbar, bliv efter Døden fal-
det Forræder; En misunder jeg dig saa-
dan Lykke. Lad Xerxes synde dine Kamre
med Guld, lad Joniske Tæpper bredes paa
dine Gulve, Lydisse Piger dandse i dine
Sale; Alt saadant undværer jeg gierne,
men derhos slykker jeg ikke det Stov Xer-
xes træder paa, en har jeg nødig angst-
fuld at see paa de syv Persiske Fyrsters
Fagter, og at daane af Skæk, naar en
Nynde sidder i deres Pande. Fattig, men
frie; forhungret, om du vil, men Graek,
træder jeg din Wellyst og Treldom under
Fod. Nu gaaer jeg hen at figte for
Grae-

Graekenlands Beste, for Verdens Beste
imod Tyrannie og Overmod, og hvad en-
ten jeg lever eller dør, da skal ingen
rive Friheden fra mig, et ævigt Navn
bier mig, men øvrig Skjøndsel vogter paa
Dig.

Adolphii

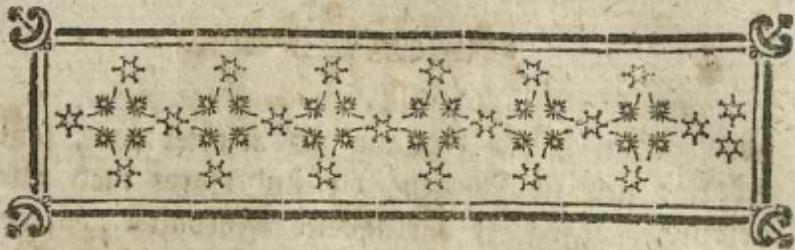
D r o m.

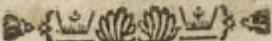
K i e b e n h a v n , 1 7 7 3 .

Trykt og saes til Kiebs hos Aug. Frider. Steiner,
boende i Skidenstrædet No. 171,

Fterat jeg længe havde læst i Nicolaï's Journal, faldt jeg endelig i Sovn, og som Hovedet var fuldt af bidende, overdrævne og skarpe Critiquer, saa havde jeg og en Drøm, der fuldkommen svarede hertil. Mig synedes at være i et stort Gemak, hvor rundt om var indrettet ligesom Boghylder, hvorpaa stode Borser, nogle af Guld, nogle af Sølv, andre af Blik, malede med adskillige Farver; og atter andre af Pap, som saae meget slette ud. Jeg nærmede mig dem, og saae med Forundring skrevne paa dem: Virgilius, Montesquieu, Plato, Henriade, Zaire &c. Just som jeg var i Besæt med at spørge om, hvad dette skulle betyde, stod en lang, bister Karl for mig, fuld af Rhuker udi Panden, og vendende det Hvide af Øjnene

ud. Han havde en lang sid Kiortel paa, som
gik lige ned til Jorden, og underforet med Ull-
veskind. Jeg er Critiqvens Forvalter, sagde
han; Efter Besaling af min Dronning, som
altid sidder i et mørkt Kammer, og hvortil in-
gen har Adgang uden jeg, lader jeg alle Skrif-
ter gaae igennem den critiske Hegl, og bestoer
dem med Critiqvens Pennekniv. De, eller den
Deel af dem, som da bliver Evigheden vær-
dige, forvarer jeg i disse Verser. O lad mig
da see, raabte jeg, Virgilii egen Original, for
at komme i Forvisning om visse twistige Stæ-
der. Men god Karl, svarede han med en barsk
Stæmmie, vi have ikke Skriifterne selv, men vi
have de Penne, hvormed de ere skrevne; og i
det samme tog han en guld Pen ud af en
prægtig Guld-Borse, hvorpaa Virgilinus stod
skrevet. See denne Pen, sagde han, have vi
først ladet gaae igennem den critiske Hegl, for
at faae visse Usævheder og Stov bort, og si-
den have vi bestoaret den med den critiske Pen-
neknav. See en Gang, hvor den Deel af
Pennen, hvormed han skrev Idyllen: Siceli-
des Musæ er reent bortskaaret. Jeg kunde
uden Møre see det grandgiveligen; men hvor-
fore skede det, sagde jeg. Jo, fordi den ingen
Idylle var, blev svaret. Men den er jo dog
lion? Hjälper ikke, enhver Linæ maac nære
svare til sin Titul. Den 9de Idylle var og
reent bortskaaret, fordi den bestod af litter sam-
mens

mensfikkede Lapper. Udi hans Helle : Digt var det Stykke om Turni Øed reent borte. Men de ere jo dog blevne øvige, sagde jeg, siden de ere komme til os. Sandt nok, svarede han, men Kiendere vrage dem dog, og de fortiente en at blive ved; Vankundige Tider have ofte bevaret slette Stykker, og bortkastet de gode. Men viis mig nu Pennen af den udedelige Voltaire. — Ja, saa dumme I Stakler, sagde han med en skogger Latter, men af denne eders Tivers Helt, vil kun lidet komme til Es- terkommerne. Her ere kun de Penne, hvormed han har skrevet Henriaden, hvorfra dog er bortfaaret alt det Matte, og den hele Episode om Ludvig den Hellige. Jeg merkede kun at et Par af hans Tragoedier, og deriblant Alziere, havde staat sig for Critiquen. Af Rousseau vare ikke nogle Stumper tilovers, og mest af hans Emile. De vare forvarede i en prægtig Borse af Guld, men Pennen var en Ravne-Ficer. Af Heloisse var snart intet tilbage; den dumme Wolmar var reent bortfaaret, og det meste af den ivethdige Heloisse selv. Af Montesquieu var det Halve borte, saasom det besandtes urigtige. Af Homero var næppe den femte Deel af Odyseen til overs, og alt hvad Ulysses fortalte til de dumme Phæacer, bortfaaret. Den guddommelige Ilias selv havde lidet en sterk Beskaarelse; Mangen Kamp, mange Saar vare borte. De komme alt for

øste fore, sagde min Forer, og de lignende himanden for meget. De fleste af de uendelige Tilnavne, som stedse ere de samme, vare og borts hegledes. Men ingen havde lidet sterkere Beskræring end Dantes, thi af alle hans Verker, var kun en lidet Deel af Slicksild til overs. Milton var og noget beskaaret, men dog med Maade; thi saare Lidet var borte, uden det Stæd, hvor Alanderne canonere. Men viis mig engang de Danske, bad jeg om. O de Staller, svarede min Ansører, og loe haant. Her seer Du en Stump af Holbergs Pen; Den er af Kobber, og Huset af Selv. Lidet af Peer Paars er tilbage, og den hele sidste Bog borissaqret; Alle Toethydigheder og Grovheder ligaledes. Af hans Comoedier og Klim ere endnu mindre tilbage. Men trost dig, det er en gaaet den Engelsander Hudibras bedre. Men hvor ere de Thyske Penne? Her; Saa faa; De have dog brav arbejdet med dem. Mij synes en at see flere end Wielands Musarion, nogle faa af Gellerts Fabler, og alle Gesners Skrifter, som vore aldeles ubeskærne.

Men nu have vi længe nok opholdt os ved de skionne Alander, sagde min Forer; thi skulde Du see alle Engelske, Franske, Italienske, saa vilde Tiden en forslaae, og vi ikke komme til de andre Penne.

See her Philosopherne; Plato har lidet temmelig Skaar, hans øvige *Idéer*, Fælles Kvinder ere reent borte; Aristoteles har skrevet med en fort Ven i et Vlye-Foderal: Han er saa mørk, at jeg ikke har dristet mig til at beskrive ham, allerheldst han er god, hvor jeg forstaaer ham. Derpaa fremdrog han af en uanseelig Træ-Borse en kostelig Guld-Ven, som gav ret et Skin fra sig. Med denne skrev den virkelig udsdelige *Baco*, og oplyste baade sin egen Liid og Efterslagten; Men han fremsorte alting i en Slet og ubehovlet Stiil. Cartesius havde lidet et sterk Snit; hans Hvirvler, Dyre-Machiner vare reent borte, og Burnet og Whiston sandtes her slet ikke. Newton var hist og her indstaaret noget, og Attractionen gaaet i Lobet. Men med Forumdring saae jeg Leibnitzes *Theodicée* og *Monadologie* ubessaarne; hvorimod hans store Verk mod Lokke var indknebet til nogle saae Blaade. Af Wolf vare kun en Snaes Blaade tilbage; hans store *Jus naturæ*, og hans mathematiske Skrifter vare reent bortsaarne. Af de nyeste Philosopher, sagde min Farer med et ørbart Ansigt, ere her snart ingen; De give kun Philosophien nye Klaedninger, den ene naragtigere end den anden.

Men hvor ere *Medici*? Alle her. Ikke flere? Nej, naar det virkelig Nyttige skal kun behols
)(4

beholdes, da bliver saare lidet til overs. Af Hippocrate, saae jeg den største og mindst beskaarne Pen.

Nu skal jeg vise Dig Historieskriverne. De fleste Gamle var i smukke Borser af Guld og Selv; Polybius alene i Blye. Man havde fraskaaret alle Orationer, og for Resten kuns lidet. Bispe, som Curtius, Florus saaes her ikke. Tacitus stod overst. Af de nyere stod Thuanus foran, men alle de vidtlestige Forhandlinger og Taler med Gesandterne varer fra skærene. Guicciardin, Davila, Sleidunus, Comines havde og deres Plads. Men J. Magnum og Broder, Messenium, Vorburg, Larrey, P. Daniel, Jovium og flere saae jeg ikke. Udi en meget mørk Krog laae iblant hinanden Pennene af Middel-Alderens Historieskrivere. Nedvendigheden haver gjort, at man harer nogen beholde dem; Men nu skal jeg vise Dig de tunge og store Penne af Kirke-Fædre og Theologi, hvor de ere blevne smaae. Jeg saae da med Skæk en Chrysostomus, en Augustinus, en Hieronymus, en Clemens, en Origenes, en Ensebius, en Theodoretus, en Theophylactus indknebne til gandske smaae Penne. Hjelp Himmel, raabte jeg ud af mit selv, hvor handler Critiquen ubarmhertig mod disse Kirke-Sole. Ingen Under, svarede min Leder, da en Cicero i det Skissne, en Plato i Moralen, en Aristote-

Aristoteles i Philosophien, og en Strabo og Dionysius i Critiqven veye meere end alle disse Lys. Men nu skal Du see meer; Tag nu denne Lutheri Pen, og tilstaae da, om den en veyer let; men det som er til overs, er got; *Melanchthon* veyer derimod langt mere; *Chemnitz* er en uden Fortieneste; *Calvini* Pen er af Selv; *Saurins* glimrer meget, men veyer dog ikke ret stort; *Tillatsons* er kun en god, stærk almindelig Pen; men den gør rene Troek, og er af stor Begegt. Men hvor ere, faldt jeg ham ind i Talen, de udsadelige Penne af en *Calov*, en *Scherzer*, en *Löfcher*, en *Danhaver*, en — Hvad? brolede han ud, mener du at — og med det samme fædede et stort Bulder, alting forsvandt, og jeg befandt mig alene paa en stor grøn Slette, ved hvilende Ende saae en lidet Bygning. Ligesom jeg kom den nærmere, syntes den mig uanseeligere og hæsligere, men da jeg kom den gandske næer, var den en gandske stor Bygning, og ved nye Betragtning fandt jeg, at den var prægtig i en stolt og edel Eensoldighed. Opgangen var herlig med mange Marmor Trin, og den gandske Bygning var af hugne sirkantede Stene. Porten var aaben, og man kom strax ind i en smuk Sal, to Loft høj, og rundt omkring besat med Bildeder. Jeg havde en lenge været der, forend en gammel ærværdig Mand kom mig i Møde, tog mig i Haanden, og sagde med en venlig Mine:

Mine: Du forunderer Dig vel over, hvad dette
 Fal betyde, men læs Skriften over den Port,
 Du kom ind af. Jeg slog Dyrene i Venret,
 og saae med store forgylte Bogstaver paa en
 sort Marmor-Steen at staae disse Ord: Helte-
 nes Sal. Læs nu, hvad der staaer lige over
 for. Jeg læste: Ingen uden de Gode og Ret-
 færdige ere Helte. Paa denne Maade, sagde
 jeg, findes vel neppe Alexander den Store her.
 Den, min Ven, han og flere saadanne det men-
 neskelige Kions Bedler, finde en Sted i blant
 de saunde Helte; men nu ville vi see os noget
 om. Vi ginge derpaa til første Billedet, paa
 hvis Grund stod skrevet Socrates, og saaledes
 Navnene paa dem alle. Han drak med en
 mild Mine et Gift-Bøger ud med den ene
 Haand, og den anden bredte han ud, som for
 at lære andre. Dydren kronede ham, og Ester-
 tiden tilbad ham. Den næste kiendie jeg strax
 at være Cimon, thi han øede Venge ud med
 den ene Haand, og med den anden rakte han
 en Kiortel til en Nogen. Over Thrasybulus
 stod skrevet: Fredernelandets Besværer, og over
 Pelopidas og Conon ligeledes. Aristides saae
 alvorlig ud, og af Themistoclis Ansigt fremstins
 nede Klogstab. Epaminondas havde en modig
 Mine, og over ham stod skrevet: Stor i at be-
 sale, end større i at adlyde. Pluto og Aristote-
 les havde hver en Bog i Haanden, og Over-
 skriften: Verdens Lærere. Numa havde en sagt
 modig

modig og hellig Mine, og lagde Voenke paa en
 Leve. Brutus saae bister ud. Over ham stod
 Skrevet: Frihed og Fæderneland ere mere end
 Born. Curius siegte Roer i en Vande; At
 eye Guld er intet, men at herske over dem som
 eye Guld er meget, var hans Overskrift. Den
 ældre Scipio havde en stolt og ødel Stilling;
 Hos ham stod: I Dag overvandt jeg Carthago.
 Cato stodte Dolken i sit Bryst, og udtalede
 disse Ord: At dee, er Frihed. Den næste
 havde veltalende Lemmer, hvo kiender ej Cicero,
 med sin høyre Haand holdt han en Nas-
 sende, og hvo kiender ej Catilina. Over ham
 stod skrevet: Cicero erklaeres af det frie Rom
 for Fædernelandets Fader. Den følgende havde
 en om Mine; man havde kun nodig at see paa
 ham, for at kiende Titum. Næst efter ham
 stod een, som med et Stykke af sit senderrevne
 Klædebaand forbant Saarene af en Soldat, der
 laae for hans Fodder. Strax kiendte jeg Trajan-
 num, og mine Øyne løbe over ved at læse:
 Dette er mere end Daciens og Parthiens Ero-
 bring. En cerværdig ganimel Mand af et stille
 og roligt Udseende, faldt mig derpaa i Øynene,
 og strax tenkte jeg paa Antoninus pius. Men
 den næste opfyldte min Sicel med al den Høn-
 agtelse, som det er muligt at bære for en Dø-
 delig. Med den ene Haand uddelede han sine
 Kejserlige Smykker til sine Undersaatter, med
 den anden brændte han mange Papirer, paa
 hvilke

hvilke stod skrevet: Skatter udreddes. Over-
skriften var: Den Vise paa Thronen. At sætte
hans Navn er usornsdent; thi den som nu ikke
kiender ham, maae en kige ind i Heltenes Gal.
Den følgende havde en Pengepose i sin Haand,
og Flittighed stod ved hans Side. Hans Over-
skrifte var: Statkammerets vise Bestyring er
Statens Styrke. Jeg tænkte, mon denne en
være *Vespasianus*, og Underskriften viste mig,
at jeg ikke havde fejlet. Hans Sidemand re-
hede en ophoyet Siel; Af Overskriften: Ver-
den skal snart undvære Krigs, kiendte jeg Pro-
bum. Men hvor saldt jeg ikke i Forundring
ved at see *Diocletianum* her; Med den ene
Haand grov han med en Spadde, og med den
anden trykte han et Monstrum med mange Ho-
veder til Jorden. Over ham stod skrevet: Lige
stor paa Thronen, og i Hangen. Hvad er den-
ne Tyran her, raabte jeg ud af mig selv, denne
Forfolger af de Christine; Jeg vil ikke haabe, at
der sigtes til dem ved det Monstrum. Nen,
dermed forstaaes de mangfoldige Rebellere, som
han undertrykte i det Romerske Herredom, sva-
rede min Fører med en smilende Mine; Lad dig
ellers ikke af de slette Historiestrivere forføre til
at domme ilde om denne Kejser, thi faa ere
blevne mere mishandlede end han. Over det
neste Billedet stod den sande Vise, og saae jeg
af Underskriften med Forundring, at det var
Epicurus. Han holdt en Rose i venstre Haand,

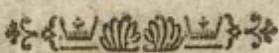
og

og i høyre en Bog, hvorudi stod skrevet: For-
 nøyelse er alt. Efterat *Diocletianus*, sagde jeg
 da, er blevet her til en god Keyser, saa forundrer
 jeg mig over intet mere, men faaer troe, at
Epicurus har været en sand Philosoph. Jeg
 saae mange flere, men har glemt de fleste, und-
 tagen *Gustav Adolph*, hvis Overskrift var: Lige
 stor i Fred og i Krig; Dog husker jeg, at af
 berømte Folk, som have levet i vort Seculo,
 saae jeg her: *Stanislaus*, Konge i Polen; *Francis-*
curus Leopold, *Joseph Hertug* i Lothringen; *Fri-*
derik den Fierde, Konge af Dannemarke; *Carl*
Emmanuel af Sardinien; Prinds *Eugenius*,
Locke, *Spener* &c. Over den sidste forundrede
 jeg mig høyligen. Men min Farer sagde: Hos-
 ver der en Mod til at gaae indgroede Fordoms-
 me i Mede; Er det en en Fortieneste, at lære
 Theologerne, at Beskedenhed og Sagtmadighed
 ere Dyder, og at Gudsfrnygt er mere end Lær-
 dom; Husker Du en, hvad som stod skrevet
 over Lutheri Billeder: Den sterkeste af Heltenes.
 Jeg taug, thi jeg havde intet at indvende, men
 dog syntes mig at det ikke var ret. Ester Tæn-
 kemaden paa dette Slot, sagde jeg, undrer
 det mig ikke, at *Carl den Tolvte* og *Ludvig*
 den *Fiortende* en findes her; Vi have en ans-
 den *Sael*, saldt min Leder mig i Talen, hvor
 Du skal faae Dem at see; Men blev jeg ved,
 at *Peter den Store* ikke er her, og at en vis
 levende Konge, som er Europeæ Forundring og
 Stæk,

Skæk, ej findes her; det kan jeg ikke satte.
 Hvad den første angaaer, sik jeg til Giensvar,
 da har han Plads i den tredie Sal, hvor de
 staage, der have været myttige og paa en vis
 Maude store, men ikke gode, og hvad den an-
 den anbelanger, da opreises her intet Billed
 uden for Døde, og da skal han faae sin Plads
 efter Fortieneste. Nu ginge vi til den anden
 Sal, over hvis Indgang stod Skrevet: Her ere
 alle de samlede, som have gjort sig beromite ved
 Misgierninger og Daarligheder. Her fandt jeg:
Augustus, som omsavnede sin egen Dotter, og
 traadde paa sit Fæderneland. *Cæsar*, siddende
 i Skisdet af *Nicomedes*, og trampende paa
 Verden. *Sulla*, dryppende af Borger-Blod.
Demetrius Poliorcetes, kastende sine Undersaats-
 reres Memorialer i en Flod; *Nero* med Fakkel
 i den ene Haand, og Doll, som han stoder i
 Moders Bryst, udi den anden. Jeg vommme-
 des ved at see længere herpaa, og bad min For-
 rer, at ledsage mig til dem, der varer beromite
 ved Daarligheder; Dog nærkede jeg ved at
 kaste et flygtigt Øyekast, for jeg gik bort, at
Herostratus, *Cartouche*, *Mahomet*, *Tamerlan*,
 varer og i den samme Vand. Iblast de an-
 dre fandt jeg til min største Forundring: *Carl*
 den Femte, og ved Overstristen: Verdens Post-
 mester, maatte jeg lee. Hvorfor kaldes han
 faa, spurgte jeg; Jo, han havde ingensteds
 Hoe, og vankede om allevegne, ligesom der var
 een

een ester ham. Ludvig den Fiortende havde denne Wer-Litul: Forsøngelighed givorde mig lidet. Over Carl den Anden stod: En kien Pige vejer mere end gandske Engelund. En, hvis Navn jeg har glemt, havde til Overskrift: Vad Staten kun forgaae, naar jeg har mine Capuner. Carl den Tolvte havde skrakkelige store Stovler paa, og en stor Stovle holdt han med begge Hænder. Hans Motto var: En Stovle vilde regiere ligesaal vel som jeg. Alexander den Store, havende Lynild i den høyre Haand, et Vijn-Bæger i den venstre, med Overskrift: Macedoniens galne Drenz. Canzler Ludwig i Halle stod med en spodst Mine, havde en lang Roulle i Haanden med disse Ord: Schöne Maritäten, og Overskrift: Ich bin der große Ludwig. Maier saae bister og streng ud; en Haand var knyttet, hvormed han slog Horbius i Hovedet, og stod skrevet paa hans Arm: Kettere bor omvendes; med den anden favnede han en deylig Pige; og paa den Arm stod: Horerie er Synd. Jeg kunde ey bare mig for at lee heraf.

Min Fører sagde: Du leer af disses Daarligheder, men alle Mennesker begaaer Daarligheder, og jeg er vis paa, at saasnart Du vaagner, vil Du skrive denne Drøm op, og give den i Trykken; Thi Du eyer den Daarlighed, at Du altid maas besudle Papires.
Hastig

Hastig svarede jeg: En Drom — gjorde en
stærk Bevægelse, vaagnede, og fandt mig lig-
gende med Næsen paa Nicolai's
Journal.

Mu Sæleb.

En
Førtælling
ved
Forfatteren
af
Sigrid.

*Hic murus aeneus aefto
Nil concire sibi, nulla palleescere culpa.*

København, 1774.

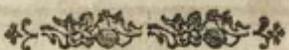
Etrykt og faaes til Købs hos August Friderich Stein
boende i Skidenstrædet No. 171.

Fortale.

Naar Tiden fra morsommeligere Forretninger udi mit langt fraliggende Fæderneland tillader det, prøver jeg undertiden mine Krester udi smaae Afhandlinger, heldst i det Skivonne, og fornemmelig i saadanne Slags, hvoraf vi forhen ingen eller faae Prøver have udi vort Sprog. I det Aar 1771 skrev jeg om Sommeren Sigrid, som dog ikke er bleven trykt, forend langt ude paa

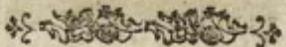
Sommeren 1773. Først i Aaret 1772 udgav jeg: Tilstanden af den Danske og Norske Handel; Og sidst paa Aaret 1772, Og 1773 Samtaler i de Dødes Rige, Lov-Tale over Erik Eyegod, Adolphi Drøm, og denne nærværende Fortælling; Og ere de alle, undtagen Sigrid, skrevne kort forend de blevne trykte. Af alle disse Afhandlinger har jeg Aarsag at ansee Sigrid for den beste, siden den af et oplyst Selskab er blevet erkendt Prisen værdig; Og dersore haver jeg ogsaa kældt mig efter den, og agter fremdeles at giøre det, saa længe jeg vil skiule mit Navn. Og da dette synes mig at være en bequæm Leylighed, saa vil jeg anmærke de Tryksejl, som udi bencvnte Skrifter have ved min Fraværelse indsneget sig, og tillige ansøre, hvilke betydnige Forandringer Selskabet haver giort udi Sigrid. Allersørst havde jeg sat en

Liste

* * * * *

Liste over alle de Personer, som forekomme udi den, tilligemed deres Characterer, for derved at vise, at den var en Character-Fortælling. De øvrige betydelige Forandringer vil jeg ansøre imod hinanden.

I Manuscriptet.	I det Trykte.
Maalet de Trek paa hendi des Ansigt, udviklet de Miner, der bringe Yndighed og Mildhed til venne, som	Pag. 6. frembragt den Yndighed og Mildhed, som viste sig i hendes Miner, og
ung, uersaren, skrebelig paa den ene Side, hohmodig Syvalds Datter paa den anden.	Pag. 14. ung, uersaren, skrebelig == hohmodig , Syvalds Datter.
(Hvor Selskabet uden Twivl har gjort meget vel i at udelade disse stæbende Ord; Paa den ene Side ic.)	
Pige	Pigen.

I Manuscriptet.

Underlivet . . .

I det Trykte.

Pag. 24. Underlivet
paa den venstre
Side.

Pag. 26. De Ord: Freya — Bolig,
staae i Manuscriptet strax efter disse:
Sigrid er borte, den Elsfverdigste
er borte. Selskabet har uden Twyl
forandret deres Plads, for at lade
Othars Sorg vore, men jeg troer
nesten, at Sorg en tager suadan
Gradation udi Ord i Algt.

Pag. 31. Lin. 6 og 7 er sat 3 Gang
ge ham i Stædet for han, der stod
i Manuscriptet.

Heltens . . .
Selv Odin, har Du
jo været Fader.

Pag. 32. Heltenes.
Pag. 33. Selv Odin,
Du har jo været
Fader.

Hungeren tvinger mig,
have I intet at give
mig at æde?

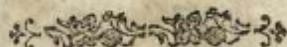
Pag. 40. Jeg forgaaer
af Hunger, have I
intet at give mig?

Men hyad hielper Den-
lighed, naar den en
bliver brugt?

Pag. 45. Men hyad
hielper Denlighed,
naar ingen har Gavn
af den?

(Her er det Trykte langt mere bestedent.)

Mau

I Manuscriptet.

Man kalder dem Skiods-
møer.

Da maatte han arme
Mand selv rede hans
Seng.

Men dydige Folk have
antaget sig mig.

(Vel at dette ildesklingende : Sig mig,
blev udeladt).

En havde taget sig mig . . . En havde reddet
an. mig.

(Ligeledes).

Efter de Ord Pag. 75. Hvem haver du
forgrebet dig imod ; stod i det Skrevne : Hvem ? Sigrid. Med det samme rakte hun ham sin Haand og
sagde. Derimod staer i det Trykte,
som en sandtes i det Skrevne : Bagde hun til med en bevoegelig
Rest ; Du kunde føre saadan Tale
til mig ?

I det Trykte.

Pag. 52. For at faae
Navn af Skiod-
møer.

Pag. 53. Da maatte
en anden rede hans
Seng.

Pag. 59. Men dydige
Folk have optaget,
og huset mig.

I Manuscriptet.

Taarene trillede ned af
hans Kinder.

Og jeg vil ogsaa leve
for Dig.

Mange Ord bleve end-
da verklede i blant
Dem, og Tidene for-
svandt ligesom Re-
gen; Inden De
vidste deraf, begynd-
de det at astnes.

Med megen Umag.

Hendes revne Klæder.

Disse Ord Pag. 75. Og at leve os — nu
fuldbyrdes dette Øste, flettes i Manuscriptet.

I det Trykte.

Pag. 73. Taarene stode
i hans Dynne.

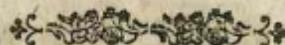
Pag. 74. Om og Du
en vilde leve for
mig.

Derpaas ginge De et
Stykke Ven stil-
tiende sammen. Sig-
rid, som mærkede
paa sin Elske, at
en Levning af For-
brydelse gjorde ham
tankefuld, bred først
denne Taushed, og
talede venligen til
ham om alt, hvad
kunde give Anled-
ning dertil. Hans
Svar var somme-
lige og korte. Imid-
ertid begyndte det
at astnes.

Med Umag.

Hendes Klæder.

Hun

I Manuscriptet.

Hun kom i en Hast af Klæderne, fastede sig i Sengen, og raabte: Othir! jeg bier ester Dig.

(Det Trykte er anstændigere.)

Felte jeg Smerte.

Meer end lykkelig.

Minder mig om min Tapperhed.

(Noten Pag. 103. flettes i det Skrevne.)

Efter de Ord Pag. 104. men for din Utroes-
skab, stode i Manuscriptet: Mon Othar? Insegundis Deylighed er mig Borgen for hans Bestandighed. Han saae hende, og tænkte dog paa mig.

Efter de Ord Pag. 110. saae min egen Regn-
hild igien, stod i Manuscriptet; Og hun aflegge dette fremmede Vræsen.

Efter de Ord Pag. 114. Kone for Thorgrim,
stod i Manuscriptet: Og nogle Mænd,
der skulde bære deres Mad.

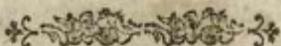
I det Trykte.

Pag. 87. Hun kom i en Hast af Klæderne, og fastede sig i Sengen. Hun længtes.

Pag. 99. Felte jeg en lenlig Smerte.

. . . Endda lykkelig.

Pag. 103. bringer min Tapperhed i Minde.

I Manuscriptet. I det Trykte.

Og at han sender Dig Pag. 115. og serger for
velsinagende Mad. Din sommelige Un-
derholdning.

Kongen . . . Pag. 119. Syvald.

(Regnald burde efter sin Charaeter en kalde
Syvald Konge).

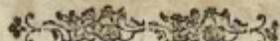
Sagde hun, vendende Pag. 121. hviskede hun
sig til denne Mands til Thorgrim denne
Minde. Sorg.

Efter de Ord Pag. 122. vise ham Maade,
stod i Manuscriptet: Hver Belgiering
mod mig er Misgierning.

Efter de Ord Pag. 124. rakte sin Haand til
hver, er udeladt i det Trykte, undta-
gen til Insegunde.

Vsbryde . . . Pag. 125. indbryde.

Efter de Ord Pag. 127. Hun havde for
Dyne, er udeladt i det Trykte:
Hun var uhrimæssig dydig, thi hun
tanlte for lidt til at være udydig.

I Manuscriptet.

I ham fandt hun heller
ingen Savn, dog bla-
gede hnn iblandt
over, at hun maatte
ligge allene.

I det Trykte.

Pag. 129. I ham fandt
hun end mindre
Savn.

Følgende Trykseyl haver jeg mærket at være
indlobne :

Pag.	9.	Algirs . .	les . .	Egirs.
=	11.	Algirs . .	= .	Egirs.
=	16.	Lin. 13. frem med Gebaerder. som		
		Frode,	frem, med Ge-	
		bærder som Frode.		
		Lin. 14. Huniske, les Huniske.		
=	28.	Midgars . .	les Midgards.	
=	67.	Lin. 9. Gaarde, les Gaarder.		
=	86.	Lin. 12. Hvættir, les Hvættir.		
=	89.	Lin. 19. Taler, les Tale.		
=	107.	Klidskialf . .	les Hlidskialf.	
=	124.	Lin. 7. Regnald ;	les Regnald.	
=	132.	Hvættir . .	les Hvættir.	

* * * * *

Udi Lovtalen over Erik Eyegod er fun fol-
gende at rette :

Pag.	5.	Lin.	5.	Lovtalere	læs Lovtalere,
,	22.	Lin.	9.	hersket.	læs hersket,
,	23.	Lin.	7.	gruelige	læs grueligen
			Lin. 12.	maatte	læs maat.
			Lin. 17.	noget	læs nogen.

Udi den Afhandling om den Danske og
Norske Handel findes disse
Trykfejl :

Pag.	4.	Lin.	1.	og er det ,	læs og om det er.
,	11.	Lin.	19.	en ubetydelig,	læs en ikke ubethy- delig.
,	15.	Lin.	19.	Brandholm,	læs Vandholm.
,	25.	Lin.	penult.	ingen ,	læs faae.
,	42.	Lin.	17.	synets, .	læs syntes.

Udi Idyllerne forekomme disse Trykfeyl:

- Pag. 46. Lin. 7. see . læs sue
- = 86. Lin. 8. Guer . læs Gur
- = 90. Lin. 9. Lymus . læs Lyæus
- = 114. Lin. 15. ubekjendt . læs uventet
- = 117. Lin. 8. En . læs Thi
- = 125. Lin. 1. Skaldans . læs Skaldens.

I Samtalerne i de Dødes Rige ere fun
disse toende Trykfeyl.

Pag. 14. Lin. 11. Hvi derimod Kongens, læs Hvis
derimod Kongen,

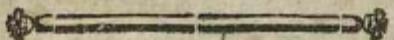
Pag. 16. Lin. 5. skulve . . læs skulde.

Endelig mode udi Adolphi Drom disse
Trykfeyl:

- Pag. 5. Lin. 17. Alziere . læs Alzire
- = 8. Lin. 12. Sleidunus . læs Sleidanus
- = 10. Lin. 28. Pluto . . læs Plato.
- = 13. Lin. 10. Franciscus (udslettes).
Lin. 11. Lerpold , . læs Leopold
- = 14. Lin. 19. væmmedes . læs gruedes.

Saa

Saa fremt nye Udgaver skulde en-
gang udkomme af disse Skrifter, enten
enkelte eller samlede, da skal jeg betiene
mig af de Paamindelser jeg har faaet,
Deels i vore Journaler, og Deels ellers
enten mundtlig eller skriftlig, for at giore
dem saa gode, som det er mig mueligt, og
da vil jeg maastee og falde Lovtalen en
Levnets Beskrivelse.

Ahu

Ahu Taleb.

En Fortælling.

Ahu Taleb var en riig Kiebmands Son
udi Bagdad. Den store Formue,
som han arvede efter sin Fader, forsørte ham
til at overlade sig til Bellyst, og at syne alt
Arbend. Han levede herlig, og udi Glæde
hver Dag; havde stedse en Mængde af Gie-
ster og Venner omkring sig, og forlystede sig
ideligen med al Slags Strengleeg, Dandser
og Dandserinder. Han nød alle muelige Ar-

ter

ter af Bellyst, allene det smukke Kien havde han en ugemen Uffrye for, hvorfore og Dandserinderne maatte dandse for ham med bedækte Ansigter. Hans Fader havde været ilde gift, og dog havde Skienheden af Aljeha, hans Moder, været saa stor, at Othman derover aldrig kunde gribte til at forskyde hende. Efter hende domte Abu Taleb det hele Kien, og besluttede dersore at sine det ved alle Leysheder.

Efter nogle Aars Liv i saadan Overflodighed begyndte hans Midler at formindskes, og til sidst var han gandske fattig; Da forsvunde alle Giesterne, Hyblerne forstukke sig, Vennerne blev borte, og Abu Taleb befandt sig alene. Huld af Fortvivelse udbred han derover med disse Ord: Her reed jeg paa 100ode Cameler, nu er endog den skabbede Mule usynlig. Hvor ere Vennerne? De sede Ord queles; Piberne tie; Strengeleeg er borte; Maanen viser sig ikke i Dandsernes Sving; Faale Ork! og Bagdad omkring mig! Gene blant iusinde. See Stiernerne falde af Himmelten: jeg meente at være grundsaestet som China Muur, men Stotterne falde, Huset er borte. Dødens Engel skriver i sin Bog;

Bog; Asrael seer suurt: See han udsletter;
 Mit Liv forsvinder; Skiebnens Dom er føl-
 det! Hvi rever du Ulyksalige; Abu Taleb
 hast, skynd dig, Fiskene lure paa dig.

I eet Øyeblik var han ved Tiger = Floden.
 Tag o Asrael, dit Bytte! raabte han; og
 langt ud i Floden kastede han sig, men til
 sin Forundring sandt han sig siddende fast
 tværs over en Stok, og blev med en ubegri-
 belig Hart ført ned af Floden, og i eet
 Øyeblik ud i det store Hav; hvorhen det kan
 være mig ligesaa let at lade ham komme i
 eet Øyeblik, som i eet Aar; og finder jeg
 desuden best min Regning ved det første, thi
 derved sparer jeg mig den Umag, at opfinde
 Hændelser for at syilde dette Tidsrum, og
 mine Læsere befrier jeg for den Kicedsommel-
 lighed at læse alt dette. Tilsidst standsedde
 Stokken paa en ubeboet Øe, hvis Navn er
 mig ubekjendt, og som maaskee heller ingen
 Fisker om at vide; og soer denne forunder-
 lige Stok frem med saadan Hart, at den
 kastede den gode Abu Taleb langt op paa
 Landet. Mine Læsere vente maaskee nu, at
 han anden Gang skal gaae hen og kaste sig
 i Vandet, men det lod han vel blive. Hvor
 hastig end hans Hart havde været, saa havde

han dog faaet Liid til at giøre denne alvorlige Betragtning, at Livet er ikke at skemte med, og Døden en saa let som man bider sig ind: Han saae sig derover allevegne om paa Den, men blev til sin største Skræk intet andet vær end bare Sand. Herover faldt han i Graad, og udbredt med disse Ord: Skal jeg nu doe her af Hunger; mon Forsynet dersore have fort mig hid? En Røst svarede ham: Grav. Jeg har intet at grave med, svarede han, og sik til Giensvar: Grav Jorden op med dine Hænder. Jeg Elendige, sagde da Abu Taleb, jeg grave med mine Hænder, som aldrig forhen har brugt dem; Andre klædede mig paa, andre klædede mig af, andre skare Maden for mig, andre lukte Derre op for mig; jeg veere saa ulhedselig at grave; jeg som ikke engang veed hvorledes jeg skal bruge mine Hænder, og hvorledes jeg skal sange dette Arbeyd an. Nu vel da, raabte Røsten, vend dig om. Abu Taleb var ikke seen, og see et Træe, fuldt af de deyligste Abricoser, stod bag ham. Han indbed sig strax til Giæst, men o Forundring, af hver Abricossteen, som han kastede fra sig, blev strax et heelt Træe fuldt af de skinneste Abricoser, og inden en fort Liid besandt han

han sig midt i en Abricoskov, saa stor, at
 han var nær ved at forvildes i den. Nu
 glædede Abu Taleb sig overmaade, og han
 ansaae sig som sørdeles yndet og beskyttet af
 Himlen frem for alle Mennesker, fordi den
 gav ham saa herlig en Hede uden Møye, og
 han altsaa uden Bekymring kunde fornøje sig.
 Men det varede en længe, før end han ficededes
 over altid at nyde samme Rost, og knurrede
 højt, sigende: I Bagdad levede du dog
 langt bedre, mange foranderlige Spiser dæk-
 kede der hver Dag dit Bord, men her altid
 den samme; mig væmmes nu ved disse Abrico-
 ser. Nu vel, sagde samme Rost: ønsk dig
 hvad Spise du vil have, og strax skal du
 saae den. Han ønskede sig da Dadler, Ris,
 Lammekød, Pistagier, og hver Time nye Fors-
 andringer. Abu Taleb levede nu herlig;
 ved hver nye Spise raabte han over sig af
 Glæde, og ansaae sig for lykkelig. Men en
 ulidelig Terst begyndte at plage ham; han
 vreed sine Hænder, og utsalmodig udbredt:
 Monne Gud have ført mig hid for at for-
 sinægte af Terst, og udi sin Misfornøjelse
 stampede han twende Gange paa Jorden, og
 saae til sin Forundring twende Kilder flyde,
 den ene med Vand, og den anden med Melk.

Utaknemmelige, sagde Røsten, den Gud som
 forskaffede dig Maden, monne han en ogsaa
 kunne forskaffe dig Drikke; Ønsk dig hvad
 du vil, dog en fra denne Øe, og du skal
 saae det uden Umage og Arbende, og da
 blive ligesaa lykkelig som du var i Bagdad.
 Abu Taleb vidste af Glæde ikke, hvilken Fod
 han vilde staae paa, og nu løbe Tankerne ham
 Kun om i Hovedet, hvad han skulde først ønske;
 Det ene Ønske fordrev det andet; Han
 var ikke tilfreds med noget, og det varede
 Lange inden han kunde indrette sit Liv som
 han vilde, thi jeg vil, sagde han, leve det
 lyksaligste Liv, langt lyksaligere end det i
 Bagdad, uden Bekymring, uden Arbende,
 uden Fruentimmer, og det, som er det for-
 nemste, uden Hnyklere og uden Venner. Hver
 Time opfandt han noget nyt Ønske; nu bryg-
 de han sig høje Huse, nu lave, nu Marmor-
 palladser, nu Træhytter, nu saae han sig om-
 givet af en Mængde Opvartere, hvoraf dog
 ingen talede eet Ord for en at hykle, nu
 spiste han ti Retter, nu hundrede. Gangene
 i hans Hauger vare nu bedælte, nu aabne;
 Vandspringene fløde med Luther Rosenvand;
 Honning dryppede af Træerne, og stegte Bag-
 teler slye ham i Munden. Og det glædes
 ligste

ligste ved alt dette var, at det ikke bestod i blot Indbildung, men at alle hans Ønsker strax blev virkelige.

Dog uagtet alt dette fornæm han alt mere og mere en Slags Uroc hos sig, han kædedes ved at ønske, ham fattedes Ønsker til sidst, og det økledede ham at se dem strax opfyldte. En Tid havde det vel fornøjet ham at mangfoldiggjøre og forandre sine Ønsker, men nu kædedes han herved. Menne sket er dog fød til Ulyksalighed, brød han melancholisk ud, thi naar det væmmes ved et Liv uden Bekymring og uden Arbeyde, og fuldt af Forandring, hvorlunde er det da mueligt at det kan blive lyksaligt. I det samme saae han twende Turtelduer at sidde paa et Tree og snables. Mounne det være mueligt, sagde han med et Slags Estertanke, at et Fruentimmer skulde flettes dig, at saadant Dyr behovedes til din Lyksalighed: Allting kommer an paa et Forsøg; Giv da den dyeligste, den yndigste, den meest belevne, og fornemmelig den frommeste Pige, staae for mine Øyne. Hvilken Houris er det jeg seer: Aldrig har Guds Prophete funnet være saa indtaget af sin Alyesha. Elskeligste,

hvad er dit Navn, hvor er du fød', og mon du
og elsker mig? — Zainab er mit Navn,
Mosul min Fædeby, Abdollah min Fader,
Gabriel, som fløttede mig hid, har beslægtet mig
at elsker dig, og hertil behoves ingen Besa-
lling. — Livligste, mere end Adam elskte
Eva, elsker jeg nu dig, mine Ønsker ere nu
syldte, en kan Himmel forøge min Glæde, min
Siel søger ud af sit Legeme og hæster paa dine
Læber. — Strax hævede Jorden sig noget
under dem, Roser voxede under deres Lene, Ca-
prifolier overskyggede dem, at intet Levende skulde
forstyrre deres Henrykkelser, Nattergaler sjunge
Brudesange, og Vindene bleve tanse. Abu-
Taleb svor øwig Trost, øwig, bestandig vil
jeg elsker dig, du haver forsonet mig med dit hele
Kön. Men denne Evighed varede to Timer.
Hvorledes er denne brun, som nyelig var saa
hvid, hendes Læber vare bløde som Silke, men
nu haarde som Flint, nyelig en Houris, nu en
Vanddrageriske i Bagdad. Himmel! skal mig
ved Zainab, og giv mig en anden Pige; De
sorte Haar ere hæslige, men de lyse skinne som
Solen. Endnu seer jeg Zainab, og Himmel
herer en mit Ønske. Uværdige, brolede Resten,
Zainab forsvinder, men vid, at du har ønsket
for sidste Gang, og at dette Stæd bliver til sin
natur-

naturlige Ørk. En sterk Hvirvelwind kom,
 Zainab soer op i den, Pallads, Hauge, Oppar-
 tere forsvunde, og Abut Taleb var alene i en sand
 Ørk. Af Skrekk segnede han til Jorden. Da
 han kom sig igien, løb han i første Fortvivlelse til
 Havet, for at styrte sig i det, men det blev haardt
 under hans Fedder; I Forstningen agtede han
 det ikke, thi han tenkte at leve paa det faste Land;
 men da han saae sig noget ude paa Havet, og tem-
 melig langt fra Landet, blev han i Begyndelsen
 forskrækket, og følte Lust til Livet; Dog siden
 trostede dette Underverk ham, og han blev ved at
 gaae med dristige Skridt. Himlen maae dog
 have besluttet at redde dig, sagde han til sig selv,
 men den lugter tillige; Uden Trøst for Zainab!
 Af gid hun nu var min. Alene med hende i en
 Ørk vilde jeg være forsyhet med daglig Fode.
 Men der seer jeg Land. Han fordoblede sine
 Skridt, og da han kom dit, fandt han en lyslig
 Lund, hvor igienem slangeviis snoede sig en ras-
 lende Bael. Med Bugen til Jorden kastede han
 sig ned, og drak; Dette smager bedre, udraabte
 han, end Viin fra Schitas, dog Zainab er
 borte. Han saae i Beyret, og see Zainab stod
 overst paa et Cocostrae. Strax skar han sine
 Hæder i Strimler, knættede dem sammen, og
 bandt dem om sig og Traet, og ved deres Hjelp

Klyngede sig op i det; Efterat han lenger havde
 giort dette, saae han ned, og blev vaer en skæf-
 kelig Dybde under sig; Han saae op, og det
 syntes ham, at Zainab var end længere borte.
 Utaalmodig udbroed han: Til Trods for Himlen
 skal jeg dog naae Zainab. En mørk Taage
 omgav ham, et Knald skeede, han blev hoved-
 svunlet, faldt i Afmagt, og sandt sig efter nogen
 Tid vaagende paa sin gamle Sand-Øe. Ret-
 seerdige Himmel, flagede han, du veed at tugte;
 Abu Taleb haver syndet, ustadic var han, men
 hos dig er ingen Forandring; En beder jeg om
 min forrige Welstand, mindre om mine forlorne
 Dusker; giv mig Nøysomhed og Zainab, og
 lad din Billie blipe min. Men hvad er jeg Usle,
 at du skulde see ned fra din Herligheds Throne paa
 en Maddike, et Støv, en besielet Jord-Klump.
 At! hvor jeg seer hen, skækker mig din Magt,
 din Storhed; Du boer i Sandet, Du boer i
 Himlen; Ingensteds kan jeg flye fra Dig: At!
 at jeg kunde undflye mig selv. Synd, Ded,
 Angest, Smertær, Helvede — alt besvænder
 mig. En stærk Rusen, som af tusinde Vinger,
 opvalte ham af hans dybe Betragtning; Et
 hvidt glimrende Skimt foer forbi ham, og en Rest
 hertes: Abu Taleb staae op, vandre og haab.
 Godgiorende Geist, raabte han, Du opliver mit
 svage

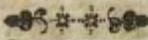
svage Hierte. Strax var han paa Benene, og begyndte at gaae. Langt borte viste sig en gren Plads, og twende Treer, det ene et Medde- og det andet et Palmetree. Af, hvi vare de en Abricos- eller Büntræer, saa kunde jeg have lød- sket mig paa Frugten, og bedre naaet den. I Hyeblifiket forsvunde de, og see twende Tornebuske stode i Stedet. Lad af Abu Taleb at ønske, sagde han til sig selv, og underkast dig gandske Himlens Billie; Forsøttet har du; Evnen flettes: Vanen er mægtig; Endnu tenker du, at Ønsker ere i din Magt Paa disse Tornebuske sadde nogle smaae sorte Bær. De vare sode. Himlen voere lovet, som gav mig denne Fede, udbrød Abu Taleb med; Strax blev Tornebuskenes til Versikker, og der sagdes: De Mensomme lønnes af Gud. Nu gjorde Abu Taleb et højtideligt Lovste, stedse at være fornøjet med den Skiebne, som Himlen tilsendte ham; og som hans Sind nu var mere roligt, og han desuden var mat af udstandne Besværligheder, faldt han i Sovn. Da syntes ham, at han trættede med en om Venen til Lyksalighed, han satte den i Rolighed og Bellyst, og den anden i Arbejde og Mene; hvilken ogsaa til sidst blev saa høstig, at han i Brede kastede en Spade til ham, og sagde: Denne forhverver Lyksalighed. Men hvor

stor var ikke hans Forundring, da han vaagnende
fandt en Spade ved Siden af sig. Uden Twil
vil Himlen, sagde han, at du til Straf for dine
Synder skal grave. Han stod op, tog Spaden
sat, grov noget, stennede, terrede Sveden af
sig: Af hvor tungt er det at arbejde, sagde han,
men det er Himlens Willie, og du faaer at troe,
at dette er Veyen til Lyksalighed. Længe grov
han, førend han lærte at holde Spaden ret, at
stikke den dybt i Jorden, og at opkaste en Mængde
Jord med den. Men efter nogen Tid mærkede
han, at han blev sundere, sterkere, smidigere,
at Arbejdet blev lettere for ham, at han nu
havde roligere Sovn end nogen Tid forhen, at
Rødder, Frugter smagte bedre end de forдум al-
lerherligst tillavede Røtter af Køkkene.

Engang træf han ved en Hændelse paa en
Urt, som bar et modent Frø; han tog noget
deraf og saaede i sin opspadede Jord, hvilket no-
gen Tid derefter frembragte en stor Mængde af
samme Frø, som han ved at kaage i varmt
Vand, mærkede paa Smagen at være Hirse.
Nu syntes ham aldrig at have smagt noget saa
behageligt. Nogen vil vel spørge, hvor han kom
til at kaage denne Hirse? Det forstaaer sig, at
han hertil behovede Træ, og deraf voxede adskil-
lige

lige Tornet hist og her; Han behovede og Ild,
og den bragte han ved Flintestene tilvegne. Kil-
de var der ogsaa. Men hvori kaagte han da,
ville vel nogle utsaalmodige Læsere spørge. Spers-
maal, da Aander og Genier staae baade mig og
ham til Dieneste; saadan en bragte ham engang
en Steenskaal. Hvorledes gaaer det til med
sligt i tusinde og een Nat? Dersom enten jeg
eller Abu Taleb holdte et Dagregister, da skul-
de alt dette have været mældet først, men nu da
vi skrive en ordentlig, sandfærdig, pragmatisk
Historie, saa er det en anden Sag. Jeg seer
vel, at nogle af mine Læsere smile og mumle ved
sig selv: En sandfærdig Historie, ja Uglopil.
Men jeg kan forsikre Dem paa min Ære, at
denne er udskrevet af Staden Basra dens Ar-
chiv, og at den er ligesaa tilforladelig, som Carl
den Tolvtes og Peter den Stores Levnets Bes-
krivelser ved Voltaire.

Nu levede den gode Abu Taleb ligesom
en Herremand, som man plejer at sige for et
gammelt, og maaskee urigtigt Ordsprog, og han
vidste ikke hvad han vilde giøre for Glæde. Han
spiste, og foraad sig ikke; Hans mange Netter
afbrøde ikke hans Sovn; Han var frisk, for-
nonhet, Maden sinagte ham vel, thi han aad ikke
uden

uden naar han var sulten. Alene Zainab sattedes ham, baade en Zainab i Almindelighed, saa og en vis Zainab; Han var nu i samme Tilstand, som vor første Fader Adam. Men jeg seer en høylerd Criticus med Rynker i Vand den sige: Dette er ikke Østerlandsk, men plat Siellandsk. Om Forladelse, Høvise Doctor, det er tungt, altid at have Buen spændt, Almene trættes, men her nu til: Neppe havde den gyldene Soel bebudet Dagens Komme, før Abu Taleb oprenst fra det moderlige Lene (herved men jeg Jorden, thi Siellandsfarerne bor og forstaae det) gif Dagens Fader i Møde; liig Sultan Adam, Jordens Monark, udstrakte han sin Magt (det er sin høyre Haand, thi veri sidder vor Magt og Styrke), og ønskede sig den, som forsøder Livet, der som en Perledruug befugter alting, hvis Ablade er Virak, og hvis Hovedpryndesser trætte med Solens Søster om Glands, hvis Elphenbeens Taarne bestikommie Ceylons Stridsmaend udi Hvidhed, og hvis hvælvede store Ebler bævner mere end Sneemosen (see Reiskes Proben orientalischer Poesie), hvis — men nok, jeg haaber, at de allerede allesammen forstaae, at jeg beskriver et Fruentimmers Skønhed; og dette Fruentimmer var Zainab for Abu Taleb. Kortelig, denne sidste

var

var lykkelig, undtagen at hans Zainab sattedes ham. Tiden saldt ham nu ikke mere lang, thi han havde lært at arbejde og forrette noget. Skade, at han en forstod Latin, thi ellers havde han sagt: Dii posuerunt sudorem ante virtutem. Nu sagde han det paa Arabisk, hvilket jeg baade for min egen, og for mine Læseres Skyld ikke anserer.

Men maaſkee mine Læsere, eller Læser, længes ligesaa meget efter Slutningen af denne Tildragelse, som jeg selv. Kun Taalmodighed eet Øyeblif. Engang Abu Taleb gik paa Marken, alene, det forstaar sig, stede et stærkt Lynild; En Mand i skinnende Klæder lod sig see i Lynilden. En Tordenrest hortes: Du Son af Othman, hvi smelter Din Siel for Zainab, den utroe Zainab vælter sig i Machmuds Arme. I det samme forestiltes dette for Abu Taleb. Han vendte Øjnene bort, og raabte: Mægtige Aand, skil mig ved Livet. Nej, ikke skal du døe, Du Bagdads Indvaaner, hundrede Zainaber skulle være Dine i Stœdet for den eene. Strax befandt han sig i en Pallads, opbyggt af pure Guld (thi det kostet mig ikke at bygge); der laae paa Senge af Elphenbeen og Solv, bedækket med Purpurtepper, de skinnueste Piger, ligesom Næples

Apollis tegnede dem med Farver, og Polycletus udhug dem i Marmor, men disse vare levende, og deres spæde Hud og bløde Kied vigede for og blev rød ved mindste Fingers Indtryk; De vare fuldkommen denlige, og intet Skul hørsovede Abu Taleb den Fornøjelse, at betragte alle deres Undigheder. Bordene vare af Perlemor, beklædde med Silkeduge, og — Dog maaßke mine Læsere skitte ikke om at høre det mindre Skionne beskrive, efterat De have hørt det Storre. Saa gik det Abu Taleb; han var lutter Øye for disse Skionheder, og jordiske Gudinder. Forsetter, Standhastighed, Wiisdom, Dyd, alt blev nu borte. Bløde Senge, kostelige Retter, Viin, Lediggang, Piger bragte Abu Taleb til at glenume alt, Verden, ja sig selv. I nogle Dage levede han i al Bellyst; men da begyndte Vænnelse, Kjædsommelighed, Fortryndelse, at indtage hans Sind. Alt hvad der var hændet ham, randt ham nu i Sinde; Han ønskede sin forrige Sand-Øe, Arbeyde, Sinds Rolighed, Kilbage, og Zainab troe. Den mægtige og gode Genius lod sig da tilsynne: Abu Taleb! Du har seylet, sagde den, men Du har seylet menneskelig; Du troede Zainab at være utroe, Dine gamle Lyster forestilte sig for Dig, Zainab havde lært Dig at elsker Kjænnet, det er let at falde tilbage

bage til gamle Vaner; Men jeg seer Din Anger,
 Du blev kun henrevet, men en undertrykt; Vil
 Du komme herfra? Af Hiertet ønsker jeg dette,
 svarede Abu Taleb. Strax satte Aalanden ham
 paa sin ene Binge, og forte ham i eet Øyeblik til
 Mosul i Zainabs Kammer. Denne Deylige
 laae næsegrius og bad med mange Taarer om sin
 Abu Talebs Kierlighed og Tilbagekomst. Usor-
 modentlig omfavnede han hende; Denne Glæde
 kan kun seles, men en beskrives. Aalanden for-
 klarede ham, at hun langt i fra at give Mach-
 mud Bisald, havde twertimod stedse viset sig
 streng imod ham. Aander bør trees; Abu Ta-
 leb troede af gandske Hierte, og var dersore lyk-
 felig. Men det er ikke nok, sagde Aalanden, at
 Du har faaet Zainab igien; jeg har og vundet
 Dit Pallads og Dine Midler i Bagdad tilbage.
 Utroe Tienere, Stiølmøftige Giceldnere havde
 mere ødeslagt Dig, end Din Overdaad. Jeg har
 paataget mig en Procurators Skikkelse, og jeg
 forlanger intet dersor, uden at Du stedse vil følge
 Dnyden, og det er jeg overbevist om at Du vil
 giøre, thi Din Dnyd er prøvet. Af, at nogen
 Aaland vilde og hos os forestille en Procurator, thi
 da var man dog engang vis paa at have en ærlig
 Procurator. Aalanden forte derpaa baade Abu
 Taleb og Zainab til hans Pallads i Bagdad,
 hvor

Hyor han forefandt alting i den gamle Stand. De levede begge forneyede sammen, thi De havde haft Umag for hinanden, og De troede hinanden. Og Abu Taleb blev ved at leve dydig, efter at have prævet Lasterne, og erfaret, at de ingen sand Forneyelse give; og han havde ved egen Overbeviisning lært, at intet er bedre end Arbejde, og nogen Modgang, og intet farligere og værre, end Lediggang og lutter Medgang. Dog foruroligede Lasterne, som han havde begaact, ham undertiden, og han prisede dem lykkelige, der aldrig havde viget fra Dydens Ven.

F r o d e.

En
Fortælling
ved
Forfatteren
af
Sigrid.

*Nunc Dea, (Concordia) regnorum numen communis
duorum.*

* * * * *
Anledningen er taget af Saxonis 5te Bog,
Pag. 81 - 84, og 86.

R i s b e n h a v n , 1774.
Trykt og saaes til Risbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

90013

2011208

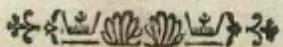
2011208

Anglo

Smellem Frode, den Fredegode kaldet,
som regierede i Sjælland, og Go-
thar, Konge paa Jædderen i Norge, havde
varet et langvarigt Fiendskab, foraarsaget
derved, at den første havde bortsnappet den
sidstes Dotter Alvilda, og endskønt han
derpaa havde gifter sig med Hende, saa kun-
de det dog ikke stille den Norske Konges
Brede; thi en vis Asbjørn, Thors Præst,
og en berømt Skald paa de Tider, opvar-
mede den ved sine Sange, og opflammede
jævnlig det Had, som da blusjede imellem

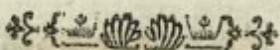

de Danske og Morske over de idelige Foris
rettelser, som de gjorde hinanden. Nord-
manden, stolt af sine Fjælde, af sine Kæf-
ter, af de sikre Besætninger, som Naturen
havde givet ham, foragtede den Danske,
hvis aabne Marker, og vidstrakte Seekyster
gave enhver Fiende let Adgang til at overile
ham. Chvind, en Dansk Skald hævnede
sine Landsmænds Ære ved at giøre Mid-
Viser over de Morske. I en af dem sagde
han :

Bag Fjælde Nordmand boer,
Han der sig sikker tænker,
Paa denne Formur traadser,
Og Fienderne beleer ;
Paa aaben Mark han ikke
Tør vred Mands Øye see,
Han ikke overvejer,
Alt Ded blant Klipper lurer,
Naar han adspredet der
Bed Danskes Hænder falder.

Op, op, I Danske Mænd,
 I Frodes Hofmænd stolte,
 De Silke Seyl opvinder
 Hent i forgylde Raae,
 Til Norge lader stande,
 Og viser Klippemand,
 At mod de Danske Helte
 Slet intet Skul for Døden
 Og for de blanke Sværde
 Frygtagtig Nordmand hielper.

Denne Sang blev optaget med saadant Bisald, at de fleste Danske lærte den uden ad, og sjunge den ved alle Leyligheder. Her paa fortrød Erik, en tapper Norske Herre, som da opholdte sig ved Frodes Hof, og havde ægtet hans Syster Gunvara. Han gik til Kongen, og besvørgede sig. Kongen meente, at de Danske kunde have Føje til at giøre Mid-Wiser over de Norske, siden de Norske havde giort lige saadanne over de Danske, og siden den Norske Konge paa Gedderen var da deres Fiende; men Erik fo-

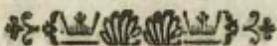

restillede, at de som nu vare Fiender, kunde om sehe Tid blive Venner, at saadanne for-
argelige Sange tiente ikkun til at vedligeholde
det ganle og ubillige Had imellem begge
Folk; at man skyldede endog sine Fiender en
vis Høyaatelse, at Kongen dog havde en
Norsk Prindesse til Egte, at der altsaa
vilde rinde Norsk Blod i den Danske Tron-
folgers Aarer, og endeligen, at Erik selv og
de flere Norske Missfornøjede, som opholdte
sig ved hans Hof, og der en lidet vilde bi-
drage til den Seher man haabede at erlange,
maatte over saadan Haanhed man udviste
imod deres Landsmænd, nedes til at forlade
Danmark, og at vende tilbage til deres Fæ-
derneland. Herved formaede han Kongen
til at give sin Mishag tilkiende udi saadanne
Viser og mod de Personer, som sunge dem;
hvorover de da en heller blev mere aaben-
bare suringne, men aleene i Lendom.

Da Tidende kom til Norge om den
Danske Flodes Udrustning, besielede en nye
Iver Asbjorns Blod; han segte ved sin
Sang at opmunstre sine Landsmænd til at
stride, som han dog ikke havde nedig, og
som han ogsaa kunde have gjort uden at tale
for-

foragtelig om deres Fiende, en betenkende,
 at han derved forringede sit Folks Tapperhed;
 Thi det er ingen Kunst at overvinde den
 Feige, og den som fluer, men at følde den
 Tapre, at drive den tilbage som staaer, det
 kan ingen uden en Heldt. Dog Alsbjørn
 fulgte sin Alders Fordomme, og sang:

Fra Sonden Hær fremfriider
 Udaf det bløde Folk,
 Det Folk paa Sletter boer ;
 Formasteligt det tænker
 Steengjærdet Land at vinde,
 Den kælle Nordmand kue,
 Til Lethræ Rige syne
 Gors senerrige Trop.
 Saa tænker Myg at jage,
 Den vrede funsend Bisørn ;
 Mon brummend Giedehams
 Forjage rivend Varg ?

Nej Vargen stolt gaaer frem,
 Og frugtsomt Faar opader;
 Den senerrisse Bamse
 Ey tusind Fluer agter.
 Langt bedre var det hienime
 I Fruer=Stuer sidde,
 Med Mee paa kielent Knæ;
 Langt bedre var det hienime
 I Dands paa Slet at gange,
 Og Mied af Hornet tomme;
 Langt bedre var det hienime
 For Jer, I seige Danske
 Paa Baenk at strække Eder,
 End staalsat Nordmand møde
 I Hilders Leeg den haarde;
 At komme, see og flye.

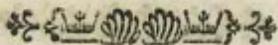
Gothar, som brændte af Begierighed
 efter Hævn, som ansaae Frode for en Rans-
 mand, en nedrig Ransmand, og som maalte
 Folket efter Kongen, gav denne Visse sit Bis-
 fald, og tenkte derved des sikrere at oppuste

Tap-

Tapperheds Gled i sine Undersaatters Hier-
ter, og at blive altsaa des vissere paa Sehe-
ren. Han erindrede ikke, at Foragt givt sik-
ker, og Sikkerhed Seheren uvist.

Frode derimod, oplaert af Erik, besoek
fine Folk, at stride med samme Mod som
deres Fiender, at være grumme i Slaget,
men milde efter Seheren, at bruge Forsigtig-
hed, saasom de havde med tapre og floge
Mænd at giøre.

Bed Rennesse kom det til en haard
Sætrefning, Seheren var lange twivlraadig,
og Gethar begegnede de Danske med al mue-
lig Haanhed, kaldende dem bløde og frygt-
agtige Folk, uvandte til at see Geirsodde
vendte mod Brystet, og blinke for Øynene;
Mere skikkede til at knytte Kærigheds Knu-
der af Elsferinders Haar, end at staae hvor
Pilehagelen fordunkler Solen. Da Erik med
fine Skibe fulde af missornshede Norske lagde
imod ham, sagde han: Nu begynder Stri-
den, thi Nordmænd figte imod Nordmænd.
Bud Slagets Begyndelse tog Asbjorn med
skelvende Haand sine Vaaben, og ved første
Vaabenbrag, som feede, saldt han afmægig

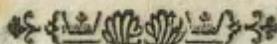
paa Dækket, og blev der liggende, indtil alting var forbi. En vind gik det ikke bedre, thi han bad ved Slagets Begyndelse at maatte blive sat i Land, estersom han havde noget nedvendigt der at forrette. Frode, som gierne vilde skaane sin Skald, lod ham ved en Baad bringe dit. Disse twende Helte vare altsaa tapre i Munden, men feige i Gierningen.

Slaget varede saa længe, at fast alle Pile og Stene blev bortskudte; Vandet fældt fuldt af Skiolde og af døde Kroppe, og alle Arme vare trætte. Man syntes at see Odin stride for de Danske, og Thor for de Norrøne. Midt i denne Uvished blev Gothar ved en Piil dødeligen saaret, og var det i den Tummel ikke muligt at sige, hvo der havde udskudt den; hvorover det Rygte udkom, at han var blevet føldet af Odin selv. Ved dette Fald komme Krigsfolkene paa hans Skib i Norden; deres Mod svandt ej, men de figtede nu uden Anfører, og derføre og uden Orden. Da de nu mærkede, at Modstand var forgivernes, og de frygtede for at blive indklemte imellem Skoldene og tagne til Fanger, saa gave de paa eengang et

et Raab fra sig, holdte sig i Hænderne, og sprunge over Bord; De skidde deres Skiolde over sig, sunke derved hastig ned, og blev saaledes uovervundne i Deden, og vedligeholdte det Norske Navn og Troeskab imod deres Konge indtil det sidste. De øvrige Norske Skibe blev deels borttagne, deels skudte i Siunk, og noale saa reddede sig med Flugten. Dog fulde de Norske en uhævnede, thi Frode mistede de Ædelste og Tapperste af sin Hær, og ingen var usæret i den, undtagen Eyvind.

Esterat Alsbjørn var kommet til sig selv igien, og havde faaet at vide hvordan det var tilgaaet, udbred han i disse Ord: Den forvorpne Daanelse; havde jeg kunnet bruge mine Arme, de Danske skulde en have vundet. Eyvind var en mindre tapper ved Tilbagekomsten; Havde jeg ikun været tilstæde, da skulde det en have været uvis, hvo der fældte Norges Konge.

Frode vidste en aleene at vinde Seher, men og at benytte sig af sin Seher. Uforstået seylede han til Jædderen, og som Gosthar havde ingen Son efterladt sig, og de Norske

Norske saae udi Frode Deres Prindsesses Mand, og han desuden lovede ey at ville beholde Riget aleene for sig, men at overlade det paa en vis Maade til Roller Eric's Broder, som var en sed Normand, saa bleve de saa meget des villigere til at overgive sig.

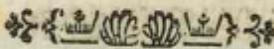
Nu vorste Modet paa den Danske Hær; Den meente ved egen Styrke aleene at have undertvunget Jædderen, og i Jædderen saae den gandske Norge. Nu begegnede den derover de Norske haanligen, og talede om at giøre dem til Trælle. Frode, som viseligen vilde foreene begge Folk sammen, kunde med al sin venlige Tiltale ey formaae den til anden Opfersel. Lykkeligen kom Religionen ham til Hjelp, thi Guden Ballder aabenbarede sig i Drømme for sin Præst Asgaut, og besalede ham at føre sit Grinde til begge Folk, hvilket og Asgaut gjorde ved følgende Sang:

I twende Første Helte-Folk
I Nordens vidstrakt Sne,
Hvi hade og bektrige I

Med

Med grusomt Mod hinanden.
 See Tiden nærmer sig,
 Hvorvel med langsom Skridt,
 Da Fælles Styrer, Troe
 Og Fælles Kærlighed
 Med eenigt Baand skal knytte
 Adskilte Folkestag
 Fra Elvens vide Mund
 Til Grønlands ævig Sne,
 Til Dofres høje Top,
 Til Finnens flygtig Boe.
 Da Dansk og Norsk skal være
 Eet Selskab og eet Folk,
 Og æwig Forbund skrives
 Paa Fienders blodig Ryg.
 Men æwig Vensteb, Fred
 Skal herske iblandt dem;
 Da Dansken Fortrin giver
 Til Fjeldets edle Son,
 Og Fjeldets edle Son

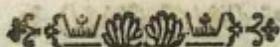
Til

Til Dansken Fortrin giver ;
 Da kæppes kun om Dyd ,
 Om Ere udi Trostlab ,
 Om Kærlighed til Land ,
 Til Kongen og sit Folk .
 Da sælles Sværd kun hvæsses
 Mod hint det mægtig Folk ,
 Ved Mælers Strandet hoer ,
 Af Gothiske Herkomst bramuer .
 Dog da det sielden drages ,
 Da Folk meer fredelig
 I sidste Tider tænker ,
 End nu da Jernet hersker .
 O at en ævig Fred
 Lyksalig giorde Verden ;
 Dog det kun Ønske bliver .
 I Haab af kommend Fred ,
 Af Fryd , Samdrægtighed ,
 Saa lader Avind fare ;
 Spor sommer ikke Helte ;

I ere begge Helte,
 Og ædelt Blod mon flyde
 I eders svolne Alarer;
 At boe paa Bierg og Slette
 En Mod og Manddonis gir,
 En heller dem bortjager.
 En god Opdragelse,
 Et fast og modigt Øye,
 Som uden Frygt paa Døden seer,
 Ufkyldigt, henbragt Liv
 Det Dyden bringer frem,
 Og Dyden elsker op
 Den sande Tapperhed.
 Dersor I Danße, Norske,
 Udstrækker Samfunds Hænder,
 Og tager broderlig
 Hinanden udi Favn!

Bulder blev i begge Forsamlinger; Glædes Bulder; De omfavnede og kyste hinanden. Saa længe Frode levede, var al Eventragt imellem dem aflagt, og de elskede hver andre

andre, som twende Folk; twende Riger, der havde sælles Konge. Dog Fred og Enighed blev bleve lagde med ham i Graven, og det blev efter Spaadommen forbeholdet de senere Tider, at tilvene bringe et stadigt Venskab imellem disse twende ædle Folk, som vi ville ønske, at maatte vedvare indtil Verdens Ende, og aldrig at spildes ved nogen Misforstaelse.

Mine Hændelser.

Bed
Forfatteren
af
Sigrid.

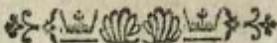
Quantum est in rebus inane!

Copenhagen, 1775.
Trykt og saaes til Købs hos August Friderich Steen,
boende i Skidenstrædet No. 171.

Gensom gif jeg i de myk begroede Sko-
ve; Tankesfuld blev jeg staaende ved
en af de ærværdige Høje, opkastet
til vore Forsædres Minde. Hellige og med
Mos bedækkede Stene! udbrød jeg, I vidne
om denne Gravs ukiendte Alder, I skiule
den Jord, som forvarer ukiendte Bene, nu
ukiendte, men engang noksom kiendte; I ere
Tidens Grændestene, Maal for dens Flugt,
og Evighedens Vidner; Al, hvad nytter det,
at trodse Skyerne med Pyramider, at opreise
Obelisker! Dunst, Forsengelighed! En mørk
Taage skiuler Hukommelsen; Alarene føre Nav-
net bort med sig til Forglemmelsens Land.
Her hviler maaskee den modige Kriger, den

stolte Erobrer, Friderik lig: Han lagde
 Land til Land, dyngede Sehervinding op paa
 Sehervinding, gik giennem blinkende Sværde
 til Wrens Tempel; Tusinde Ører med Krands-
 ser kronede fulde paa hans Dag; baaret paa
 Folkenes Hænder til Alterets Fod; den Ude-
 delige, Guderne lig, selv Gud, Thor i
 Styrke, Odin i Strid. Herligt var hans
 Endeligt: Folkene strømmede til, Euer sav-
 nede ham; dyrebare Skatter nedlagde, Skal-
 dens Sang, Evigheds Forvisning, Kicem-
 pernes Hulen, Underdanernes Modleshed; alt
 gjorde hans Liigfaerd prægtig. Staten ryster,
 dens Forsvarer er borte, ingen beskytter mere;
 hvo skal nu værge Riget? See, Skaldens
 Sang er forsvundet; Heltens Navn forglemt;
 baade Skald og Helt ere usodde. Sag Ere
 i rasende Krigs, ter Krester, lev sovnloose
 Mætter, lad Enkers Zaare rinde, haem dine
 egne, lid Smertes, Saar, Uroe, haab
 Udedelighed; og annam Forglemmelse til Be-
 lassing, Forglemmelse haardere end ont Rygte,
 de Erekières Pine, Ergierigheds Sovn.
 Men! — Signild sover maaskee her. Hvi-
 de Arme, funkende Øyne, runde Bryster,
 gu'e Haar, Undigheder, Smil, Elskov,
 hvad ere Í nu? Stev, Damp, komme til
 eders

eders forrige Intet. Mon den Eerde hviler
her? Sig, har du maalet himlen? har du
givet Hesten Evighed? Hvor er da din
Sang? Altting er stille. Den talende
Mund tier, det klare Øye slumrer. Tal!
jeg besværger dig; lad Høyen op; gaae frem
af din Bolig, og lær Dodelige hvo du ha-
ver været. Hvilket Syn! Høyen haver sig;
Hvilken Fornemmelse! Jorden ryster. Blege
Skygge vig! — Fremkaldet vil jeg tale.
En viser sig Eerd, Skien, Helt, eller Konge,
men den ukendte blant Sine, den Ubekyn-
rede om at være kiendt i Livet og efter Li-
vet. Staae Dodelige! tal med mig, og frygt
en Skygger. — Kold Sved fæd ned paa
mine Kinder; bange havde Grenland været mig
Eden, kun langt borte hersra; Dette eene
var mit Ønske; men Frygt naglede den flyg-
tige God. Mægtige Aland! stammede jeg ud,
Eyst at kiende din Person er nu forsvundet;
giv kun Ryne at gaae. — Men bie, og
bliv viis. — Han rerte ved mine Øyne,
og de mindste Ting blevé shulige, de mor-
kestे lyse, og de tætteste giennemsigtinge. Jeg
saae igjennem Høyene: Hisset laae Helges
Øsse blandet med Sigrun's; de liore
Øsser laae blandede sammen: Her sov den

mægtige Konge Ivar Bidsfadme; Utalelige Schervindinger, Lande dyngede op paa Lande, vare nu forsvundne; een Urne saitede dem alle. Hvilket Syn! Er det Signe? den Signe, for hvilken Hagbard lod sig afslive? usle Levninger af Signe! Jeg ledte efter den rosenrøde Mund, efter de glimrende Øyne, efter de milde Øyekast, efter de drenede Hænder; men hvad fandt jeg? Stov og Aske. Mit Syn udvivededes, det blev næsten grænd-selost. Monarker paa Thronen, truende Krigere i Marken, Elskere under skyggesulde Træer, Seemanden trodsende de rafende Bolger, den Grublende bleg over sin Bog, viste sig for mig. Allevegne saae jeg Henvmod, Forsængelighed, Ergærighed, Sorrig, Smerte, Latter, Gicærighed, Bellyst, Omsorg, Sygdom; men ingensteds Fortnyelse. Jeg saae Bekymring nage Kongers Hierter, Frygt bestorme Elskerens Bryst, Angest blande Bellyst med Bitterhed, Bellyst fedte Smerte, Slaven have flere glade Øyeblikke end Monarken; men ingen saae jeg nyde uafbrudt Glæde. Jeg vendte mine Øyne til en anden Side: Herlige Steder viste sig; Taarne trodsede Skyerne; Palladser saaes, Konstens Mestersykker; nylig Palladser, nu Grus;

Taarne

Taarne falde, den herlige Stad er nu en Steenhob. Euer opstige; og Magt, Herlighed, alle Konstens Vidunder, blive til Dunst. Alpells Farver, Scopæ Marmor, Lysippi Kobber, Menanders Vid, Sappho's Kialne Elskov, Heracliti Dybhed, Democriti Naturkundighed, Timæi Statskonst; alt bliver til Reg, og intet uden Reg bliver til-sovers af dem.

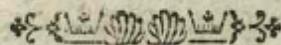
Melankoliske Skrygger! sagde jeg, hvorledes vil Kjod haabe Udsdelighed, naar Marmor forghaaer? Min Ven, er da ingen sand Gleede i Verden? — Jo, men der, hvor den mindst føges. Jeg har levet ubekymret, ukiendt; Min Gleede var at giøre Godt, og hvor Gierning en havde Sted, der havde dog Onske, der havde Suk; Letteligen fæde mine Dage, og nu hvile fædt mine Been.

Lad Guld og Démant dig en blinde,
Fæst en til Sslv og Glands dit Hjerte,
En Smiger troe, en Ere, Wind og Dunst.
Bethyng en Sicel med lærde Tanker;
Eet Øpheblik i Fryd henlevet,

I Fred og Roe og sande Glaeder,
 Langt meer end tusind Seeler veyer
 Paa Throne udi Krig og Purpur.
 Den Lærde Navn og Ere kieber,
 Og Sundhed, Roe og Hvile, taber,
 For lutter Klygt og Tankers Hiernesspind.
 Han Godt og Ret at giøre glemmer,
 Og mister Hvile, Liv og Glaede,
 I det han verom tænker, taler.
 Dit eget Hiertes Bidne,
 At du dig har beslittet
 Paa Mennesker at elſke;
 Det eene Glaede giver.
 Bort Høghed, Purpur, Throne,
 Ved jer jeg en blev daaret;
 En sommerblide Aften,
 En Lærkes muntre Dræde,
 En Bælkes hndig Susen,
 Et Suk i Signes Arme,
 Et Blink af klare Maane,

Og, mere end alt dette,
 En Ulyksaligs Taare
 Med kærlig Haand astorret,
 Mig mere Glæde skienfed,
 End da sig Norge bryed
 For Haralds tapre Kaarde,
 For lykkelige Voldsmænd,
 Stor ved udøvet Uret,
 Ved Blod og Mord fornøjet,
 Som tusind Taarer voldte,
 Og ej een Taare fulte.

Men du tier, twiler du ? Welan,
 med hvem af Nordens gamle Helte vil du
 tale, med Ivar Bidsadme, med Harald
 Hilldetann, med Knud den Store, med
 — Lad mig faae Ivar i Tale ; Han var
 saa mægtig, saa riig, saa lykkelig i sin
 Tid. — See did ! — Heyen aabnede
 sig, Luer stege op af den, Jorden skjælvede,
 et sneehvidt Hoved med funklende Øyne rei-
 ste sig op af Graven ; og jeg herte denne
 Sang :

Hvo Dedning Uroe gior,
Hvo vækker Konger op,
Ham Næstrond plague skal,
Hvergelmer stikke blodig.
Urolig vel jegsov,
Men dog en Søvn det var;
Nu atter Plage finder,
Lig den jeg fandt i Live.

En Poetisk Henrykkelse kom da over mig,
og jeg svarede ham i Sang:

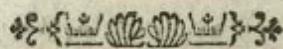
Du Plage fandt i Live?
Boer Plager da paa Throner?
Kan Ere Smerte finde?
De stolte Danskes Lande,
Det tapre Gothiske Rige,
Hint mægtigt Folk ved Mæler,
Ja Angler, Saxer, Bender,
Dig jo til Fode fulde.
Du vinked, strax kom Seyren;

Du

Du stampet, Throner sunke;
 Du tælte, Folk tilbade;
 Du bed, og alting skeede;
 Hver kan da Plage findes?

Ivar svarede:

Jeg alt kom til at skælve,
 Men selv dog skælvede;
 De stolte Danske twang,
 Men en mit eget Hierté;
 Ved Mord, Ferræderie,
 Jeg den i Aget spændte;
 Min egen Dotter sveeg,
 Min Svigerson afslivte,
 Den tapre Helge dræbte
 Ved licere Broders haand.
 Mig Rygtet gjorde stor,
 Mit Mod Ja dertil sagde;
 Men Sindet andet sandt.
 Jeg Folk paa Flugten jog,
 Men en mit eget Hierté.

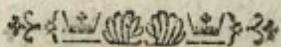
Til Rusland skibet jeg;
 Mig Plage dihnen fulgte,
 Ombord med mij den gif;
 I Seylet Angest sad,
 Ved Styren Smerte stod,
 Og Uroe Skibet drev.
 Frygt mig Erobrer gjorde,
 Oval mig blant Helte satte;
 Ved Seyers Raab og Skrig
 Jeg for mig selv bortsydede;
 Men Hervedes Gudinde
 Paa Thronen pinte mig.
 Hvor oste har jeg enstet
 En Træl ved Led at være,
 Og ubemerket for Verden,
 For Gud, og for mig selv,
 I Merke have lever.
 Nu Odin selv er borte,
 Kamp, Strid og Nederlag,
 Jeg ikke mere under,
 Den Glede jeg vist hanbed;

Nu ingen Lise findes;
Uroe mit Alt er blevet.
Ad Død forgivæs vinker,
For at til intet giores;
Naar Verden reent hensalder,
Da først min Plage vaagner.

Mit Hjerte ynkedes, mine Knæ stødte sammen, Taare runde, og jeg tiltalede Ivar saaledes:

Af, at du en var sed,
Du ulykselig Konge!
For alle andre stor,
Men lidet for dig selv!
I Verden stor og mægtig,
I Graven ussel, ringe!
Jeg ikke med dig hytter;
Land, Rige, Erælle, Seher,
Jeg ikke eftertragter;
Naar jeg kun Fred maae nyde.

Ulyk-

Ulykkelige Store !
 Stor i Usalighed !
 Af Plage , Smerte , stor !
 Med Konst og Mehe du
 Dig Hær af Plager skabte ;
 Du sik alt til at græde,
 For selv at følde Taare.
 Ulykkelige Store !
 Stor i Usalighed !
 Jeg Prunk og Pragt nu skyer,
 Min Lykke fatter nu.
 Sig, om ved Ingiallds Dod
 Du Glæde fandt i Hierté ?
 Om Helges Drab Dig glædte ?
 Om Sielaad undervunget
 Fra Angst og Smerte friede ?

Ivar sang unkeligen :

Et Øyeblik af Glæde,
 Med Galde , Malurt , blandet,

Ey

En Sæclers Smertes dæmper. —
 Dog Alsfader ad mig vinker,
 Ewig Tanshed mig vaalægger.
 Sorg og Angst og Smerte quæle.
 En nogen Pinsel lignes kan
 Med en oprørt Samvittigheds.
 I Dret Myrdte frige nu,
 I Deres Graad jeg sunker ned,
 For mig det til et Ild-Hav blir.
 Slug Jord, slug mig strax op!
 Men Jorden paa mig vejer,
 Trest, Lise, Haab, forsvinde.
 Jeg sunker hen i Mine;
 Dog ey til intet bliver.

Ivar sank ned; græsseligen brælede han;
 Jorden rystede, da han snoede sig i den: Tre
 Gange hævede han sig, tre Gange sank han
 ned igien; Flammer stege i Veyret, de cirk-
 lede sig op til Skyerne; Jorden lod sig he-
 re, og Biergene gave et dumt Gienlyd. Næ-
 segrus saldt jeg paa Jorden, og laae længe
 af-

afmægtig. Endeligen rørte een ved mig, og sagde : Stat op ! Saa modnes ulyksalig Glæde, saa endes Storhed bygget paa Menneskers Elendighed. Jeg saae min Bedsgager stift an : Har da ingen været lykkelig uden du ? eller dine Bøge ? — Nej, sand, bestandig Glæde, saa megen Verden giver, finder ingen, uden han lever saaledes. Vil du overbevises, vil du høre den Viise, den Værde, den Kloze, tale ? — Jeg gav mit Samtykke hertil. Han slog med sin Kiep paa en prægtig Grav ; Marmoren aahnede sig, en Graæsflægget stod op, og sagde :

Sødelsen jeg nusov,
 Og fra al Mehe hvilte ;
 Men en mægtig Arm mig vækker,
 Og til Livet falder frem ;
 Livet, som mig Møye voldte,
 Livet, som jeg ikke ønsker
 At begynde nu igien ;
 Nej, kun Livet Priis fortiner,
 Fordi det til Doden fører ;

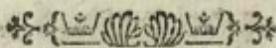
Doden Livets Fordeel er,
Doden Livet avler frem.

Forundret siod jeg: — Og du, du
besørger dig og over Livet? Du var riig,
æret, viis; Du hændrev din Tid med
Kundskab, med Videnskaber; Du var Ver-
dens Lærer, Münster, Ere og Forundring.
Den Gamle smilende, og sang:

Jeg Kundskab estertragted,
Jeg i det Dybe grandiske,
Med Tanker Himlen maalte;
Jeg Fiske, Fugl og Orme,
Stæd, Næring, Alder, viste;
Hvert Blomster kiendte jeg,
For mig var intet skjult;
I eget Maal jeg tælte
Med hver en Slægt da levte,
Med fordum Verdens Slægter,
Fremfarens Alders Gierning,

Og Altings skulte Væsen,
 For mig var aabenbaret.
 Jeg dynged Beger op,
 Mynt, Planter, Malerier,
 Mit Huus staffered ud.
 Jeg ved heel lærde Skrifter
 Mit Navn navnkundigt gjorde.
 Jeg skulte Ting for Lyset drog;
 Og Verden lærte, hvad var glemt.
 De Ting, som saa og ingen vidste,
 Hmedens de tildroge sig,
 Med uspart Flid til Lyset bragte.
 Dog Glæde svandt for mig;
 Jeg den i Uroe søgte,
 Ved vaagne Nætters Flid,
 Og ved utsalte Meyer.
 Jeg Ære estertragted,
 Og Glæde svandt for mig.
 Den Glæde, som ved Siden

Og rundt omkring mig spirte.
 Umerket jeg den Usle saae,
 Han græd og Haand udstalte;
 Jeg Melkevenen maalte.
 En usorserget Moe
 Om Mand og Udsyr bad;
 Hos Nepos jeg det Stæd
 Om Thebens Heltes Rundhed.
 Henrykt betragede;
 Latinen var saa skien;
 Men Msen ugift blev.
 Goddedig Gavmildhed,
 Mild Smil en Hierte rorte.
 Jeg aldrig Navn af Fader,
 En heller Mand, mig ønskte,
 Men Romersk Egte-Skit
 Jeg paa min Finger vidste.
 Nu jeg i Grav er segnet hen,
 Min Lærdom mig en nyttet;

Alting paa myt her læres maae.
 En Dunst min Wiisdom var.
 Af, at jeg for den Hungrige
 Mit Brod der heller havde brudt!
 Af, at jeg Nogen havde klædt,
 Og elsket Gaver op!
 Men jeg, hvad nær var, glemte
 For gamle Ting at sege:
 En Codex, Mynt, og Plante,
 Mig Gud, mig selv, og Næste,
 Af Hu og Sind reent bragte.

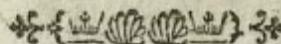
Forvirret stod jeg, længe taus. Nytte da
 Videnskaber ikke? brod jeg endeligen ud; Er
 Kundskab selv forsængelig, skadelig? Den
 Gamle svarede:

Ey Kundskab, Lærdom, skader,
 Maar man den ret kun driver,
 Med God paa Jorden staer,

Og

Og Himlen har i Øye ;
 Naar man Pligt, Skyldighed,
 For graadig Lyst en glemmer ;
 Naar Verdom vendes an
 Til Verdens, Næstens, Nutte ;
 Naar paa vor korte Levnets Stie
 Vi stærke Maalet en forseyle ;
 Naar Gud den Fakkel er,
 Hvorved vi Sandhed sege ;
 Naar Lyst til Broders Bel
 Boglysten overvejer.
 Da salig vi paa Jorden er,
 I Himlen ogsaa salig ;
 Vor Kundskab da os Glæde volder,
 Vor Glæde da ved Kundskab vorer.

Her svante den Gamle. Unge, Gamle,
 Mænd, Kvinder, Krigere, Dommere,
 Skionne, Grumme, Konger, Hyrder, sve-
 vede da alle sorbi mig ; men ikke een, som
 B 3 harde

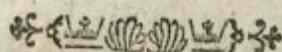

havde været lykkelig, sandt jeg blant dem alle. Man klagede over ilde opfyldte Ønsker, over Bellystis Ekkelshed, over Kroners Hyrde, over Livets Korthed, over Forneshellers Damp, over Sygdoms Haardhed, over Lysters Kædsommelighed, over Forneshellers Undervægt imod Indbildningers Forestillelse, over Ærens Skygge, over Skienheds Flugt — over alting. Ude af mig selv råabte jeg: Er da ingen fornøjet, ingen lyksalig, paa denne Jord? Hvad er Alrsag hertil? Min Bedsgær sagde:

Enhver jo estertragter
En anden Stand end sin:
En Jæger Hyrde vil,
En Hyrde Jæger være;
En Bonde Borgerstanden,
En Borger Herre - Vilkaar,
Med Iver esterstræber;
En Herre sig paa Thronen
Med Magt vil svinge op;

En

En Konge paa sin Throne
Besaler, nyder, sover ;
I ævig Cirkel gaae
Hver Dag de samme Plager,
Hver Dag de samme Glæder.
For mig sig alle bulle,
Og ingen er mig troe ;
Ey Ven i Lykke liendes ;
Af at jeg hørde var !
Ey nogen i sig selv,
Ey udi eget Herte,
Ey udi Pligters Sodhed,
Sin Glæde finde vil :
De Mennesket afflye,
Og Engle-Rang attræae,
Nu Dyrrets Lykkeprise.
Enhver udi sin Stand
Fornøjelit kunde leve,
Maar han ey mere vinstte,

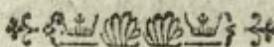
End hvad han saae og nød ;
 Maar han de Lyster smagte ,
 Som rundt omkring ham vrimle ,
 Ukjøbte , rene Lyster ,
 Som aldrig Anger volde ;
 Maar i hans egen Egn
 Det Nu , han nu oplever ,
 Han Lid og Stad indskräntte ;
 Og i sig selv sig sovte ,
 Og egen Glæde sollte ;
 Lod andre deres myde ,
 Og selv sin egen nød .
 Maar han med fuld Forvisning
 I andet Liv forhaabte
 Den Glæde og at smage ,
 Som han i dette nød .
 Da rolig Doden skues ,
 Da Livet er kun Fryd ;

Han

Han det som Giest forlader,
Fornehet med sin Skiebne.

Her holdte han op, og jeg hang ved hans
Hals, og greed, og sagde :

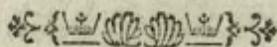
Glæde volder disse Taare,
De af Bellyst strømme ud :
Bellyst nu mit Hierte eyer,
Neen, uskyldig, himmelsk Bellyst.
Hvilken Bellyst, Gud at skue
Udi sine Gierninger !
Hvilken Bellyst, med sig selv,
Med sin Næste og med Gud,
Fred udi sit Hierte have.
Intet Rigdom herimod,
Intet Scepter, Throner, veje,
Lærdom selv den vige maae,
Bellyst meer end Kundskab vejer.
Nu jeg finder at jeg lever,

Nu min Værelse jeg smager,
 Nu jeg Luther Glæde er.
 Jeg før Glæde estertragted,
 Dog den flyede for mig bort;
 Overalt jeg Glæde sagte,
 Dog det rette Stæd en fandt;
 Rundt om mig jeg ester Glæde
 Mig udstrakte, famled, ledte,
 Aldrig dog jeg sik den sat,
 Til jeg udi egen Barm
 Følte, og mig selv nu greb;
 Der forundret Glæde fandt,
 Og for Glæde mig ey kiendte.
 Glæde, du min elsket Ven,
 Du, jeg længe har opsegts,
 Du nu hos mig skal forblive,
 Vi af twende blive een;
 Hvor jeg staer, og hvor jeg gaaer,
 Stedse skal du hos mig være,

Udi Sundhed, Sygdom, Død,
 Udi Marke, Enge, Moser,
 Udi Skov, paa Sletter, Heder,
 Udi Dal, paa Bierge = Top,
 Udi Selskab, udi Ørl,
 Paa min Hest, og paa mit Skib,
 Hos Virgil, Horaz og Snorre,
 Naar jeg Davids høye Sange,
 Og guddomlig simple Lære
 Hos Matthæum overvejer ;
 En min Glæde, Wellyst er,
 Uden Sorg og mindste Nag,
 Neen, uskyldig, og bestandig,
 Dog af Grad forskiellig, og
 Snart alvorlig, snart og munter,
 Snart andægtig, lystig, dyb ;
 Let, som Bækvens sagte Rusen ;
 Vældig og med Stremmesart ;
 Hæftig, som et Vandfald, der

Udi

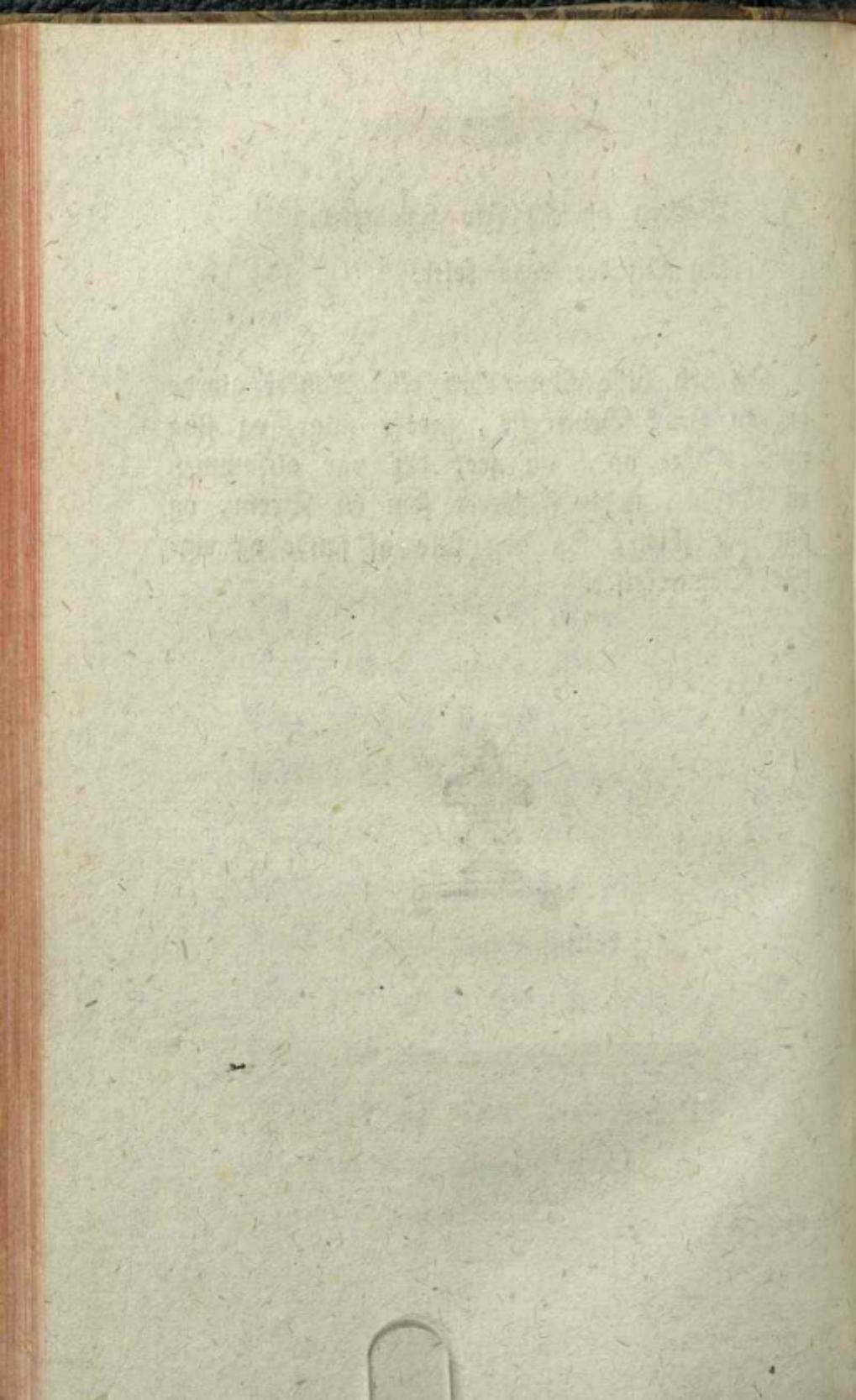

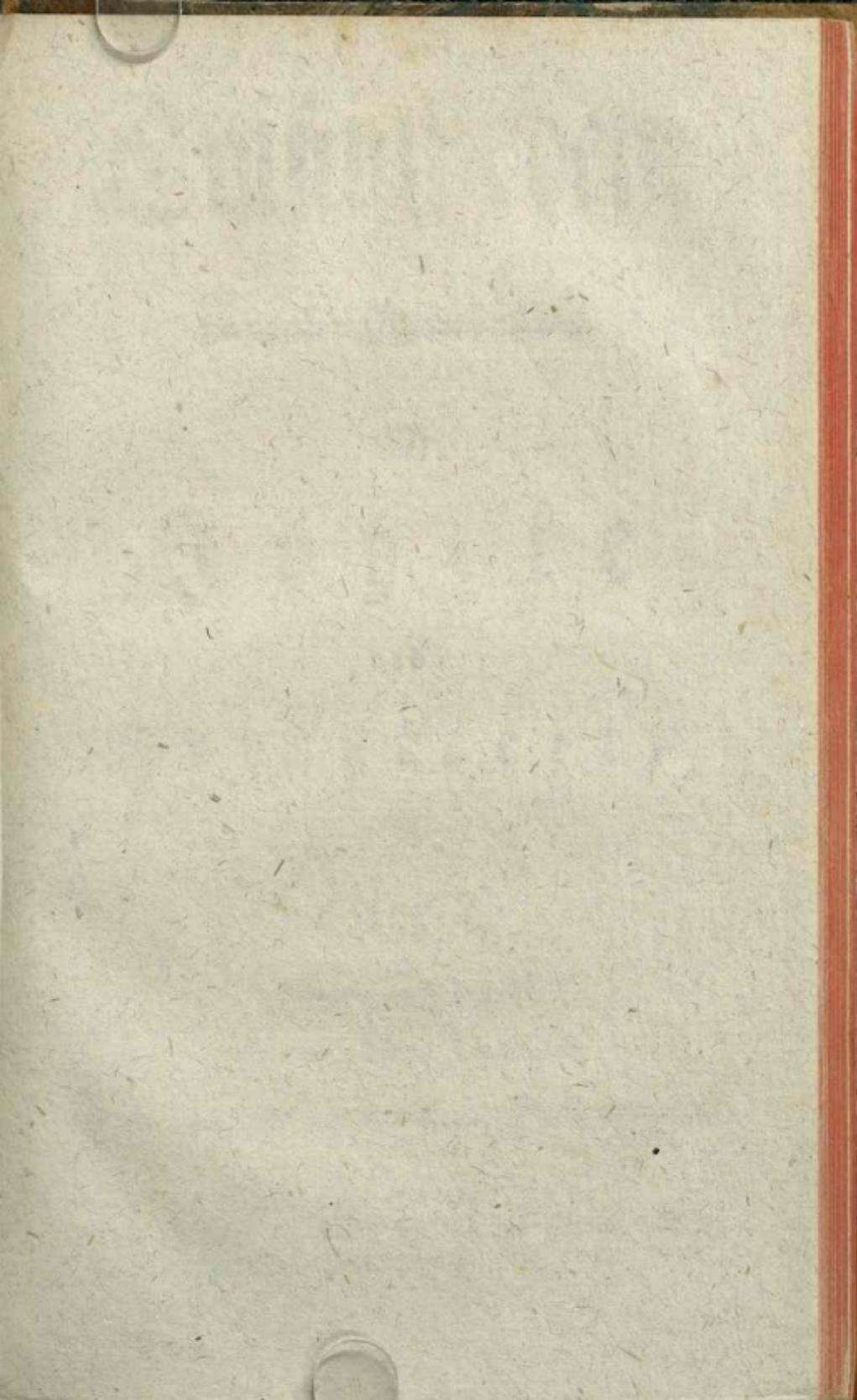
Udi Grund mod Klippen støder,
 Og sit Vand mod Hjulnen spruder.
 Saa ved Esaiæ Sange
 Aand og Sind de løftes op.
 Vellyst udi Marer Isber
 Med en sød Fornemmelse ;
 Naar Ulysses Hjemmet næer,
 Og ved Penelopes Side
 Sorg og Kummer Afsked giver.
 Mig Homer og Bibel skænke
 Vellyst af forskellig Art ;
 Begge sode , begge rene,
 Ved den første Sicelen frydes,
 Tanker lades endda Plads ;
 Men den anden Sicelen eher,
 Gier, at den forglemmer sig,
 Udi Gud sig reent nedsenker,
 Og hamcene elsker , ærer,

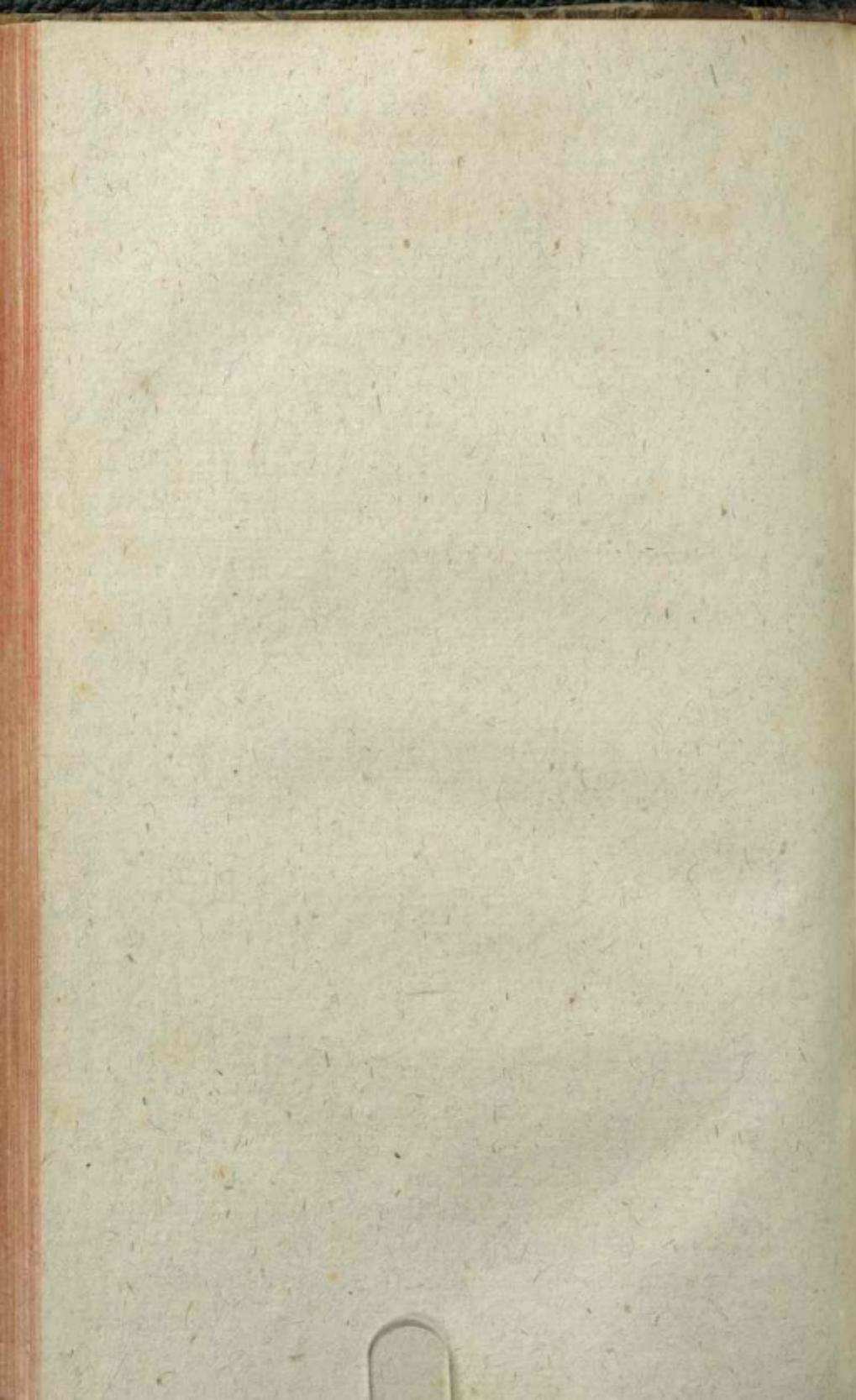
Verden og sig selv forgiætter,
Og Alsfader eene føler.

Og ved disse sidste Ord eller Tanker gjorde
jeg en stark Bevægelse , snoede mig , og slog
mine Øyne op , og see, det var altsammen
en Drom , noget forvirret som en Drom , og
om ikke stion , saa dog fuld af sande og rig-
tige Bemærkelsær.

Ewigigheden.

En
Gedylle
ved
Forfatteren
af
Sigrid.

Amant alterna Camoenæ.

København, 1775.
Trykt og saaes til Købs hos August Frederich Stein,
boende i Skidensstrædet No. 171.

magazine

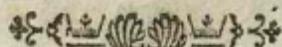
Volume 3

1793

Palæmon og Menalc paa eet Stæd komme sammen,
Sig satte under høy harmonisk hydend Furre.
Den blanke Maane sig i jævne Bolger speylte ;
Alt om dem siille var, og Zephyr eene aanded
I ranke Furretræe, og Balsom dunstet ud.
Den alder - hoyed Tityr med dem : Folge var.
Her gammel Trætte yppet blev om Fortrin udi Sang:
Lad Tityr os nu domme, den seyrest Skald i Skoven.
Om jævne Marker syng du først ; om Bakker, Skov, jeg
 siunger ;
Menalc saa talede. Velan, mit Winde hertil gives :
Til Svar Hoe - Hyrden gav ; min Hoe dit Haar skal
 overvinde.

Begynd du forst Menalc, mig derpaa Raden træffer;
 Og lige mange Vers til os afmaalt skal være.
 Af Hiorden beste Kalv skal med dig følge hjem,
 Om Tityrs Dom dig Prisen, og Tabet mig, tilkiender.
 Jeg derimod tre Gaar, Menalc den rafse svarte,
 Af Hiorden sætter ud; men du dem forst skal vinde.
 Forundret eders Jid og Drift jeg hører an,
 Den gamle Tityr sagde; men Alderdommen mig
 Til at adskille sligt heel ubeqvæm har giort:
 Jeg nu en soler som i Almaryllis Dage;
 Min Jld er slet forgaaet; dog vil jeg det nu probe.
 Og her Menalc begyndte; hans Rest i Vierget gialdt.

Menalc.

Dryader hører til, og Oreader tier!
 Om Skove vil jeg flunge,
 Om mos-begroede Top, om Vandets høye Falde,
 Om Bækbens sagte Rusen.
 Imedens Faaret gik, og Blomster-høye sogte,
 Jeg vdi Lynget laae,
 Ved Goden af Steen-Eeg, udstrakt paa Limian,
 Og Bien om mig surret.

Palemmon.

Hør, Flora, hør min Sang! Du Hyrders Tross,
 Bubona,
 Unnam min Tale nu!
 Jeg flunge vil om Mark, om Engens guie Blomster,
 Om Myrten og om Anemon.

I Rosmariners Skygge, jeg Koen saae i Græs
Til spilte Øver gange.

Mit Løye Klover var, og Mælken var min Drik,
Omkring mig Fræser quækket.

Menalc.

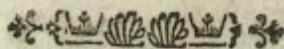
Steen-Eegen Skygge gav, og Solens Straaler brod;
Menalc imedens pusied;
Thi Delos Gud ham brændte, og Rosmarinens Lavhed
Beskyttet en Haas Isse.
Med mit Haar Zephyr leegte, og giennem tykke Buske
Jeg Solen saae i Vandet.
Udi hver Bolgefast Dianæ Broder spilte,
Og Glæde spilte med.

Palemmon.

Mig Zephyr førte til en yndig Dunst af Myrten,
Med Rosmarinen blandet.
I Skov er dumpig Lugt; paa Mark man Mande drager,
Og suer Sundhed ind.
Der giennem tykke Buske en Verdens Hye sees;
Her uden Skul og Dælle
I Majestæt det skues, i Sse, Rør, Vand og Rose,
Og alt blir Lys og Liv.

Menalc.

I høye Ege-Top sig minstre Gag bestræber
At Magen tage ind.
Bogfinken Øret fylder, og Faarets spæde Brægen
Om Elstov minder mig.

Lil Sial mit Dre bliver, til Folelse mit Sind,
 Naar Matternalen triller,
 I Buske, Skove boer, og alt med Sang opliver;
 Jmedens Marken tier.

Palemmon.

I Skoven Ravne skrige, der Uglen tumler sig,
 Og Kragen har sit Leye.

Mit Syn knap Drnen folger, i Skyen den sig svinger,
 Og hen til Solen søger.

Mit Dre Lærken fryder, den uden Ophold sunger,
 I Vaar, og Høst, og Sommer;

Den Aften, Stiernen hilser, og Dagens Komme priser,
 Naar Matternalen tier.

Menale.

Nyt Syn mit Dre glæder, hvorhen jeg det end vender,
 Nye Udsigtaabner sig.

Snart Bierg det Grænse sætter, snart over Bierg det
 seer

I Lov - beprybbe Dale.

Nu Busk i Rader mode, nu sirsede rundt omkring,
 Nu Skov, som Himlen truer.

Solv - Bølgen vælter sig i høylyst grønne Græs,
 Og rinder sagte bort.

Palemmon.

Før latter Syn du intet seer, Træe, Balkker, Maal dig sætte,
 Forvildet er dit Syn.

Du aldrig skuer klare Dag, ved halv Lys alting seer,
 I Mørket sledse traver.

Men

Men mit Syn Himlen ender, umaaletigt det er,

Og ingen Hinder finder ;

Min Hjord jeg overseer, og intet mig undgaaer,

Mens Haaret borte bliver.

Menalc.

Jeg flyrter, Haaret kommer, min Rossi det kiender strax,
Hen til sin Hyrde iles.

Maar jeg dets Uld afslipper, det kælent seer paa mig,
Og rolig, stille staer.

Jeg det til flydend Bælte, og kælig klare Vand,
Med kærlig Omhue fører.

Din Koe af Hede bisser, forgivæves søger Eye,
Din Mark ey Skygge har.

Palæmon.

Din Løn henriver hvasse Torn, og Haarets lodne Klædning
Paa skarpe Pigge hænger :

Maig Kven Føde giver, og spændte Over nære
Min Kone og de Smaae.

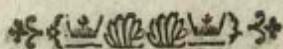
Om Heden end mig brænder, jeg mandig seer dog ud,
Og Mælken sødt da smager ;

Min Thestylis med egen Haand ved Hjemkomst mig astorrer,
Og sætter Børn paa Knæe.

Menalc.

Jeg Heede ikke finder; Kun den Lycoris volder ;
Hun skules i hver Buste.

Med eet du alting seer; og Thestylis kun seer,
Maar hun for dig sig viser.

Lad Zephyr Lovet rsre, strax her Lycoris er,
I Dalen siules hun;
Lad Raae bag Busken springe, Lycoris strax i Sindet
For Hye malest staer.

Palæmon.

Din Elskov sværmer fun, det Skov og Dale volde;
Mig Marken Sandhed maler;
Jeg Thesstylis seer komme, langt over gronne Enge,
Mod hende Hiertet flyver.
Ret som paa tyk-bevoret Slette,
Brandgule Lilie Skinner frem.
Ved eget Skin vort Hye lokker,
Saa Skinner Du blant Drinderne.

Menalc.

Lycoris gaaer; man Juno seer: hun smiler; Venus smiler,
Og Gratier om hende svæve:
Hun siunger; Mattergalen tier, Stillitsen hører til,
Og hver en Nymphe mærker.
Op under hendes Fied den kælne Rose vorer,
Samt Lilier og Lavendel.
Selv Tiger Bildhed mistet, for hendes God sig boyer,
Den slukker, og blir tam.

Palæmon blev nu taus, og Tityr Prisen domte,
Menalc at høre til, og Maanen svandt bag Bierg.
Hermed blev Striden endt; Menalc blev Egnens Skald.

Haldan.

En
Hyrde = Tildragelse,

ved
Forfatteren
af
Sigrid.

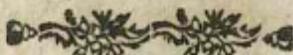
Omnia vincit Amor.

København, 1775.
Trykt og saines til Købs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

Hvilke Stokke! liære Asgeir! Saadanne findes nu en meere i vore Skove. Naturen eldes, og astager ligesom Mennesket. Hvilke Kraester maae en de have besiddet, som have lagt dem oven paa hinanden, og dannet saa værdig en Boslig sor vor store Thor. Ja Haldan, svarede Asgeir, vi naae en meere vore Fædres Alder, vore Kraester forsvinde. Min Fader har fortalt mig, at hans Farsader fortalte ham i hans Ungdom, tretten Vintre før den store Bielke i vor Gaard blev lagt, at de Stene, som sees uden for den, bleve i hans Ungdom fastede af de da levende, og at de agtede det for en Leeg; og jeg kan ikke rokke een af dem. De ligge og saa vidt fra hin-

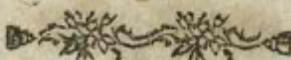
anden, at jeg kan ikke naae det halve Maal med meget mindre Stene. Blive vi ved saaledes at astage, da komme vi til at staae ved Siden af Dværgene. Desværre! alting hælder til Undergang, og Tiden fremskrider, da Verdens Bygning skal falde, og opbrædes, og denne Thor opsluges af Fenris Ulven. Men see den Skare, som kommer der! Det er Ballders = Boerne, sagde Haldan, saae foragteligen paa dem, og vendte Ansigtet bort. — Du vor Dals Smykke og Skield, sagde da Asgeir, ilde er det dog, at Maboer, Folk af samme Sprog, Folk der dyrke samme Guder, skulle saaledes have og bekrije hinanden. Det Blod vi udøse, var bedre anvendt paa at tage Bytte fra Drakensernes Beboere, at deele os i Rovet af Petto Lands Indvaanere, eller og at bestride det siolte Rige ved Micleren, som bilder sig ind at have Fortrin for alle sine Maboer, fordi Odin er død og begravet hos det. — Ved disse Ord funklede Haldans Øyne, han strakte sig ud, ligesom en ung Biørn efter den frysigtige Hare. — Tael ikke saa, svarede han, de af Ballders fortiene vort Had; hvor ofte have de en bedrovet vore Kvinder? hvor ofte hortsført vore Maer? vore Gedder bræge i deres Egne.

Dette

Dette bør hævnes; og da er det lidt at sprege Upsala Konge, at vise ham at Odin ogsaa tilhører os. Men hvor kommer den hndige Harpe-Lyd fra? Han vendte sig, og se, en Skare af Wallders Piger fremgik. Alle vare de iforte sorte Trener, med røde Skørter. De havde høje og beshede Skoe paa, og de sjunge denne Sang Thor til Ere:

Thor, du Mægtige og Gode,
Du, som skyrer Himmel, Lust,
Du med Lynild Jætter treffer,
Du med Hammer Trolde slaaer!
See paa elsket Folk hid ned,
Lad vor Sang dig vel behage,
Glem Thrudvanger for en lid!
Nordmeend tag dig stedse an,
Og lad Verdens Skræk dem blive!

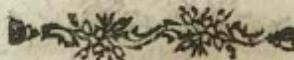
Hvilke skonne Haar! de gule Haar
drage mit Hierte til sig, raabte Asgeir ud,
og pegede paa Anførinden af denne Trop,
den unge Hildegard. Hun vilde være skien,
svarede Haldan, om hun en var fra Wall-

ders; og med det samme begyndte han at
gaae. Alsgeir holdt fast paa ham, og sag-
de: Hun er skien som Freya, og er hun
ikke fra Hallingdalen, saa er hun dog Norske.
Denne glædelige Tid, da Fæsten udbreder
Træghed allevegne, og gier af Norges mange
Beygder kun een Beygd, den bor vi be-
tiene os af. — Gier som dig behager,
var Haldans Giensvar; men Had til Vall-
ders skal altid boe i dette Bryst; og der-
med gik han fra ham. Hildegard nærmede
sig derpaa, hvorvel langsomt og frugtsomt,
til Alsgeir, og spurgde: Hvo var denne
Kæmpe? han syntes mig at være Thor, der-
som han ey havde have Hallingdalens Dragt
paa. — Det er Haldan. — Haldan!
raabte hun, og traadde nogle Skridt tilbage,
han, sin Dals Wre og Beskytter, og vor
Dals Skrak, han see saa edelt ud! Man-
dig har jeg altid forestillet mig ham, men
ikke — Her taug hun, dog hendes Dyn-
ne talede. Men hvo er du? spurgte Als-
geir, mon Freya, nedsteget fra Folkvan-
gur, for at forlige twende Helte-Holk? —
Nej, jeg er en ringe Vallders Pige; min
Fader hedder Gutterm, og Moder Ragn-
hild; De have altid afmalet mig Haldan
som en Ulv, begærlig ester Blod; men hans
Dynne

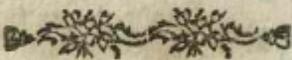
Dyne see saa milde ud. — Skjonne Hildegard! forsøg at temme denne Ulv, og stift derved Fred imellem twende Naboe-Folk, der ere hinandens Kierlighed saa værdige.

Jeg gjøre det? Foreldre byde at have eder; jeg have saa ofte berøvet og ængstet os; vi kende ingen andre Fiender; Men, et kraftesløss Ønske, at Haldan ikke var en Hallingdaler, er alt hvad jeg formaer. Et tilbageholdet Suk brød ud, og Vand stod i Dynene. Derpaa gik hun frem til Thors Tempel, og Skaren fulgte hende. Den første hun saae der, var Haldan, som i blant mange andre stod ved Alteret, hvor Asbjørn, Hallingdalens Præst, gjorde Offer for sit Land. Men i blant al denne Mængde fulde hendes Dyne ved en ukjendt, dog mægtig, Kraft paa Haldan allene. Hun redmede, og havde gaaet tilbage, hvis en Gudstienesten drev hende frem. Dog mærkede ingen disse hendes Bevægelser, fordi de alle havde Dynes og Tanker henvendte til Offeret. Men en Pil igjennemboredes hendes Siel, da hun maatte høre disse hentidelige Ord af Asbjørns Mund: Ligesom denne Øre falder for Kniven, saa lad, o mægtige og langt tordnende Ås! ogsaa alle Hallingdalens Fiender salde for den! Hun blegnede, og disse Tanker fore igjennem

hendes Siel : Fiender ! Vi Fiender ! Fra Barndommen Fiender ! Arvet Fiendskab ! Haldan min Fiende — o grusom Smerte — Veneskab — Forbund — Ney, det er forgiveves ; Hadet er for heftigt — Dog, jeg vil prove. Fra det Øyeblik satte den ødle Hildegard sig for at følge sin Tilbehøjelighed, og at indskyde Haldan lige Ild : Jeg skal tæmme den Los, sagde hun ved sig selv, og derved stille Fred og Enighed imellem twende stridige Naboe-Folk. Her spilte Egenkærighed sin sædvanlige Rulle ; Hun tænkte, at Kærighed til Fædernelandet var hendes Hoved-Drivescader, og dog var det en vis naturlig Nedvendighed, som vi falde Elskov, og som fast alle gamle Folk have giort guddommelig, og tilbedet i Templer. Saaledes tænkte Curtius og Decierne at sætte Livet til af Kærighed for deres Land, men Horestillingen af det Rygte de vilde esterlade sig, af de Billeder man vilde opreise dem, laae, dem selv uafvidende, dybt indgravet i deres Hierter. Epaminondas meente at figte for Thebens Ere, men han glædede sig dog ved at esterlade twende saadanne Døtre, som Leuctra og Mantinea. Miltiadis Tropoer vunde Slaget ved Salamis, og dreve Xerxes paa Flugt; Themistocles

stocles figtede for egen Ere, men Nyffen
 blev Althenens. Og dette er ikke nogen
 Fejl; det kan en anderledes være: Thi denne
 Jeg er os altid nær; uden den vilde Himmel
 selv blive os en Affrye. Tag Belønning bort,
 Belønning af et roligt, med sig selv for-
 noget, Sind, evige Belønninger; og du ta-
 ger Dyden bort med. Guld af sit Anslag og
 Haab, og betienende sig af den Frihed som Hæ-
 sten gav, hvor Folk, der ved grumme Bier-
 ge, stridige Elve, ja tredive til fyrretive
 Mile, vare skilte fra hinanden, saaes for-
 samlede paa eet Sted i Gudbrandsdalen,
 vare fredeligen forsamlede Folk, der ellers
 blusseede af den bitterste Brede til hinanden.
 Hun snoede sig frem igennem Mængden til
 Haldban, trykkede venligen hans Haand, saae
 med Dyne som Freya paa Odur, og sag-
 de: Min Ven! — Haldban vendte sig,
 saae Karpt paa hende, og sagde: Hvor kan
 en Hallingdals Kiæmpe være Ven af en
 Vallders Mee? — Nu i det mindste, svarede
 hun med en undseelig Forvirring, nu Fæsten
 byder alle Nordmand at være Venner. —
 Siig, at holde sig fra Fiendtligheder, men
 derimod at bære Had i Hierte. — En
 Helt hade en ung Tomfrue? — Ja, en Helt,
 som forsmaaer alle Kvinder, og hader Vall-

ders Meer. Og hermed stede han sig fra
 hende, og blev borte i Hoben. Det
 ligesom den høye Egg maae vige for Drens
 øste igientague Hug, den vakler, den hælder,
 nu er den færdig at falde, man flyer fra
 den Side som truer med Undergang, og nu
 falder den uventet, og rive ung Træer,
 Hmper og Hviste, bort med sig, Jorden ry-
 ster, Ros stiger op, og smaae Stene, Lev,
 Stykker Træe, flyve om i den; Ligesaar
 var Hildegards Sind. Brede, Haab, For-
 trydelse, Selvkærlighed, Ere, Fæderneland,
 Elskov, herskede paa eengang og verelviis hos
 hende. For Mængde af Folelser kunde hun
 ikke føle. Maskinemessig drev hun ud af
 Templets Dør; i et Øyeblik sandt hun sig
 i en Gran-Skov uden at vide det, hvor en
 ordentlig Gang havde udfordret mange Øyeblik
 for at føre hende hen; der saldt hun ned under
 en af Alder bøjet Gran, hun rev Mossen
 op med Hænderne, laae længe stille, og tænkte
 intet. Endeligen, da hun kom til sig selv
 igien, saae hun sig om med Forundring og
 Forbauselse. Det første hun gjorde, var, at
 hun satte sit Haar til rette, og opbandt det
 i en Top; derpaa gik hun hen og toede sine
 Hænder, som vare fulde af Jord og Moss, i
 en tæt forbi rindende Bak. Jeg troer næ-
 sten

sten at det skeede for Haldans Skyld, endskient hun selv meente, at det var for at vedligeholde den for Kiemet semmelige Keenlighed, om hun og i denne tilstand havde nogen fast Meening. Derefter satte hun sig ved Baekken, og gnedie tvende Stene imod hinanden. Endeligen slog hun Dynene op, og sæstede dem paa en stor Steen, hvorudi et Vandfald havde boret Hul; da udbred hun med denne Sang:

Kan dog Vandet Stenen hule,
 Stenen haard som Kamp,
 Jeg og haaber dig at behe,
 Haldan, haard som Kamp.
 Til sidst dog Kinda vigte,
 Og Odin Seher gav.
 Min Slutning er nu tager,
 Fra den jeg ikke viger:
 Den kielke Kiempe skal
 For Vallders Mee sig behe,
 Og Haldan elske skal
 Den, han nu haant foragter.

Mit Hjerte siger, at
Det snart og vist skal see.
For Hildegard de Norske
Et Tempel reise skulle,
Budende twende Folk
Af Fiender bleve Venner. —

Det haaber jeg, sagde en Stemme.
Hildegard sprang hastig op, og see, det var
Alsgeir. Nu indlod hun sig i Samtale med
ham. Han bestyrkede hendes Haab, og sagde, at
det var bedre at Haldan havde hidindtil
forsmaaet alle Piger, end om han havde væ-
ret følsom; thi et ledigt Hjerte spaer en
vissere og fastere Sener, da dog alle engang
hør elsk : Det var og berømmeligere at
overvinde saadant Sind : Jeg er længe siden
ficed af dette øvige Fiendskab : Er Doden
saa sed, hvi søger man den da ikke paa Ir-
lands Strandbredde? hvi vade igennem Lands-
mænds Blod til den? Nu er det over twende
Vintre siden, jeg erindrer det heel vel, da
den muntre Gerdur saldt i mine Hænder;
Alt see hende, at elskke hende, var eet; hun
havde et Par skalkagtige Øyne; Paa mit
Spersmaal: om hun en frygtede for at blive
fort

ført til Hallingdalen? svarede hun: Jeg ere vel
 ikke Bierne, at jeg æde Tomfruer. Jeg lod
 hende sin Frihed, ja hun beholdt og alle sine
 Gedder. Vi sovte hinanden Troskab, en Tro-
 skab, der skalde vare saa længe Maanen skin-
 ner. Men hverken har hun eller jeg kunnet
 overtale vore Forældre; Folke-Had er stærkere
 end forælderlig Kierlighed; og ikke vil hun
 at jeg maae føre hende bort, og jeg er for
 em til at giøre det imod hendes Billie. De
 munstre Piger ere vel behagelige, men El-
 skov sidder en saa dybt i deres Bryst, som
 hos de sedmodige. Dersore gier du en
 god Gierning, en Gierning som vil opheue
 dig over alle Norske Heltinder, om du bøyer
 Haldans haarde Hierte, om du overtaler din
 Fader; thi derved vil du forlige sammen de
 twende tappreste Folk i gandske Norge. Thi
 din Fader er den fornemmeste i sin Dal, og
 Haldan er den fornemmeste i sin, og det
 med Billighed; og jeg vilde være den ypper-
 ste i gandske Norge, om en Haldan var.
 Du vil og derved erhverve dig en trofast
 Ven i mig, og min Gerdur skal blive din
 Veninde, og næst mig skal du være hen-
 des Kiereste.

Med vakkende Skridt forlod Hildegard dette Sted, og end meere vakkede hendes Haab. Hun sandt i sin Faders Taet Ragnhild alleene, thi Guttorm bivaanede endda Offeret i Templet. Jeg mærker, sagde hun ved at trine ind, at min Fader er endnu bestærtiget med at bringe den store Thor et Offer. Det er glædeligt, at see saa mange adskilte, ja fiendstæ, Folk at omgaaes hinanden fredeligen. Ja, saa er det, svarede Ragnhild, i denne forte Tid er man dog sikker paa Liv og Gods, nu sværer jeg ikke i Frygt for at see Guttorm hiembaren død; Alé, at saadan Fred herskede altid! — Her til kan min Kære Moder bidrage meget. — Hvorledes? — Ved at stifte Ægteskab imellem twende Personer af Hallingdalen og af Vallders. — Hvem? — Hendes Dotter og Haldan. — Har Haldan talst med dig? — Nej. — Meener du da, at denne Foragter af vort Kion, denne vor Dals Fiende, denne stolte Mand, lader sig overvinde af den Mee, der selv tilbyder sig, overimod vore Skikke? — Ja, det haaber jeg, naar kun mine Forældre en ere derimod; i hans Stolthed, i hans Foragt, synes mig at see en hemmelig Frygt for min

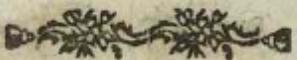
Nær-

Nærvoerelse, han twinger sig ret til at være
 spødsk; hvi kan han en holde en Samtale ud
 med mig, men maae sine? — Du smi-
 grer dig Pige, du elsker. — Jeg elsker
 for at tiene mit Fæderneland. Desuden
 staar aldrig nogen Helt imod en kien Piges
 Tilskelser. — Hvoraaf veed du at være
 kien? — Andres Munde, alles Øyne, sige
 mig det; uhylig saae jeg mig og i Vand-
 det. — Ja, det var dig selv du saae;
 jeg mørker nok, at du elsker meest Haldan
 næst dig selv. Mit Minde har du, naar
 kun Anstrengthed en overtrædes; men din
 Fader vil blive vanskelig at overtale. Moget
 ester kom Guttorm hiem. Det ferske han
 kom ind, sagde han: Wel, nu ere disse
 Dage til Ende; nu skal mit Spyd en mere
 ruste paa Væggen, men snart skal det give
 Ravnene Høde af Hallingdalernes Kroppe. Af
 Fader! sagde Hildegard, hvor meget enkle-
 ligere var det, om eet Sprog, een Dyr-
 kelse, een Herkomst, een Egn, kunde forene
 Haand og Sind! — Hvad? Er det min
 Dotter som taler? Min Dotter, hvis Tom-
 frueburs Tinding jeg havde tænkt at udsmynke
 med Haldans Hoved. — Haldans Ho-
 ved! — og her segnede Hildegard. Ragn-
 hild løb hurtigen til, og tog hende i sine
 Arme.

Arme. — Vad den Foragtelige dee , som
kan elſſe min og Landets Fiende. — Det
varede en længe , forend Hildegard kom sig.
Guttorm holdt da denne faderlige Tale til
hende : Du elſſe Haldan ? Naar havde han
dreæbt mig i ſidſte Slag. Vi dreve Fienden
paa Flugt , allerede vege de for vore strid-
bare Skærer , Seyeren var i vor Haand ; og
ſee , Haldan kom løbende frem , ligesom en
Bjørninde man har taget Ungerne fra , han
ſik de mindſt Frygtagtige til at standſe. Li-
gesom en vældig Flod , der ſyrter ned overſt
fra Klipperne , river med sig i ſin stridige
Fart , Jord , Sand , Stene , Træer , Skum-
mer , bruer op , og løber over paa alle Si-
der ; ſaa foer han og frem i en Sky af
Blod og Stov , og henrev Skiolde , Buer , Spyd-
de , Sværde , Krigſfolk , med sig. Vore vendte
Ryg , og jeg blev ſelv henrevet af Maeng-
den ; Endnu blues jeg derved. — Han
ſtreed for Sine. — men imod Dine. —
Helte bør elſſes. — Hold Munden ; ellers
ſkal denne Haand , og med det samme loftede
han den i Venret , drive de Hallingdalske
Tanker ud af dig. Han slog en Rynke i
sin Pande , ligesom den Thor pleyer at
drage , naar han ſeer paa Tætter , og da
krybe de i Skul. Ligesaas maatte nu alt bøve

og tie for denne mægtige Rynke; thi Guttorm var Mand i sit Huus, een af de Tiders egte Helte, hvorvel han i denne Post haver mange Esterfolgere i vor Eid, som dog i Marken, naar det gielder om at gaae Fienden i Mode, en esterfolge ham, uden i det at han shede for Haldan, sparende sig til en anden Gang for Fredernelandet, ligesom Finck ved Maren. Nu maatte Hildegard tie, Ragnhild turde en oplukke sin Mund. Guttorm tog sit Spyd ned, hang Sværdet ved sin Side, satte en forgyldt Hielm paa sit Hoved, og lod afbryde Tæltet ved sine Treelle, og derpaa gik Bejen hiem til Vallders. Hildegard sik neppe saa megen Eid, at hun kunde sige Asgeir det slette Udsald. Han raadede hende til at flygte. Men hun sagde, at det vilde giøre hende foragtelig i Halvans Dynne, paadrage hende sin Faders Bredre, og desuden vilde hun herved handle imod den Anstendighed, som hun havde lovet sin Moder. De astalte derpaa at skulle mødes undertiden i den store Hurre-Skov, som laae paa Grændsen, hvorhen hun let kunde komme ved at drive sin Faders Gedder, allerhelst han boede en langt deraf.

Efterat Haldan var kommet til sin
Bolig, og havde savnet sin Fader den gamle
Jokul, spurgde han Asgeir, hvor de store
Stene laae, som ingen kunde løfte. Asgeir
førte ham til sin Faders Gaard, og viste
ham dem. Haldan bad da een af deres
Følle at løfte dem; men han og ingen kunde
rokke dem. Dog kunde Asgeir vælte den
mindste om. Men Haldan tog den, og ka-
stede med den lige til Malet. Da pegede
Asgeir paa en sterre, og bad ham kaste den.
Haldan løftede den, og da han satte den til
 sine Knæe, faldt den ned igien. Om nu
Hildegard saae dig, sagde Asgeir. Hal-
dan bukkede sig, hans Arær svolmede op,
han traadde dybt i Jorden, og med begge
Hænder, thi han kunde ikke fatte den med
een, kastede han den to Fodder vide-
re end det længste Maal. Blodet sprang
ham ud af Neglersodderne. Nu gav Hilde-
gard dig Kræster, sagde Asgeir. Nej,
Brede og Thor, svarede Haldan. Asgeir
bragte adskillige Gange Hildegard paa Bane;
men enten svarede Haldan intet, eller og:
hun er en Qvinde, en Vallders Moe; du
maae selv elské. Hvor Haldan gik, blev
alle Qwindfolk staende, de glemte deres Ar-
beyde, de gjorde Sange til hans Ere, de
kappe-

kappedes om at dandse med ham ; men han undslog sig deraf, anseende det for en qvind-agtig Øvelse : Bad Kvinder hoppe og springe , sagde han , det semmer Mænd at behandle Baaben . Dog havde han øste i sin første Ungdom dandset denne Dals berømte Dands , men alleene med sin kære Alsgeir ; thi de havde , han fra sit ellevte Åar , og Alsgeir fra sit tiende , seoret sig i Hostbredres Laug sammen .

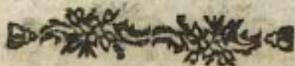
Nu lod Guttorm Budstikke udgaae over hele Vallders , og opbyde alt til Krig dygtigt Mandskab , som var over tretten Åar , for at gisre et Indsald i Hallingdalen , og hævne det nylig lidte Nederlag . Hildegard blegnede ved denne Tidends ; hun gik ud i en Birke-Skov tæt ved deres Gaard , satte sig ved en Kilde , og , som Maanen skinte deri , sang hun dette :

Jeg i det klare Vand Freyrs blide Ansigt seer,

Det mildt , som til sin Gerdur , leer.

Æ Haldan , Haldan , Kiæmpe god !

Jeg frægter for dit Blod.

Hvem skal jeg Seher ønske ?

Mit Blod det isner nu ;

Paa eene Side Fader er,

Paa anden meer end han.

Til Enighed og Fred

Det slet nu tegner sig.

O Thor, med Hammer din

I Vrede slaae til mig !

Af Haldan, Haldan, af

At jeg var Gerdur din !

Freyr du da være skulde,

Og jeg din Gerdur, din.

Her er Gerdur! raabte een, og fannede hende om Halsen. Uvis, hvo det var, snoede hun sig af dens Hænder, og see, det var Asgeirs Gerdur. Fælles Skæbne gjorde dem snart fortrolige, og de fortalte og beklagede indbyrdes Vanhæld for hinanden. Gerdur sang :

For Asgeir jeg nu frygter ;

Thi udi Strid han gaaer ,

Hielp, mægtig Freyr, o hielp,
 Han uskadt maae hiemkomme !
 Og skal han døs og falde,
 Saa lad hans sidste Ord
 Om elsket Gerdur blive,
 Og lad mig paa hans Mund
 Til Afsked sidste Kys,
 De sidste Sukke, tage.
 Dog nen, den Gud for mægtig er,
 Paa hvilken jeg nu haaber,
 Han elsker Navne min,
 Han ævig elsker hende ;
 Han derfor med sit Skjold
 Min Elsker skal beskytte,
 Ham føre i min Arm,
 Og alt til Lykke vende.

Hildegard sang derimod :

Graeder I Dyne, graeder Blod !
 Thi Haabet nu forgaaer,

Mig Elskovs Glod forbryder
En Fader stroeng og haard.
Min Kærest mig kun spotter,
Med Haanhed viser af.

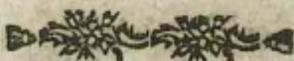
Hvad, om min Haldan falde
For Guttorms sterke Haand!
Hvad, om min Fader faldt
For Haldans sterke Haand!

Ulykkelig min Skæbne er,
Og Norners Dom saa haard.
Mord, Blod, og Nederlag,
Og Odins sorte Fugle,
Og Uglers føle Skrig,
Sind, Dre, Dye, fylde.

Og her brast hun ud i en Taare-Flod.
Matten usdde dem endeligen til at gaae hem.
Da Guttorm gif ud af sit Huus, for at
opsylde Hallingdalen med Mord og Brand,
falde hans Dotter ned for hans Fedder, hans
Hustrue hang om hans Hals, begge grædde
og bade, at han vilde skaane sit Liv, at han
heller vilde see til at forlige de twende Na-
boe-Folk; og Hildegard lagde til, at han
skulde

skulde forsøge at tilbyde Haldan Fred. Men han svarede :

Jeg Haldan Fred tilbyde ?
 Min Ere svække saa ?
 Ney, op i kække Helte,
 I Ballders Helte = Blod !
 Op, op, for Fode slagter,
 Slaer, stoder, laster ned !
 I Hallingdalisk Blod
 Toer senerrige Arme.
 Saa meget Blod laer flyde,
 Som de af vort har gydet.
 Vortfører deres Mør,
 Thielsslaer Ulve = Unger,
 Lad Barn i Syb en leve.
 Og Odins Fugl skal skrige
 Paa blodbestrakte Valplads.
 Dynig Dedning op paa Dedning,
 Alt hug for Fode ned.
 Og dig til Len, min Kiære !
 Du, som din Fader elsker,

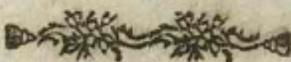

Skal Haldans hoved blive,
 Spydtagen skal det bære;
 Selv skal jeg smilend give
 Det blodigt hen til dig.
 Og du ved blegnend Fiende
 Udas dit Fedeland
 Bor glede dig, og springe.
 Saa vil jeg Fred erhverve.

Hildegard faldt i Afmagt, og hendes
 Fader besøel at lufke hende inde, af Frygt
 for at hun skulle mænge sig i Striden.
 Den hele Hoer gav Frydskrig fra sig, og
 hans Iver besielede dem alle. Biergene gave
 Gienlyd, Floderne standsede i deres Leb, og
 fuglene fulde ned af Himmelten, som forдум
 da Flamininus lod udraabe Grekenlands Fri-
 hed. Dog jeg betenker ey, at jeg ikke scri-
 ver Vers, og at det er ikkun tilladt i dem
 at digte saa stærkt. Evende Dage efter, da
 Ragnhild sad i Derren af sin Bolig, kom
 en med Blod bestænket Mand til hende, han
 var gandske ud af Mande, og han kunde
 neppe sige: Elhe! Gutterm er død, Hal-
 dan har slaact — herend han faldt ned.

Ragnhild

Ragnhild forlod ham, og løb til sin Dotter: Alting erude! Guderne, vrede over din forbudne Elskov, have ladet Guttorm drebe ved Haldans Haand. Hildegard saldt i Afsnagt. Alter en Afsnagt, vil vel nogen sige. Ja, den kommer mig ret til pas, naar jeg ikke i en Hast kan finde paa, hvad jeg skal lade mine Personer sige. Desuden er det jo naturligt, at en Dotter besvimer, naar hun hører, at hendes Fader er drebt, ja drebt ved hendes Elskers Haand; thi endskont Halban ikke elskede Hildegard, (i det mindste vidste hun intet derom, og jeg haaber at mine Læsere en heller vide meget derom,) saa elskede hun dog ham. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, (thi enhver begriber vel letteligen, at hun nu ikke kan døe, saasom min Roman sik ellers alt for hastig Ende,) sagde hun alt det, som en om Dotter og en hæftig Elskerinde formaaer at sige, hvilket er langt mere end jeg er i Stand til at fremføre, og som nu enhver Læser kan ester sin Forestilling giøre saa smt og hæftigt som han selv vil. Nu indsaae hun nok, at hun maatte staae fra sin Kærlighed, hvilken Beslutning var tung for hende, men end tungere for mig; thi ester alle Regler i gode Romaner kan det en vel lade sig giøre,

at hun kan forelæsse sig i en anden. Imidlertid var den flygtige Stridsmand kommet til sig selv igjen ved Omhue af Magnhilds Høle. Saasnart han fornemt, hvad Urøe hans afbrudte og ilde forstaaede Ord havde foraarsaget, ilede han med at forklare sig tydeligere, nemlig, at Haldan havde slaet sine Fiender, dog ej uden Tab, men at det var saa langt fra at han havde d্রæbt Guttorm, at han overimod strengeligen havde budet, at ingen skulde lægge Haand paa ham, men søge at tage ham til Fange ved at klemme ham inde imellem Skiolde. Dog han havde saa fortvivlet været sig, at det havde ingen Muelighed været at fange ham levende. Hildgard begyndte herved at satte Mod, og viste al den Glede, som Unstændighed tillod en Dotter, hvis Fader nyligen havde sat Livet til, og som Sorgen ogsaa virkeligen tillod hendes beklemte Bryst. De slagne Vallders-Boer havde imidlertid sanket sig, og sat sig i de snevre Passer imellem Vallders og Hallingdalen, under Anførel af Frode, Guttorms Son; saa nu var ingen Aarsag til at flye meere.

Noget efter mødtes Alsgeir og Hildgard i Furre-Skoven. Af indbyrdes Beretninger

ninger mørkede de, at der intet Forlig var endnu at haabe; Hvorover hun aftalte med ham en Maade, hvorledes man skulde sege at bevæge Haldan. Men denne Maade skulle mine Læsere endnu en saa tilig faae at vide; thi de fleste holde sor, at man meest fornshes ved det nye og uventelige, og endskjont Lessing er af anden Mening, saa vil jeg dog denne Gang folge alfare Ven; Thi om den end ikke er den retteste, saa er den dog den letteste, og man falder mindst paa den. Alle de Mere, som have villet være Originaler: Ariost, Montagne, Shaksppear, Young, Sterne, beskyldes for Ujevnheder, og sor at falde. Det er dersore best med Silio, St. Amand, og Gerner, at følge Jorden.

En Dag Haldan stod og læssede Hse paa en Vogn, saa meget som ikke fire Karle formaade at løfte, kom en ung kien Karl til ham, og spurgde, om hans Fader en behovede een i sin Dieneste? Nej gier han ikke, svarede Haldan; men du seer saa smuk, og tillige saa forsulten og afmægtig, ud, at det vilde være en god Gierning at give dig Kost. Forsøg til en Probe at kaste noget Hse paa denne Vogn. Ussel bær du dig ad,

ad, og ubant maae du være til Arbejde. —
Jeg skal nok lære med Tiden, naar jeg
saaer arbejdet noget ved Siden af dig; En
god Billie bær et stort Læs. — Hvad er
dit Navn? — Ulf heder jeg; mine For-
ældre boede ved den anden Side af Dalen,
men ere nu døde. — Du maae nok være
en Hjemfødning, thi aldrig saae jeg dig i
Krigen. Hvor gammel er du? — Sexten
Aar; Mine Forældre vilde ej tillade mig, for
mine svage Kræfter, at drage langt bort, og
dette er min første Udsigt. — Nu, jeg
vil være dig i Faders Stad, bliv her, lær
at arbejde, og dine Kræfter skulle ved Ar-
bejd og Øvelse forsøges. Ulf arbejdede det
beste han kunde, og Sveden randt ned af
ham. Jeg seer, sagde Halban, at du ar-
bejder over Kræfter; bind kun Hoet sammen,
jeg skal nok legge det paa Vognen, hvor du
ej kan række op. Det varede i nogle
Dage. Altid var Ulf den første oppe om
Morgenens, og den sidste til Sejns om Af-
tenen. Han var paaklædt før nogen anden,
og har Grøden ind til den gamle Jokul,
som ofte roste hans Hurtighed og Omhygge-
lighed for sin Son. Han forekom og alle
med at bære Frokosten ind til Halban, og
naar han kom der, havde han altid mange
Erin-

Grinder derinde at bestille, og kunde aldrig
 komme ud igien. Jeg seer nok, at du
 gierne vil være hos mig, sagde Haldan, jeg
 tilstæder dig det, og er du ogsaa i Henseende
 til dine ringe Kræfter best tient med Huus-
 gierning. Jo, jeg kan og arbeyde paa Marken,
 svarede Ulf. Ja, naar jeg er hos, var
 Haldans Giensvar, som kan løfte Hoet paa
 Vognen for dig. Engang vare de paa Mar-
 ken; Et stærkt Uveyr kom paa. Ulf blev
 borte. Haldan meente, at han var frøbet
 i Skul for Uveyret, og selv blev han ved
 at være ude paa Marken, og rage Hoet fra
 hinanden. Men i det samme saae han Ulf
 komme lebende ud af Nande, og Bandet
 dræppede af ham, og han stæbbede paa en
 stor Kappe. Hvortil skal denne? spurgde
 Haldan. Til at bedække dig med imod
 Uveyret, var Ulfs Giensvar, og med det
 samme vilde han lægge den paa ham. Nej,
 gaae du kun hjem med den, sagde Haldan;
 Mit Bryst frugter en Pile og Spyd, mindre
 Storm og Regn. Jeg vil nok blive her,
 svarede Ulf heel bevoget, om jeg maae. Si-
 den du endeligen vil være min Skygge, sag-
 de da Haldan, saa vil jeg dog komme din
 Svaghed til Hielp, og med det samme svobte
 han ham ind i Kappen; thi den var saa
 stor,

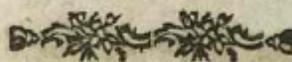
stor, at den kunde to Gange gaae om Ulf.
I midlertid klarede Beyret op, og Haldan
sang:

Forgiæves Mee mig frister;
Til Strid staer al min Hu.
Langt bedre er, med Sværd i Haand
I Hilders Leeg at gange,
End unger Mee ved hviden Kind
At klappe og savntage.
Som Snee bortgaaer, saa Skønhed viger,
Men Eren ævig varer.

Dersom det er mig tilladt at sige
imod, sagde Ulf, saa udelukker et større
Gode dersore en et mindre. Lad Helten
højest agte Eren, dersore beholde dog Els
skov og Skønhed deres Priis, og uden dem
vilde jo Helte en være til. Ilde nok, svæ-
rede Haldan, at en Helst maae takke saa
foragtelige Ting for sin Oprindelse. Nok en-
sker jeg mig Bern, naar jeg kun ved Bon-
ner og Øfringer kunde erlange dem hos Gu-
derne; men at en seig, en skøbelig, en
fryge-

syngtagtig, Pige skal være min Lige, det af-
 skyer jeg. Har du da ingen Moder? spurg-
 de Ulf. Jeg var ned dertil, gav Haldan
 til Svar, og siden hun var der, ærede jeg
 hende som Moder. Lad dine Barn giere lis-
 gesaa, sagde Ulf. — Mine Barn? dem
 skal jeg først faae. — Du er pligtig til
 at esterlade dit Fæderneland saadanne Son-
 ner, som Jokul har esterladt. — Men
 om de bleve Dettre? — Dettre syde
 Sonner. — Du mangler aldrig Giensvar,
 naar det giclder at forsøre Kiennet; Du
 maae selv være en stor Elster af det. Men
 nok have vi talet herom; Nu vil jeg hen at
 fiske, thi i Regnveir bider Fisken best. Hur-
 tig løb Ulf hjem, og slæbede Kappen med
 sig. Her Haldan kom til Bakken, var han
 der, havde sat Maddiken paa Krogen, og
 gravet mange andre Maddiker op. Du er
 en hurtig Dreng, sagde Haldan, og fortie-
 ner Feden for din gode Billie.

Nu nærmede de kolde Dage sig. Hal-
 dan spurgede Ulf, om han ej vilde ligge
 hos en af de andre Karle, saasom det nu
 var for koldt at ligge alleene? Men han und-
 skyldte sig med sin medfødte Undseelse. Al-
 din Adfærd er, sagde Haldan, som en Kom-
 frues,

frues, og en som en Karls. Jeg saaer at
haerde dig, og tage dig med paa Hugle-Jagt.
Nu fulgte Ulf ham over Bierge og Dale,
sik ikke alleene mangen traet Fod, men og
saaret og blodig, rev sig ofte paa Torne,
for at bane ham Ven, har hans Kogger og
Bue. Orre, Rype, Hierpe, Liur, bleve
nu fældede.

Engang vilde Halban, at Ulf skulde
skyde; Men Pilen faldt mat ned paa Jorden,
og ikke ti Skridt fra dem. Jeg skal lære
dig at skyde, sagde Halban. Han lagde
sine Hænder paa Ulfs, hvilke skielvede og
braendte som en Glod, spændte Buen, sigtede
for ham, og trak Snoren. Pilen slo, sur-
rede med en høj Lyd, og igienemborede den
største Lodder. Ulf løb, hentede den, og
rakte den til Halban. Den er din, sagde
Halban, thi du skjod den. Ja med din
sterke Arm, svarede Ulf. En anden Gang
laae Halban, traet af Jagten, ogsov. Ulf
sad med en Qvist, og vistede Myg og Fluer
fra ham. Han faldt derpaa i Tanker, sul-
kede, og saae bevegeligen paa ham, og
sang:

Ulf,

Af ! at du følte nu,
 Hvordan mit Hierte slaaer,
 Hvad Strid det senderslider,
 Hvad Smerte jeg nu finder !
 Da , kære Haldan , da
 Du vist for Hildegard
 Medlidend og medsynsom vilde blive ;
 Du glemte da , at hun
 Er Moe fra fiendtlig Land ;
 Du da Beninde kun
 I hende vilde see.
 Hvor ofte har en kærlig Haand ,
 Hvorvel en tiltenkt hende ,
 Dog glædet Hildegard .
 Hun over Bierg og Flod ,
 Igienem Dal og Skov ,
 Saa trolig dig har fulgt ;
 Og dog ved kære Side
 En Roe og Glæde fundet ;
 Da hun den Lykke nad ,

Alleene fordi du
 En hændes Stand ret fiendte,
 At, naar mon Skæbnen dog
 Engang vil gunstig blive!
 Skal aldrig milde Elskov
 Udi dit Øye tindre?
 Skal jeg dig aldrig kalde Min?

Og ved disse Ord reiste hun sig, (thi nu
 Kan Læseren en længer twivle paa, at Ulf
 jo er den virkelige Hildegard) hun be-
 skuede ham noye, hun indsaae ham, hændes
 Siel hang ved hans Siel. Og nu beme-
 strede sig Sandserne hende gandske; Hun
 stjal sig til et Kys paa hans Læber, foer
 strax forsaerdet tilbage, og blev red som
 Blod. Han vaagnede, slog Øynene halv op,
 og sagde: Hvo rørte ved mig? — Jeg jog
 med denne Kvist en Flue bort, som havde sat
 sig paa din Mund.

Engang de vare gaangne vidt om, uden
 at fange noget, satte de sig trætte ned under
 en stor Virk, og vederqvægede sig med Ost,
 Havre-Bred, og en Dunk Öl. Iblast an-
 det blev da talt om Elskov; ved hvilken Ley-
 lighed

lighed Ulf spurgde Haldan, om han aldrig
 havde elsket? Hvortil han svarede: Jeg har
 ikke engang noget Begreb om, hvad Elskov
 er; og har de Opbevelser, og Tegn til Glæde
 og Sorg, som jeg har fornærket hos nogle,
 stedse været ubegribelige for mig. — Din
 hele Adfærd synes at overbevise mig om, at
 du taler Sandhed; men jeg har dog hørt
 munne om en vis Hildegard — og ved
 disse Ord saae hun med en meget betydende
 Mine paa ham, som een, der hæstig beder
 om og attræer en Ting. Han spurgde: Er
 det hende fra Ballders? Ja, svarede hun
 skjuelvende. — Hende har jeg aldrig el-
 sket. — Hun blev stump, blegnede, og
 lukte sine Øyne. Endelig sagde hun halv
 gradende: Hun elsker dog dig, og jeg har
 altid hørt, at en bestandig Kierlighed har et
 velgrundet Haab til Gienkierlighed. — Det
 treffer ikke mig, dette quindagtige Raserie
 skal aldrig vancere mig; det gør af Helte
 Trelle. — Maaske en anden, som en var
 fra Ballders, kunde være lykkeligere? —
 For mig ere de eens, enhver Moe er affly-
 lig for mig. — Her tændtes et Glimt af
 Haab i Hildegards Hjerte: Det er ikke dog
 mig i saer, ikke en Ballders Moe i saer, som
 han hader; min Fæhl er kun, at jeg er Fruen-

timmer, sagde hun ved sig selv. — Men, blev han ved, og reiste sig: hvi tager du dig hende saa an? er du beslagtet med hende? Men lad os bryde denne sortrædelige Tale af, og opsege den flygtsige Hare.

Haa Dage efter blev det bekjendt, at Haldan med en samlet Hær vilde paa nye falde ind i Vallders. Kort forhen blev Ulf borte. Da det berettes Haldan, sagde han intet videre, end: Han var for frygtsom til at blive; og forbed at lede efter ham. Imidlertid kom Hildegard hjem, og fortalte sin Moder, med hvis Minde hun havde forføjet sig bort, hvor slet det var løbet af, og det svage Haab hun dog havde. Magnhild sagte at tale hende af dermed, men forgivernes; hvorpaa hun og, som en om, kierlig, og svag Moder, lod det heroer. Asgeir gjorde sig al Umag for at vende Haldans Sind fra denne nye Krig, og foreskillede ham, at Hallingdalens Skade var noksom haevnet ved Guttorms Død, og at man nu burde tænke paa Fred. Men Haldan var ubevægelig, og sagde til sidst: Vil du en gaae, Fostbroder, da vil jeg gaae allene. Asgeir spurgte og meget efter Ulf; men Haldan svarede: Hvi er du saa bekymret for denne

denne unge Dreng, han var dog umyttig til Krigen. — Ere da ingen andre Egenskaber myttige, end de krigerske? — Jo, at vogte Gedder; Men dertil duede Ulf ikke heller, han var altid saa tankesuld, og blev reent underlig, naar han var hos mig, som endeligen var den næste Tid. — Regner du da denne Omhyggelighed for din Person, den Flid hvormed han vartede dig op, den Kierlighed, den Omhed, han bar for dig, for intet? — Hos en Mandsperson vil det en sige stort. — Du havde da elsket Ulf, om han havde været en Tomfrue. — Her raug Haldan, og heraf drog Asgeir nogen Mistanke, at han havde kiendt Hildegard, og at han en var uden Følelse for hende; thi Asgeir var just den, som havde skaffet hende Hallingdals Klæder.

Nu drog Haldans tapre Trop afsted; Asgeir ogsaa, med Mod og Glæde i Ansigtet, og med Døden i Hiertet. Paa et tilsrosset Vand mødte begge Krigshære hinanden. Ved Luder blev Tegn givet til Slag. Esterat Pilene vare forskudte, greb man til Sværdene. Frode, den rafkreste og stærkeste og modigste blant sit Partie, løb med dragen Værge ind paa Haldan. Da saae man

man en ung, velskabt og smækker Karl, at
trænge sig frem iblant Haldans Trop, at
ile med hastige Skridt, og at kaste sit
Skjold for Haldan; Men i det samme gled
han, faldt, og Hielmen gik af Hovedet;
lange gule Løkker flagrede paa Skuldrene;
Skjoldet drev i Marken, og Bærgen tabtes
af den svage Haand. Bryste, hvidere end
Dofres Sne, skjorde sig i Venret, og Maan-
nen skinner en saa blidt, som de Straaler,
der ginge af hendes Øyne. Haldan løb til,
og reiste hende: Elskelige Hildegard! hvil-
voer du dit Liv for mig? og han trykte
hende emt op til sin Barm. Besiddelsen
af Melke-Vehens Verdener, alle muelige
Verdener, veyer intet imod den Glæde, som
Hildegard da følte. Syn, Sands og Tale,
forgingi hende; hun levede i sin Elsker.
Frode selv lod synke sit Sværd til Jorden,
da han kom nærmere, og saae dette Syn.
Jeg ærer min Søsters Elsker, sagde han.
En Lykke var det, at Asgeir var hos, thi
han løb ester holdt Vand, som han øfede op
af et Hul paa Ilsen, og stenkede i Hilde-
gards Ansigt, hvorved hun kom til sig selv
igien, da hun ellers var nær ved at bortdøe
af Glæde, hvilket hendes Elsker for lutter
Glæde en markte. Hun tog derpaa sin El-
skers

skers og sin Broders Hænder, lagde dem i
 hverandre, og sagde: Herved stifter jeg evigt
 Vensteb imellem begge Folk; al gammel Riv,
 Trætte og Had, skal for stedse være
 glemt. Begge Hære raabte Frydeshårig
 ved disse Ord. Saadan Magt have Ung-
 dom, Skønhed, Kienet, uventelige og ro-
 manske Tildragelser, over de flestes Hierter.
 Begge Hære blandedes da sammen til een,
 Vensteb viste sig nu i alle Fagter, hvorfor
 Had og Brede. Hildegard gik midt imel-
 lem Haldan og Frode igennem alle Ledder,
 og blev anseet som en Guidinde. Denne
 Dag er Ulf stor, sagde Haldan, større end
 nogen Helt. Som Ulf havde du allerede
 giort mit Sind vaklende, og begyndt at inds-
 skyde mig milde Tilbehøjheder; thi hvo kunde
 miskiende din Skønhed. Men jeg holdt det
 for en Hæltens Ere, at være usoranderlig i
 sine Meninger. Dog din sidste Gierning har
 gandske overvundet mig, og lort mig, at Men-
 nesket har en Ere sterre end Krigsheltens,
 og skilt fra hans. Det var neppe, at jeg
 kunde forstille mig, da du rovede — du
 veed vel selv, min licere Ulf. Hildegard
 rodmede, trykte hans Haand, og sagde:
 Skaan Ulf for Hildegards Skyld.

Hoved-Personerne begave sig derpaa til
Ragnhilds Bolig, hvor Halvan havde in-
den kort Tid Bryllup med Hildegard, og
Asgeir med Gerdur. De levede længe sam-
men. Deres Elskov og Venstaf endtes ej
for med Døden, og de efterlode sig velartede
Børn, levende Udtryk af deres Fædre og
Mødre; og til samme Skæbne vil jeg ønske
mine Læsere og Læserinder megen Hæld
og Lykke.

D m

Rørge.

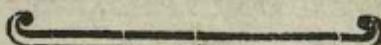

Bed

Sorfatteren

af

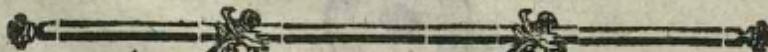
Sigrid.

Per damna, per cædes, ab ipso

Dicit opes animuimque ferro.

HORAT.

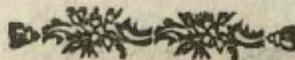
København, 1776.

Trykt og faaes til Kiosks hos August Friderich Steinh
boende i Skidenstrædet No. 171.

Mod Verdens Nordre Poel
Sig Land i Venret renset,
Med Mos - begroede Top,
Med øvrig Is - graae Fjelde ;
Til Syne frugteligt ,
Helst fra sit Naboe - Rige
Og fra de Stæder Nereus
Skum - Bolger paa det vælter.
Gud og Naturen har
Med Klipper det omgjærdet,

For Fiende = Haand og Øye
 Derved i Tryghed sat.
 Sig store Fjorde langt
 I Landet skære ind,
 Med grøn = bækdede Strande
 Og skovrig Bakker prydde.
 Der Granen hæver sig,
 Og Furren Himlen truer ;
 Og dog for hvasse Øre følde
 Maae Ranes Østtre hilse.
 Der Koen Sodme skænker,
 Og Gedden klavrer op ;
 Der Hav og Elv af Fiske vrimle,
 Og Bierg Metaller skuler.
 Hvert Skridt Forandring giver,
 Nye Udsigtaabner sig :
 Hist Vand fra Fjeldet falder
 Med Fart nedstyrrende,
 Vel tusinde Regnbuer
 I det for Øye males.

En Frankrigs Ludvig, en
De Britters Jørgen, nægte
Med Croesi rige Skat
Et saadant Fald frembringe.
Og I, Egyptens Under,
Og Pharaoners Skam,
I heye Pyramider,
Mod Fjeld I svinde bort.
Paa Fjeld vort Syn udvides
Langt over Jord og Havn;
Der klare, pure Lust,
Fred, Frihed, aander ind.
En Under, at Beboeren
Et sundt, et smiddigt Legem,
En frie, og sund, og villig Mand
I saadant Legem bærer.
En rart er der at finde den,
Som andet Sæcle aabner,
Og Gyldenlsøes Feyde
Endnu omtale kan:

Jeg vel den Helt end mindes,
 Hvor han for Gode slog
 Vort Naboe-Folk og Fiende;
 Han deres Skæk ret var.
 Min Aaland nu ynges op
 Ved mye Erindring om,
 Hvorledes Marstrands Skandser
 For Norske Leve faldt.
 Saaledes Gubben taler,
 Og sueshvid Hage ryster,
 Med Fingeren paa Bord
 I Øl han Feldtslag maler:
 Hvor hoppede mit Hjerte,
 Da hende mylig meldtes!
 Men al! min Arm var svag,
 Og en min Villie sig.
 Dog skulde fire for
 Mig eene have stridet,
 De rafte Sonnesonner
 Min Styrke viset dem.

Gaae

Gaae, sagde jeg , og strid
For Land , for Fader , Konge ;
Lad overmodigt Folk

De Norskes Styrke prøve ;
Og viis , at Helte = Blod
I Helte = Aftom. snyder.

Over heller , kære Sonner,
Paa Helteviis med Ere,
End lever skammelig
Som Niding og Forræder.

Dog jeg af Fædre = Ild
Ter Ansigt blusse seer ;
En kække Nordmand trænger til
At muntres op til Dyd.

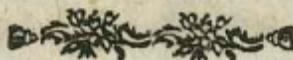
Hos ham Dyd arves med
Den Lust , han fødes i.
Den første Pust han drog,
Var frie , og ædel , dydig.

En Trælles nedrig Sind,
De Søndre Landes Lod,

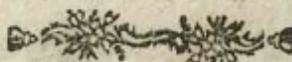

Ham kue , tvinge kan ;
 Af Navn end Træl ey fiendes.
 Hans Jord hans egen er,
 Han Fædreland vist eyer :
 At værge egen Jord,
 Og Fædreland , er eet.
 Dersor sit Bryst til Værn
 Han sætter , og bortjager
 Dem , som hans Fedeland
 Vil træde under Fod.
 Han voxer ; Ere , Lyst ,
 Og Elskov for sit Land ,
 Med ham opvøxer , og
 Hans hele Selv besælæ.
 For ham er Kongen Fader ,
 Thi Berne - Ret han har ;
 Han dersor frem for andre
 Udsees at Kongen vogte.
 Som frie han eene veed
 At elskc , hade , figte ,

Dem

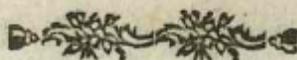
Dem som bør elskes, hedes,
Og figtes hart imod.
Saa Gubben talede.
Mit Sind heel oprørt blev,
Og jeg den Varme lun
Af Fædreland nu følte.
Besieled ved min Nordmands Land
Jeg ham saa talte til:
Hvorvel end sed i andet Land,
Din Værde heel godt jeg skønner;
I et stort Antal Åar
Din Lust, dit Mod, din Dyd,
Paa mig har virket saa,
At jeg for Norsk mig agter.
En Dansk, en Norsk, hos mig
Er føelles Landsmand, Ven;
For Broder agtes hver,
Som Kongens Scepter lyder.
Men mig er det en Lyst,
Den kielke Nordmands Billed

Med sande Farver male;
 Jeg ham det skylder vidst.
 Med venligt Øyekast,
 Med milde Ord og Fagter,
 Den tapre Nordmand sig
 I Ilden for dig kaster.
 Han Edelmod og Vensteb
 At skatte, ære, veed.
 Men vil du ham begegne
 Som Træl og nedrig Sjæl,
 Hans tapre Mod sig hæver,
 Du selv en Træl da bliver.
 End gælder Haand i Haand
 Hos denne ædle Slægt;
 Dens Mund og Hjerte stemme
 I alting overeens.
 Hvad andet Folk, end dette,
 Til Ilden havde ofret
 Sit Gods og sine Gaarde,
 Da Sverrigs tapre Carl

Det

Det Norske Riges Formur,
 De Friderichshaldske Voldes,
 I Winters haarde Kuld
 Med megen Magt angreb.
 Men Heden, som i Nordmands Bryst
 End ulmede og brændte,
 Bred da i Rue frem,
 Og med fornhet Magt
 Slog ud igiennem Tage,
 Naturen selv betvang.
 I sidste truend' Fende,
 Da kæk og indfod Nordmand
 Paa Penge - lehed Fremmed
 Med Vagt opagte maatte,
 At han en let til Flugt,
 Men seen til Stridens Fare,
 Sin Fane, og sin Ged,
 Forlebe, glemme, skulde:
 Da skeede det, at saadan
 Uædel Leyesvend

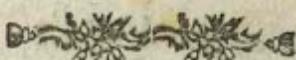

Fra Danskes Hær sig sneeg,
 Og anden Bund forsøgte.
 Udsatte Norske Post
 Horgiveves vared ham,
 At han Besaling havde
 Hver den ihiel at skyde,
 Som Ere, Pligt, forglemte,
 Og til vor Fiende gif.
 Endda løb lejed Krigsmand,
 Og i sit Løb han døde
 Ved Kuglen, udsendt fra
 Den trofast Nordmands Besse.
 Nu Generalen selv
 Ham roser, og vil lønne
 Med den udsatte Priis,
 Af Kongen før bestemt.
 Men Norske Helt ham svarer:
 For Penge ikke jeg
 Et Menneske afliver,
 Men kun naar Pligt mig byder.

Og

Og denne Helt han dog
 Kun ringe Krigsmand var;
 Men Norsk Soldat han tænker
 Som fødde Adelsmand.
 Saa meget Frihed gør:
 Man egen Verd da soler;
 Da Borgers sande Høghed
 I fulde Glands sig viser.
 Bull's høje Sang kun du,
 O Frihed! lived' op,
 Da han om Eyendom
 Og Frihed sang saa værdig.
 Den Lyst til Fædeland,
 I ædelt Bryst den Varme,
 Grimanner og Tulliner
 I Norge bringer frem.
 Hvad anden Baar, end Norges,
 Colbjørnsen danne kunde?
 Ved Norske Fiældes Fod
 En Jotul saaes af Storm.

Og

Og Einars Fædre - Ild
 Opblussed' Einars Sanger.
 Thalia selv jo loe,
 Da Wessel stemte op.
 De nye Eyvinder skal
 De Gamles Noes fornye,
 Ja med fordoblet Kraft
 Dem overgaae og stige.
 For Nordmand skalde Ficelb
 Meer end Parnassus er.
 Foruden Helicon
 Og Lærdoms faste Sæde,
 Ved egen Aland opmuntred,
 Ved egen Drift henreven,
 Han dem alt overgaaer,
 Der midt i Musers Bolig,
 Ved Siden af Apoll,
 I Lærdoms Lys nu boe.
 Om Sæle kunne spaae,
 Et Glimt af Guddoms Ild

Sig

Sig ofte for dem viser,
Naar de beaandet ere;
Saa føler jeg, og spaer:
At den Tid skal vist komme,
Da muntre Gallier
Fra Seinens lave Bredde,
Og dybe Britter fra
Den Rigdom-færend' Themse,
Til Norges tapre Folk
Om Lærdom behle skal,
Og ved Mid-Elvens Bredde
Nye Kunskab lede op;
Paa Bergens høje Skole
I Handel undervises;
Og Nordmænd Verdens Under,
Samt Hæder, Lyst, da være.
Men da jeg trætte Lemmer hviler,
I Grav formulned er min Krop.
Al! at jeg Hoved maatte reise,
Og Norges Ere skue!

Nu

Nu smilte kække Nordmand,
Og mig om Halsen faldt:
Du som en Nordmand taler,
Er værdig den at være;
Jeg Norges Ære føler,
Og glad til Graven iler.

